

இளைஞர்களுக்கான ஆசிய/ பசிபிக் இலக்கியம் - பகுதி I

கடைசிப் பயணச் சீட்டும்

வேறு கதைகளும்

909

ஆசிய/ பசிபிக் இளைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சித்திட்டத் தொடர்

ATHIRU

இது ஆசிய - பசிபிக் பிரதேசத்தில் உள்ள யுனெஸ்கோ உறுப்பு அரக்களின் கூட்டு முயற்சிகளுடனும் யுனெஸ்கோவின் ஒத்துழைப்புடனும் யுனெஸ்கோவிற்கான ஆசிய பண்பாட்டு நிலையத்தினால் (ACCU) நிறைவேற்றப்படும் ஆசிய/பசிபிக் இணைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் (ACP) கீழ் வெளியிடப்படுவதும் பரவலாக வாசிக்கப்படுவதும் ஆசியாவினதும் பசிபிக் நாடுகளினதும் இளைஞர்களுக்கானதுமான சமகால இலக்கியத்தின் தொகுப்பாகும்.

இது ACP இன் 23 ஆவது வெளியீடாகும். இதில் 21 ஆசிய/பசிபிக் நாடுகள் பங்குபற்றின. இத்தொகுதியில் பத்து நாடுகளிலிருந்தான பத்துக்கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் தொகுதியில் பதினொரு நாடுகளிலிருந்தான பதினொரு கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதைகளும் ஓவியங்களும் இப்பிரதேசத்தில் உள்ள 21 நாடுகளினால் தந்த உதவப்பட்டுள்ளன. இவை ஆசியாவிலும் பசிபிக்கிலும் உள்ள யுனெஸ்கோ உறுப்பு அரக்களின் கூட்டு முயற்சிகளுடன் ACP இற்கான பிரதேசப் பதிப்பாசிரியர் குழுவினாலே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. வெளியிடப்பட்டுள்ள ACP நூல்கள் யாவும் ஏற்கெனவே பல மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டு, உலகு எங்கணும் பிள்ளைகளினால் வாசிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஓவியங்கள்:

முன் அட்டை : அத்தர் ஜமால் (பாகிஸ்தான்)

பின் அட்டை : சலீம் எம். (இந்தோனேசியா)

TS70

\$2

இளைஞர்களுக்கான ஆசிய/ பசிபிக் இலக்கியம் - பகுதி I

கடைசிப் பயணச் சீட்டும்

வேறு கதைகளும்

இளைஞர்களுக்கான ஆசிய/பசிபிக் இலக்கியம் - பகுதி I

கடைசிப் பயணச் சீட்டும்

வேறு கதைகளும்

ஆசிய/பசிபிக் இணைவெளியீட்டு நிகழ்ச்சித்திட்டத் தொடர்

யுனெஸ்கோவிற்கான ஆசிய பண்பாட்டு நிலையம் (ACCU)

இது ஆசிய - பசிபிக் பிரதேசத்தில் உள்ள யுனெஸ்கோ உறுப்பு அரசுகளின் கூட்டு முயற்சிகளுடனும் யுனெஸ்கோவின் ஒத்துழைப்புடனும் யுனெஸ்கோவிற்கான ஆசிய பண்பாட்டு நிலையத்தினால் (ACCU) நிறைவேற்றப்படும் ஆசிய/பசிபிக் இணை வெளியீட்டு நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் (ACP) கீழ் வெளியிடப்படுவதும் பரவலாக வாசிக்கப்படுவதும் ஆசியாவினதும் பசிபிக் நாடுகளினதும் இணைஞர்களுக்கானது மான சமகால இலக்கியத்தின் தொகுப்பாகும்.

இது ACP இன் 23 ஆவது வெளியீடாகும். இதில் 21 ஆசிய/பசிபிக் நாடுகள் பங்குபற்றின. இத்தொகுதியில் பத்து நாடுகளிலிருந்தான பத்துக் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் தொகுதியில் பதினொரு நாடுகளிலிருந்தான பதினொரு கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதைகளும் ஓவியங்களும் இப்பிரதேசத்தில் உள்ள 21 நாடுகளினால் தந்து உதவப்பட்டுள்ளன. இவை ஆசியாவிலும் பசிபிக்கிலும் உள்ள யுனெஸ்கோ உறுப்பு அரசுகளின் கூட்டு முயற்சிகளுடன் ACP இற்கான பிரதேசப் பதிப்பாசிரியர் குழுவினாலே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன. வெளியிடப்பட்டுள்ள ACP நூல்கள் யாவும் ஏற்கெனவே பல மொழிகளுக்கு மொழிபெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டு, உலகு எங்கணும் பிள்ளைகளினால் வாசிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

முதற் பதிப்பு : 1993

அச்சகம் : அரசாங்க அச்சகத் திணைக்களம், இலங்கை

ISBN : 955 - 9043 - 05 - 6

வெளியீடு : யுனெஸ்கோவிற்கான இலங்கைத் தேசிய ஆணைக்குழு

பதிப்புரிமை : யுனெஸ்கோவிற்கான ஆசிய பண்பாட்டு நிலையம், ரொக்கியோ 1993

முன்னுரை

இந்நூல் யப்பானில் உள்ள யுனெஸ்கோவிற்கான ஆசிய பண்பாட்டு நிலையம் இளைஞர்களுக்காக வெளியிட்டுள்ள “The Last Ticket and Other Stories” என்னும் ஆங்கிலச் சிறுகதைத் தொகுப்பின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகும்.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள 10 சிறுகதைகளும் ஆசியாவிலும் பசிபிக் பிரதேசத்திலும் உள்ள 10 நாடுகளினாலே தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவையாகும். இக்கதைகள் அந்நாடுகளிற் பேர்பெற்றவை.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதன் நோக்கம் இளைஞர்களிடம் வாசிப்பு இரசனையையும் வெளிநாடுகள் பற்றிய அறிவையும் விருத்தி செய்வதாகும்.

இதனை மொழிபெயர்த்த திரு. ந. வாசீசமூர்த்திக்கும், இதனைப் பதிப்பிப்பதில் உதவிய திரு. வெ. சபாநாயகத்துக்கும், இதனை அச்சிட்ட அரசாங்க அச்சத் திணைக்களத்துக்கும் எமது நன்றி உரியது. இத்தகைய கவையான சிறுகதைகளின் தொகுப்பைத் தமிழில் வெளியிடும் வாய்ப்பை அளித்த யுனெஸ்கோவிற்கான ஆசிய பண்பாட்டு நிலையத்துக்கு எமது நன்றியை நவில விரும்புகிறோம்.

ஹிரந்தி வீரசேகர,

பிரதிச் செயலாளர் நாயகம்.

யுனெஸ்கோவிற்கான இலங்கைத் தேசிய ஆணைக்குழு,

கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சு,

“இசுருபாய்,”

பத்தரமூல்லை,

இலங்கை.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
காதற் கடிதங்கள் கேற் வோக்கர் - அவுஸ்திரேலியா	1
விலோ மரத்தின் இலைகள் உதிர்கின்றன லொங் சின்ஹுவா - சீனா	11
பசிபிடித்த செத்தோப்பஸ் சத்தியஜித் ராய் - இந்தியா	23
ஈரா பூந்தோட்டக்காரி ஆகிறாள் ரொயெற்றி மக்ளிஸ் - இந்தோனேசியா	51
கடைசிப் பயணச் சீட்டு மினூ கறிம்சாடே - ஈரான்	61
உள்ளூர்ப் பிரதிநிதி முகம்மது அலி மஜொத் - மலேசியா	75
சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பெண் செம்மறியாடு சென்டையின் தமின்கறென் - மொங்கோலியா	89
வானில் ஒரு பட்டம் சையத் பற்றா அலி அன்வேரி - பாகிஸ்தான்	105
இம்பொங் செலா எபிபானியோ ஜீ. மற்றியூற் - பிலிப்பீன்ஸ்	115
கீம் - துணிச்சலமிக்க சிறுவன் மா வன் காங் - வியெத்நாம்	125

காதற் கடிதங்கள்

கேற் வோக்கர்

அவுஸ்திரேலியா

எனது பெயர் நிக். எனது சிநேகிதியின் பெயர் புளுவர். அவளுடைய சிநேகிதி ஹெலன். ஹெலனின் சிநேகிதன் கிளைவ். இக்கிளைவ் உண்மையில் ஓர் அதியப் பிறவி. நான் அறிந்தவரை அவன் அதிசயமான ஒரு செயலைச் செய்கிறான். அவன் ஒவ்வொரு நாளும் தனது சிநேகிதி ஹெலனுக்கு மூன்று பக்கக் கடிதங்கள் எழுதுகிறான். “அவனிடம் என்ன பிழை இருக்கின்றது?” என்று புளுவரிடம் வினாவினேன். அவள் மத்தியானச் சாப்பாட்டு நேரம் முழுவதும் என்னுடன் அவனைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தாள்.

“அவனிடம் ஒரு பிழையும் இல்லை” என்று அவள் கூறினாள். “நிக், நீ பழங்காலத்து ஆள் மாதிரி இருக்கிறாயே.”

“உண்மையில் நான் பழங்காலத்து ஆளல்ல” என்று நான் கூறி, அதனை நிரூபிப்பதற்கு நான் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த ஐஸ்கிரீமில் ஒரு பகுதியை அவளுக்கு நீட்டினேன்.

அவள் முனங்கி, தனது விளையாட்டுச் சாமான் பையைத் தனது தலைக்கு மேலாக இழுத்தாள். அவள் என்னோடு மேலும் பேச விரும்பவில்லை. பெண்கள் அமைதியாக இருப்பது ஒரு துர்க்குறி.

“என்ன பிழை?” என்று அவளிடம் கேட்டேன்.

“நீ என்னைக் காதலிக்கவில்லை” என்றாள் அவள்.

“உண்மையில் நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்” என்று அவளிடம் கூறினேன். நான் வைத்திருந்த எல்லா ஐஸ்கிரீமையும் அவளிடம் நீட்டினேன். ஆனால் அவள் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

“ நீ என்னைப் போதுமான அளவுக்குக் காதலிக்கவில்லை” என்றாள் அவள்.

“போதுமான அளவு என்றால் என்ன? அதுக்கு எவ்வளவு ஐஸ்கிரீம் தேவை? ”

“ஹெலனுக்குக் கிளைவ் எழுதுகிற அளவுக்கு நீ எனக்குக் கடிதம் எழுதுவதில்லை ” என்றாள் அவள்.

“ நான் எழுத வேண்டிய அவசியமில்லை ; நான் உன்னை எப்போதும் கணனி வகுப்பிலும் இரசாயனவியல் வகுப்பிலும் பார்க்கிறேன் ” என்றேன்.

“ கிளைவ் ஹெலனை ஒவ்வொருநாளும் உயிரியல், புடைவைத் தொழில், மனையியல் வகுப்புகளிலும் கூட்டங்களிலும் இடாப்புக் கூப்பிடும் போதும் சந்திக்கிறான். அதோடு அவளுக்குக் கடிதமும் எழுதுகிறான் ” என்று அவள் கூறினாள்.

எனது சிநேகிதி இங்கு என்னிலே தங்கியிருக்கிறாள் என்பதை நான் அறிவேன்.

“ சரி, நான் உனக்குக் கடிதம் எழுதுகிறேன் ” என்று நான் கூறினேன்.

“ஆ. நிக் ! ” என்று கூறிக்கொண்டு அவள் பையைத் தலையிலிருந்து திடீரென எடுத்தாள்.

நான் அவளது தீவிரத்தைக் குறைத்ததையிட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஆம் என்றேன். உண்மையில் புளுவர் அழகானவள். ஒரு கடதாசியில் கிறுக்கப்படும் சில வரிகளுக்காக நான் அவளை இழக்க விரும்பவில்லை. அவள் எனது சிநேகிதியாக இருப்பதையிட்டு ஆண்கள் என்னிடம் பொறாமை கொண்டுள்ளனர்.

அன்றிரவு உட்கார்ந்துகொண்டு எனது முதற் கடிதத்தை எழுத ஆரம்பித்தேன்..... ‘அன்பான புளுவர்’ பின்னர் அடுத்த அரை மணித்தியாலம் அந்தப் பக்கத்தையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் சந்திக்கும் ஒருவருக்குக் கடிதத்தில் என்ன எழுதுவீர்கள் ? நான் எனது

பென்சிலைக் கடித்தேன். பின்னர் எனது நகங்களைக் கடித்தேன். பின்னர் நம்பிக்கையை இழந்து. அம்மாவிடம் பின்வருமாறு வினவினேன்.

“உங்களுக்குப் பொதுவான விஷயங்களைப் பற்றி எழுது” என்றார் அம்மா. ஆகவே நான் பின்வருமாறு எழுதினேன். ‘செவ்வாய்க்கிழமை நடந்த கணனி வகுப்பு கலகலப்பாக இருந்தது அல்லவா? பிரான்டோ கணனியின் அடியில் இருக்கும் சிறிய பொத்தானை எங்களுக்குக் காட்ட அதனைச் சரித்தபோது மொனீற்றர் விழுந்தமை வேடிக்கையாக இருந்தது.’

இரசாயனவியல் வகுப்பு அவ்வளவு கவர்ச்சியாக இல்லா விட்டாலும் அதனைப் பற்றியும் எழுதினேன். மாணவர்கள் எவரும் தமது பரிசோதனைகளில் தவறு விடவோ, சந்தேகப் படவோ இல்லை. பின்னர் கடிதத்தின் இறுதியை எழுதும் போது உணர்ச்சிவசப்பட்டு, ‘பேசிக்’ கில் எழுதிய பிற்சேர்ப்பு ஒன்றைக் கடிதத்திற் சேர்த்தேன்.

அந்தக் கடிதம் அடுத்த நாள் திரும்பி வந்தது. அதன் அடியில் இருபதுக்கு ஐந்தரைப் புள்ளிகள் போடப்பட்டிருந்தன.

“அதில் என்ன பிழை?” என்று புளுவரிடம் கேட்டேன்.

“நீ பல எழுத்துப் பிழைகள் விட்டிருந்தாய்.”

“நான் நானேதான்” என்று அவளிடம் கூறினேன்.

“நான் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. நீ அதில் உன்னைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை” என்றாள் அவள்.

அவளுக்குச் சொந்த விஷயங்களைப் பற்றிய கடிதமா தேவைப் பட்டது?

நான் அதனைப் பற்றி ஐந்து நிமிடங்களுக்குச் சிந்தித்தேன். மத்தியானச் சாப்பாடு சாப்பிடும் இடத்தைச் சுற்றிப் பல பேர் நின்றுனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நான் உட்கார்ந்திருக்கும் இடத்தில் வந்து அமர்ந்து அழகான புளுவருடன் சொக்கிளேற்றுப் பாலைப் பகிர்ந்துகொள்ளக் காத்திருந்தனர். அவளைச் சந்தோஷமாக வைத்திருப்பதற்குச் சொந்த இரகசியங்களைக் கூற வேண்டுமாயின், நான் அதனைச் செய்வேன்.

‘அன்பார்ந்த புள்ளவர்!’ எனது இரண்டாவது கடிதத்தை அன்றிரவு எழுத ஆரம்பித்தேன். ‘நான் துர்நாற்றமகற்றியைப் பயன்படுத்துகிறேன். இது நான் எல்லோரிடமும் சொல்லக்கூடிய விஷயமல்ல. விளையாடும் நாட்களில் அல்லது சூடான வானிலையில் தான் நான் இதனைப் பயன்படுத்துகிறேன்.’

இல்லை. இவ்விஷயம் எனது சொந்த விஷயம். கடதாசியைக் கிழித்துவிட்டு மறுபடியும் வேறொரு கடதாசியில் எழுத ஆரம்பித்தேன். ‘அன்புள்ள புள்ளவர், என்னவென்று ஊகித்துப் பார். திருமதி ஹெசல் என்ன காரணத்துக்கோ தெரியாது

இன்று வரலாற்று வகுப்பில் என்னை மடக்கிப் போய்விட்டார். எனக்கு மிகவும் அந்தரமாக இருந்தது. பிதுங்கிய கண்களைக் கொண்ட கில்லா என்னைக் கேலிசெய்தாள்.

உண்மையாக ஒரு முறை எழுத ஆரம்பித்ததும் சொந்த விஷயங்களைப்பற்றி எழுதுவது அவ்வளவு கஷ்டரில்லை என்பதைக் கண்டேன். அரையாண்டு ஆங்கிலப் பரீட்சைகளில் நான் உண்மையாகப் பெற்ற புள்ளிகள் பற்றிப் புளுவருக்குக் கூறினேன். அதோடு, நான் பார்த்த ஒரு திரைப்படம் பற்றியும் அவளிடம் கூறினேன். அதில், முன்னோடி விவசாயி தனது கலப்பைக் குதிரையையும் பின்னர் தனது மனைவியையும் பின்னர் தனது பிள்ளைகளையும் இழக்கிறான். பின்னர், அவனுடைய பசுக்களின் குளம்புகள் அழக ஆரம்பிக்கின்றன. அவன் உட்கார்ந்துகொண்டு இவற்றைப் பற்றி நினைத்து அழுகின்றபோதிலும் இறுதியில் வலிமைமிக்க மனிதனாக மறைந்து போகின்றான்.

'நான் இதனைப் போன்ற சொந்த இழப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு இறுதியில் வலிமையான மனிதனாக மறைய விரும்புகிறேன்' என புளுவருக்கு எழுதிய கடிதத்திற் குறிப்பிட்டேன்.

அவள் இரண்டாவது கடிதம் பற்றி "நீ அதில் என்னைப்பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை" என்று மாத்திரம் குறிப்பிட்டாள். அன்று அவள் ஹெலனுடன் மத்தியானச் சாப்பாடு சாப்பிடப் போய் விட்டாள்.

ஆபத்துப் பொத்தானை அழுத்த வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது. புளுவர் புயற்காற்றில் அகப்பட்ட படகு போல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் எனது சான்விச்சுகளைத் திரும்பப் பையில் போட்டுக்கொண்டு கிளைவைத் தேடிப் போனேன். அவளைப் படிக்கட்டின் கீழ்க் கண்டேன்.

"நல்லது. நீ ஹெலனுக்கு எழுதும் கடிதங்களில் என்ன எழுதுகிறாய்?" என்று அவனைக் கேட்டேன்.

கிளைவ் பண்பானவனாக நடந்துகொண்டான். அவன் விஷயங்களைக் கூறியது மாத்திரமல்லாமல் தான் ஹெலனுக்கு அன்று எழுதும் கடிதத்தின் ஒளிப்பிரதி ஒன்றையும் தந்தான்.

நீ அதனைப் பார்த்திருப்பாய்!

‘அன்புக்குரிய ஹெலன், உனது கேசம் பொன்னிறமானது. உன் விழிகள் துரொஸ்பி கடற்கழியில் தெறித்த ஒளியை நினைவூட்டுகின்றன. உன் காதுச் சோணைகள் ..... உன் கண்ணிமைகள் .....’ அவை ஒரு கவிதை போன்று இருந்தன.

அவன் அது கெட்டதல்லதெனக் கருதினான்போலும். பின்னர் அவன் காதல் மொழிகளைக் கூற ஆரம்பித்தான் : ‘ நீ ..... ஆக இருப்பதனால் நான் உன்னை விரும்புகிறேன். நீ ..... ஆக இருப்பதனால் நான் சரித்திரத்தில் உனக்காகத் தவிக் கிறேன். நீ ..... ஆக இருப்பதனால் நான் உன்னைப்பற்றி நினைக்காமல் நூடிலைச் சாப்பிட முடியவில்லை.’

“உண்மையாகப் பெண்கள் இதனைப் போன்றவற்றையா விரும்புகிறார்கள் ? ” என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

“ஹெலன் அதனையே விரும்புகிறாள். நான் அவளுக்குக் கடிதம் எழுதுவதை நிற்பாட்டினால் அவள் நாளை என்னைக் கைவிடுவாள். நீ உனது சிநேகிதியைக் கொண்டிருப்பதற்குக் கடிதம் எழுதுவதுதான் வழி ” என்றான் அவன்.

ஆகவே நான் எனது முன்றாவது கடிதத்தை எழுத ஆரம்பித்தேன். சினைவின் ஒளிப்பிரதி என் முன்னால் வழி காட்டியாக நின்றுகொண்டிருந்தது.

‘அன்பிற்குரிய புளூவர், உனது கேசம் ..... போன்றது.’ நான் ஆரம்பித்தேன். உண்மையில் அது பட்டுப் போன்றது. தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அழகாக இருக்கும். ஆனால் தொடும்போது ஒட்டிக்கொள்ளுமென நான் எப்போதும் நினைத்தேன் - ஒட்டிக்கொள்வதற்குக் கேச எண்ணெய் காரணமாக இருக்கலாம்.

நான் அந்தக் கடதாசியைக் கிழித்துவிட்டு மறுபடியும் வேறொரு கடதாசியில் எழுத ஆரம்பித்தேன்.

‘அன்பார்ந்த புளூவர், உன் கண்கள் ..... போன்றவை.’ உண்மையில் அவை சற்றுச் சிறியவை, வாக்கானவை. அவளுக்கு முக்குக் கண்ணாடி தேவைப்படலாம். ஆனால் அவள் அதனை ஏற்காளென நினைக்கிறேன்.

கண்களை அழுத்தித் துடைத்தேன்.

‘அன்பார்ந்த புளுவர், உன் முகம் மிக அழகாக இருக்கின்றது. நீ சவர்க்கார இசைநாடகப் பொம்மை போன்று தோற்றுகிறாய்.’ நான் அவளுடைய முகத்தை மணித்தியாலக்கணக்காக வர்ணிக்கலாமென நினைத்தேன். ஆனால், அவ்வார்த்தைகளைக் கூறியதும் அவளது அழகு முழுவதையும் வர்ணித்துள்ளதாக எனக்குத் தோன்றியது.

நான் ‘நீ ..... இருக்கின்றமையால் நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்’ என்று தொடர்ந்து எழுதினேன். நான் மறுபடியும் எனது பென்சிலையும் பின்னர் எனது விரல் நகங்களையும் கடித்தேன். இம்முறை நான் அம்மாவிடம் கேட்கவில்லை.

நான் ஏன் புளுவரைக் காதலித்தேன்? அவள் சுறுசுறுப்பான வளாக இருந்தமையால். எல்லா மாணவர்களும் அவ்வாறு நினைத்தமையால் நான் அவளைக் காதலித்தேன். நல்லது. அவர்கள் எல்லோரும் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. அவர்களிற்கிலர் அவள் அவ்வளவு கவர்ச்சியாகப் பேசமாட்டாள் என்று கருதினர். ஆனால், இதற்குப் பொறாமையே காரணமென நான் நினைக்கிறேன்.

நாம் சேர்ந்து திரிந்துகொண்டிருந்த முன்று வாரங்களிலும் எதனைப் பற்றிப் பேசினோமென நான் ஆச்சரியப்படுகின்றேன். உண்மையாக அதிகம் பேசவில்லை. ஹொக்கி பற்றி ஆழமான கேள்விகளைக் கேட்கும் அளவுக்கு அவள் எனது ஹொக்கி விளையாட்டில் ஒருபோதும் அக்கறை கொள்ளவில்லை. அதே போல் வெள்ளைச் சப்பாத்துகள் பற்றி அவள் உரையாடியதில் நான் ஆர்வம் கொள்ளவில்லை என்பதை நான் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

அவளுக்குக் கடிதங்கள் எழுதுவது எனக்குப் பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. ஏனெனில் எங்களுக்குப் பொதுவான விஷயங்கள் இருக்கவில்லை. எனக்கு அவளைப்பற்றி ஓரளவுக்குத் தான் தெரியும். அணு ஆயுதக்குறைப்புப் பற்றிய அவளுடைய கருத்துகள் என்ன? அவள் இதனைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருக்கலாம். அவள் லிபியாவுக்குச் சார்பானவளா? இதனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாது.

நான் எனது கடிதத்தையும் கிளைவின் ஒளிப்பிரதியையும் கிழித்துப் போட்டேன். திரும்பவும் கடிதத்தை எழுத ஆரம்பித்தேன்; ஆனால் இந்த முறை பிரச்சினை எதுவும் இருக்கவில்லை.

‘அன்பார்ந்த புளுவர். இதனைப் போன்ற கடிதங்களை எழுதுவது மிக நல்லது. ஏனெனில், இது உனக்கு முக்கியமான சில விஷயங்களைச் சொல்லும் வாய்ப்பை எனக்குத் தருகிறது. நீ நல்ல பெண்ணென நான் நினைக்கிறேன். நான் மூன்று வாரங்களாக உன்னோடு பற்றுறுதியோடு பழகியது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது. ஆனால் இதனைக் கைவிட வேண்டுமென நான் நினைக்கிறேன். இது தனிப்பட்டமுறையில் எங்கள் இருவருக்கும் பெரிய இழப்பாக இருந்தாலுங்கூட நாங்கள் மனத்தெம்புடனும் நல்லெண்ணத்துடனும் பிரிந்துசெல்வோம். இப்படிக்கு உன் உண்மையுள்ள, நிக்.’

நான் இக்கடிதத்தை அவள் கணனிக்குள் நழுவி விழ விட்டேன். அவள் அதனைக் குறையாகக் கருதவில்லை. அவள் அதனைப் பிரித்து நறுக்கியினூடாக இட்டாள். ஆனால், இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் எனது கடிதத்தின் ஒளிப்பிரதிகள் பாடசாலையில் விநியோகிக்கப்பட்டன.

நான் இதனைப்பற்றி கவலைப்படவில்லை. ஏனெனில், அதன் விளைவாக, பிதுங்கிய கண்களை உடைய கில்லா சரித்திர வகுப்பில் எனக்கு ஒரு கடிதம் தந்தாள். அவள் அதில் ‘நிக், உனது பாங்கு எனக்குப் பிடித்திருக்கின்றது. நீ ஆழமானவன்’ என எழுதியிருந்தாள். நான் மறுபடியும் அவளது பிதுங்கிய கண்களைப் பார்த்தேன். அவளுடைய பாங்கும் பரவாயில்லை.

அவள் சிரிப்பு என்னைத் திகிலடையச்செய்தது. அவள் கணனியில் ஒரு நிபுணர்.

நான் இம்முறை அவளுக்கு நேரடியாக - எனக்கே உரிய பாணியில் - நேர்மையாக, சுற்றி வளைக்காமல் பின்வருமாறு திரும்ப எழுதினேன் : ‘அன்பார்ந்த கில்லா, சொற்பொழிவுத் தினத்தில் நீ மூன்றாம் உலகப் பட்டினி நிவாரணம்பற்றி ஆற்றிய மூன்று நிமிட உரை உண்மையில் மிக நன்றாக இருந்தது. நான் மத்தியானம் உன் முற்றத்திலிருந்து சாப்பிடுவேன். நீ விரும்பினால் வரலாம்’.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஓவியம் : ஜொநாதன் நிக்ஸ்

விலோ மரத்தின் இலைகள் உதிர்கின்றன

லொங் சின்ஹுவா

சீனா

I

அவளுக்கு குளிராக இருந்தது. வசந்த காலக் காற்று சற்று உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவள் ஊன்றி மிதித்தாள். அவளுடைய பாதங்களுக்குக் கீழே விலோ மரத்தின் இலைகள் கிடந்தன. இவை ஈரமாகவும் வழக்குவனவாகவும் காணப்பட்டன. அவள் மறுபடியும் திரும்பி, பின்னால் உள்ள விலோ மரத்தைப் பார்த்தாள். அவள் தடித்த அடியையும் கரடு முரடான பட்டையையும் கொண்ட இவ்விலோ மரத்துக்குக் கீழே தன்னைச் சந்திக்குமாறு அவனிடம் கூறியிருந்தாள். அவன் ஏன் இன்னும் வரவில்லை.

தடாகத்திலிருந்து முடுபனி பரந்து கொண்டிருந்தது. சற்றுத் தள்ளி இருந்த புதர்கள், திராட்சைப் பந்தல்கள், கட்டடங்கள் ஆகியன பனிபடர்ந்தனவாய் பனியில் மிதப்பனபோல் காணப்பட்டன.

அவள் “நான் கூட முடுபனியில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறேன்” என்று தனக்குத் தானே கூறினாள். அந்நிகழ்ச்சி அவளுக்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

நேற்று நண்பகல்தான் அவளுக்கு அக்கடிதம் கிடைத்தது. உறுதியான, கட்டுப்பாடற்ற கையெழுத்தைப் பார்த்ததும் அதனை யார் எழுதியது என்பதை அவள் உடனடியாக அறிந்து கொண்டாள். அவர்கள் இருவரும் ஒரே பாடசாலையில் ஒரே வகுப்பில் கற்றவர்கள். இங்கு ஒரு கடிதம் வந்துள்ளது. ‘இதன் நோக்கம் என்ன?’ என்று அவள் வியப்படைந்தாள். அவள்

இதில் முக்கியமான விஷயம் இருக்க வேண்டுமென உணர்ந்தாள். அவள் இதயம் விரைவாகத் துடித்தது. அவள் வளாகத்தில் உள்ள புதர்களுக்குள் சென்று கடிதவுறையைத் திறந்தாள்.

பனிபோன்ற வெண்மையான தாளில் இரு வரிகள் மாத்திரம் எழுதப்பட்டிருந்தன : “நீ எனது கடற்பயணத்தின்போது என்றும் என்னுடன் இருக்க விரும்புகிறாயா ? தயவு செய்து பதில் எழுது.” முதலில் அவளுக்குச் சரியாகப் புரியவில்லை. அவள் அதனைத் திரும்ப திரும்ப வாசித்தாள். பின்னர்தான் அதன் கருத்தைப் புரிந்து கொண்டாள். அவள் தன் தலையைத் தாழ்த்தினாள். முகம் சிவப்பாக இருந்தது. என்ன முட்டாள்த்தனம்! அவளுக்குக் கோபமும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. இவன்தான் அத்தகைய விஷயங்களை அவளுக்குக் கூறும் முதற் பையன்.

என்ன செய்வது ? ஆமா. இல்லையா ? அவ்விஷயம் இலேசான காரியமாக இருக்குமா ? அவள் புதர்களினூடாக நோக்கமேதும் இல்லாமல் உலாவிக் கொண்டிருந்தபோது இலை ஒன்றைப் பிடுங்கித் தனது கைகளில் தேய்த்தாள்.

அவன் மதிக்கப்படக்கூடியவன். ஆனால் நட்பானவனல்ல. வகுப்பிற் படிக்கும் மற்றையவர்கள் எல்லோரும் அவனைப் பற்றி இந்த அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்தனர். அவனுடைய கூர்மையான அம்சங்களும் ஆழமான குரலும் அவனது மதிப்பையும் வலிமையையும் மேலும் உயர்த்தின. அவன் பல்வேறு பாடங்களிலும் திறமையானவனாக இருந்தான். அவன் தனது வகுப்பு மாணவர்களுடன் சேர்ந்து கிராமங்களில் வேலை செய்யும்போது அவர்களிலும் பார்க்க ஆற்றல் மிக்கவனாகத் திகழ்ந்தான். இவ்வாறு இருந்தும் அவன் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து பழகாமலும் பித்துப்பிடித்தவனாகவும் இருந்தான்.

அவர்கள் இருவரும் ஒன்றரை ஆண்டு காலம் ஒரே வகுப்பில் இருந்த போதிலும் மிக அரிதாகவே ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிய துண்டு. அவர்களுடைய உரையாடலில் ஒரு போதும் ஐந்து வாக்கியங்களுக்கு மேற்பட இடம்பெறவில்லை. இம்முறை அவனது ஆசனம் அவளது ஆசனத்துக்குப் பின்னால் இருந்தமையால் அவர்கள் கூடுதலாகப் பேசிக்கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

மற்ற நாள் அவள் ஒரு கட்டுப் புல் தண்டுகளைச் சேர்த்து. அவற்றைப் பூனைகள் நாய்கள் வடிவத்தில் பின்னித் தனது மேசையில் வைத்தாள். அவன் அங்கு வந்து அவள் மேசைக்கு முன்னால் நின்றான். அவன் “இவை மிகக் கவர்ச்சியாக இருக்கின்றன” என்று கூறி, அவளை அன்பான ஒளிவிடும் கண்களுடன் மேலோட்டமாகப் பார்த்தான். அவன் தனது ஆசனத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றதும் அவளது பெயரை முணுமுணுத்து ஒரு பூனை தேவையெனக் கூறினான். அவள் இணங்கினாள். அதுவே அவர்களுடைய முதல் தொடர்பு. அதன் பின்னர் அவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துப் பேசினர். அவன் அவள் வாசிக்கவுள்ள புத்தகம்பற்றி அவளிடம் கேட்டறிந்து, அவள் கூறாமலே அவளுக்காக அப்புத்தகத்தை இரவலாகப் பெற்று அவளிடம் கொடுப்பான். அவள் ஒரு கணிதப் பிரசினம் பற்றித் தானாகவே சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கும்போது அவன் சாடைக் குறிப்புகள் எழுதிய தாளை அவளிடம் வீசியெறிவான். பின்னர் .....

அவள் ஒப்புக்கொண்டாலென்ன, ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலென்ன அவனைப் பார்ப்பதற்கான புரியாத அவா அவள் இதயத்தில் எழுந்தது. அவள் அவன் புத்தகங்களுக்குள் தலையைத் தாழ்த்துவதையும் கரும்பலகைகளில் கணிதக் கணிப்புகளைச் செய்வதையும் கிடைச் சட்டத்தில் உடற்பயிற்சி செய்வதையும் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு உலாவுவதையும் பார்த்து இரசித்தாள். அவன் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாலும் பின்புறமாக இருந்து அவளது மங்கலான உருவத்தை மேலோட்டமாகப் பார்ப்பதுகூட அவளுக்கு உறுதியையும் நம்பிக்கையையும் தந்தது. அவன் பௌதிகவியற் போட்டியிற் பங்குபற்றச் சென்ற அந்த மாலை வேளை அவள் தனிமையை உணர்ந்தாள். இதன் விளைவாக, சுய கற்பித்தல் வேளைகள் இரண்டின் போதும் அவள் செய்தவை எல்லாம் தோல்வியில் முடிவடைந்தன. அவள் முன்னரிலும் பார்க்கக் கடுமையாகப் படித்தாள். அவள் படிப்பதைக் கைவிடப் போகும்போதெல்லாம் உள்ளேயிருந்து ஒரு குரல் “அவன் எப்போதும் நல்ல புள்ளிகள் பெறுகிறான். அவன் நல்ல மனவலிமையுள்ள பையன். ஆனால் நாள் மிகவும் பின்தங்கியுள்ளேன். இல்லை, நான் முன்னுக்கு வரவேண்டும்!” என்றது.

அவன் தனக்கு எழுதுவான் - துணிவுடனும் வெளிப்படையாகவும் எழுதுவான் என்று அவள் கருதவில்லை. அவள் நிலைகுலைந்து, என்ன செய்வதெனத் தீர்மானிக்க முடியாமல் இருந்தாள். அப்போது பிற்பகல் வகுப்புக்காக மணி அடித்தது. அவள் தன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு வகுப்பறைக்குள் நுழைந்தாள். அப்போது அவனது காத்திருந்த கண்கள் அவளது முகத்தை உறுதியில்லாமல் தேடுவதை அவள் இயல்பாக உணர்ந்து கொண்டாள்.

வகுப்பு முடிவடைந்ததும் அவன் அவனைக் கடந்து செல்லும் போது அவள் தன் தலையை உயர்த்த நேரிட்டது. அவர்களுடைய கண்கள் சந்தித்தன. அவன் தெய்வீகச் சக்தியினால் உந்தப் பட்டவள் போல, தனது விருப்பத்துக்கு மாறாக, அடுத்த நாள் காலை ஐந்து மணிக்குத் தடாகத்துக்கு அருகே பழைய விலோ மரத்துக்குக் கீழே அவனுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் அப்போது பதில் அளிப்பதாகவும் கூறினாள்.

அவன் உறுதியற்ற கண்களுடன் தொலைவில் பார்த்தான். சந்திரனின் ஒளி குறைந்து கொண்டிருந்தது. நட்சத்திரங்கள் மறைந்து கொண்டிருந்தன. கீழ் வானில் கிழக்கு நோக்கி மங்கலான ஒளி காணப்பட்டது. உண்மையில் களைப்படைந்திருந்த அவள் பரிச்சயமான காலடியோசை விரைவில் கேட்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் 'அவன் வந்த நேரம் இது' என்று நினைத்தாள். மனவெழுச்சிக்கும் நியாயத்துக்குமிடையே உள்ள போராட்டத்தினாற் சித்திரவதைப்பட்ட அவன் அன்றிரவு உறங்கவேயில்லை.

மறு சார், முதல் நாள் இரவு அவன் அவனைப் பார்க்கக் கூடாதெனத் தீர்மானித்தமையால், அவன் பரிச்சயமான காலடியோசையைக் கேட்காமலிருக்க நினைத்தாள். அவன் அவனை நன்றாக அறிந்திருக்கவில்லை. ஆகவே அவன் அவனது யோசனையை எங்ஙனம் ஏற்றுக் கொள்வான்? அவளது இதயம் அவளிடம் "ஆம்" என்று கூறத் தூண்டியது. ஆனால், நியாயத்தின் குரல் அதனைத் தடுத்தது. அவன் அவனை இழக்கும் துயரத்திலிருந்து தப்பலாம். ஆனால், அவன் வருந்த வேண்டும் என்றால் என்ன செய்வது ..... ?

அவன் விலோக் கிளை ஒன்றை முறித்து எடுத்து, அதன் பச்சைநிற இலைகளை முத்தமிட்டாள்.

II

உண்மையில் அவன் இங்கு அதிக நேரமாக நின்று கொண்டு இருந்தான். அவன் அவளுக்கு அண்மையில் உள்ள ஒரு மரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்து, பின்னால் இருந்து அவளது உருவத்தைப் பார்த்துத் தயங்கிக் கொண்டு நின்றான். அவன் தன் கைகளைத் தனது காற்சட்டைப் பைகளுக்குள் ஆழமாகச் செலுத்தினான். அவன் தனது துணிவை வரவழைத்துக் கொள்ள வில்லை எனத் தோன்றியது. அவன் தூண்டுகை காரணமாக அக்கடிதத்தை எழுதியதையீட்டுக் கவலைப்பட்டான். அவன் வெறுப்படைந்து அவனைப் பிரிந்தால் என்ன செய்வது ? அவ்வாறு நடைபெற்றால், அக்கடிதத்தை எழுதுவதற்குப் பதிலாக முன்னர் போன்று அவளோடு நட்பாக இருப்பது நன்றாக இருக்கும்.

அவன் தான் ஏன் அக்கடிதத்தை அனுப்பினேன் என்று அறியாமல் இருந்தான். ஆனால் இப்போது அதிலிருந்து பின்வாங்குவதால் பயனில்லை. அவன் குழம்பிய முளையை உடைய புத்தகப் பூச்சியாக இருந்தான். அவன் புத்தகங்களை வாசித்துக் கொண்டும் கணிப்புகளைச் செய்துகொண்டும் இருந்தான். அவன் அவளைச் சந்திக்கும்வரை தனது வகுப்பு மாணவர்களுடன் பேசுவது நேரத்தை வீணாக்குதலாகும் என்று கருதினான். அவன் வந்தமையால் அவனது பலகணி வண்ணமிடு உலகுக்குத் திறந்திருந்தமைபோல் தோன்றியது.

அன்று குளிரான நாள். வகுப்பறையில் பிள்ளைகள் குறைவாக இருந்தனர். அவன் ஒலிம்பிக் போட்டிக்காகத் தயார் செய்து தனது காலடிகளினால் மிதித்துக் கொண்டும் தனது கைகளில் வெதுவெதுப்பான காற்றுப் படுமாறும் நின்றபோது அவன் வெந்நீர் நிரம்பிய அழகான கண்ணாடிக் குவளை ஒன்றைக் கையினால் பிடித்துக் கொண்டு அங்கே மெதுவாக வந்தான். பஸ்ஸி பாற்றி அவளைச் சந்தித்து அவளிடமிருந்து சூடான கண்ணாடிக் குவளையை எடுப்பதற்காக விரைவாக வந்தான். அது உரத்த “பொப்” சத்தத்துடன் திடீரென வெடித்தது. பாற்றி பயத்தினால் “அன்பார்ந்த சிநேகிதியே” என அழுதான்.

“அது அவனுக்குச் சரியாகச் சேவகஞ் செய்கிறது”. அவன் பாற்றியை நோக்கி ஓடிப்போய் அவனுடைய கையைத் தனது கையினால் பிடித்துக் கொண்டு அவனிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்பதைப் பார்த்தபோது அவன் சற்றுத் திகைப்புற்றான்.

“உனக்குக் காயம் ஏற்பட்டதா? வெட்டுக் காயம்?” அவன் தன் அழகான கண்ணாடிக் குவளையைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. பாற்றி தன் உதடுகளைப் பின் தொடர்ந்து “இங்கு எனக்குக் காயம் ஏற்பட்டுள்ளது” எனக் கூறினான்.

“அவன் காட்சி காட்டுகிறான்” என்று அவன் வெறுப்புடன் பெருமூச்சு விட்டான். அவன் அவ்வாறு நினைக்கவில்லை. அவன் பாற்றியின் கையைப் பரிசோதித்தான். “ஒரு வெட்டுக்காயம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து இரத்தம் வந்துகொண்டிருக்கிறது” என்றான் அவன். “அசையாதே. உனக்காக நான் அழுக்கு இரத்தத்தை அழுத்தி எடுக்கிறேன்.” பின்னர் அவன் அவனை மருத்துவ நிலையத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். வகுப்பறைக் கதவு சத்தமின்றி மூடிக்கொண்டபோது அவனை அறியாமல் ஏதோ ஒன்று அவனுக்குள் உதயமாயிற்று. உண்மையில் வானிலை குளிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால், அவனுடைய இதயம் வானிலையிலும் பார்க்கக் குளிர்ச்சியானதாக இருக்க வில்லையா?

அவளைப் பற்றி நன்கு அறிய அறியத் தனது பகுத்தறிவு கூர்மையாவதை அவன் உணர்ந்தான். மழை பெய்தபின் உள்ள உயர்ந்த மரங்கள், வெயில் உள்ள பசும்பூல்வெளி, தென்றலில் மண்ணின் மணம், பரந்த முகில்கள், அழகான மறையும் சூரியன் - இவை யாவும் அவனது உள்ளத்தை உருக்கின. அவன் அவற்றில் வர்ணிக்க முடியாத அழகைக் கண்டான். அவன் வார முடிவில் வீட்டுக்குச் சென்றபோது, தனது தாயாரின் கண்களின் மூலையில் கூடுதலான சுருக்கங்கள் இருப்பதையும் அவளது நரைக்கும் நெற்றிப் பொட்டுகளில் கூடுதலான வெள்ளி நிற மயிர்கள் இருப்பதையும் கண்டான். அவனது இதயம் துன்பப்பட்டது. அவன் தன் தாயாரின் குழம்பிய தலை மயிரைத் தன் கையால்

சீவவும் தன் சிறிய, மெல்லிய தாயாரைத் தழுவவும் விரும்பினான். அவன் தன் வகுப்பு மாணவர்கள் நோய் வாய்ப்பட்டபோது, தனது பாடசாலை இருந்த நகர்ப்புற மாவட்டத்திலிருந்து நகர் மத்திக்குச் சைக்கிளிலேயே சென்று அவர்களுக்காக நகரிலிருந்து ஊட்டச் சத்துமிக்க உணவை உடனடியாகக் கொண்டுவருவான். அவன் நோயுற்ற தன் வகுப்பு மாணவர்களுடன் சேர்ந்திருந்து அளவளாவி அவர்களைத் தேற்றப் பழகியும் இருந்தான். அவன் இதயத்தில் அன்பு உணர்ச்சிகள் பொங்கித் ததும்பின.

இம்மாற்றங்களுக்கு அவளே காரணம் என்பதை அவன் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அவளே வெயில், அவளே காற்று. அவன் தன் வாழ் நாள் முழுவதும் அவளுடன் இருந்து, உண்மையான மனிதன் போல் அவளைப் பாதுகாத்து மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க விரும்பினான்.

அந்த வெதுவெதுப்பான மாலை வேளை, வகுப்பறையின் பலகணி வாயிற்படியில் சார்ந்துகொண்டு தொலைவில் மறையும் சூரியனை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தபோது அவள் உருவம் அடிவானத்திலிருந்து வெளிப்பட்டது. அவன் திகைப்புற்று, தனது பேனையை எடுத்து அக்கடித்ததை எழுதினான்.

இப்போது அவளது இதயமே அவனைத் தண்டித்துக் கொண்டிருந்தது. அவன் மிகவும் குழப்பமடைந்திருந்தான். அவன் ஒருபோதும் அதே போன்ற குழப்பத்தை அனுபவித்த தில்லை. அவன் பல விதமாகச் சிந்தித்தான். அவன் அவள் மறுப்பது பற்றிச் சிந்தித்தான். அவன் அவள் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் பற்றிச் சிந்தித்தான். இரு பதில்களும் அவனைச் சித்திரவதை செய்தன. அவள் மறுத்தால் அவன் வாழ்நாள் முழுவதும் கவலைப்பட்டுக்கொண்டு இருப்பான். அவனுடைய - முன்பின் யோசியாமல் செய்த - செயல் காரணமாக அவளது இதயத்தில் ஒரு நிழல் ஏற்படுமாயின், அவன் தன்னை ஒருபோதும் மன்னிக்க மாட்டான். ஆனால் அவள் ஏற்றுக்கொண்டால் ..... அவன் அவளைப் பாதுகாக்கவும் அவளுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கவும் முடியுமா ?

அவன் அவள் கடுமையாக மதிப்பதையும் குளிர் காரணமாகத் தனது தோள்களைக் கூனுவதையும் கண்டான். அவனுக்கும் குளிராக இருந்தது. அவனைப் போன்ற பெண்ணுக்குக் குளிர் எவ்வளவு கடுமையாக இருக்கும்? அவன் தன் கைகளைத் தனது காற்சட்டைப் பைகளுக்குள் இறுகப் பற்றிக் கொண்டு அவள் காத்திருப்பதற்கு முடிவு காணத் தீர்மானித்தான். அவளைச் சந்திக்க முன்னோக்கிச் செல். எதனையும் பற்றிச் சிந்திக்காதே.

III

அவள் காத்திருந்தமையால் அவளுக்கு மன உலைவு ஏற்பட்டது. அவனுக்கு விபத்து எதுவும் ஏற்பட்டிருக்கலாம். அவள் தடாகத்திலிருந்து தன் பார்வையைத் திருப்பி, தலையைத் தாழ்த்தினாள். அப்போது விலோ மரத்தின் பச்சை நிற இலைகளின் போர்வையில் ஈரமான, சேறு படிந்த ஜிம் சப்பாத்துகள் அணிந்த வேறொரு சோடி காலடிகள் காட்சி யளித்தன. அவன் வந்துவிட்டான் என்பதை அவள் அறிவாள். இவன் எப்போது வந்தான் ?

“நீ வந்துவிட்டாய் அல்லவா ?” என்று அவள் அவனிடம் கூறினாள். ஆனால் அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

“ஆம்” என்று அவன் முணுமுணுத்தான்.

அமைதி. அவன் அடுத்ததாக என்ன செய்வதென்று அறியாமல் திக்குமுக்காடினாள்.

அவன் தனது சட்டைப் பையிலிருந்து இரு சிறு காகித் துண்டுகளை மெதுவாக வெளியே எடுத்தான். அவன் ஒரு ஓடத்தினுள் ஒரு புல்லையும் மற்றைய ஓடத்தினுள் ஒரு புல்லையும் இட்டுக்கொண்டு “இச்சிறு ஓடங்களை வெள்ளோட்டம் விடுவோம்” என்று நெகிழ்ந்த தொனியில் கூறினான்.

அவன் கூறியதன் கருத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் திகைப்புற்று அவள் அவனைப் பார்த்தாள்.

அவன் தடாகத்துக்கு அருகே குந்திக்கொண்டு வேறொரு நீண்ட புல்லுத் தண்டை எடுத்தான். அவன் திரும்பாமல் “நீ கடற் பயணத்தின்போது இவ்விரு ஓடங்களையும் அக்கம் பக்கமாகச் செல்ல விட விரும்புகிறாயா ?” என்று கேட்டான்.

அவள் கணப்பொழுது என்ன செய்வதென்று அறியாமல் இருந்தாள் ; பின்னர் புரிந்துகொண்டு நன்றியறிதலுடன் நடந்து கொண்டாள். அவள் மறுக்க முயன்றாள் ; ஆனால் அவள் வாயைத் திறக்கு முன்பாக அது இறுக்கமாக முடிக்கொண்டது. அவன் திரும்புவதை அவள் கண்டாள். அவள் அவனுடைய பிரகாசமான கண்களில் நேர்மையான எதிர்பார்ப்பை வாசித்தாள். அவள் அவன்மீது சார்ந்துகொண்டு அவனுடைய தலைமயிரை வருட விரும்பியமையால், தயங்கினாள்.

அவள் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றுகொண்டு முன்னால் உள்ள தடாகத்தை உற்றுப் பார்த்தாள். முடுபனி இன்னும் தடாகத்தை முடிக்கொண்டு இருந்தது ; ஆனால் அது ஓரளவு மெல்லியதாக இருந்தது. அவளுக்கு முன்னால் விலோ மரத்தின் இலைகள் காற்றில் ஆடிக்கொண்டு இருந்தன.

“விருப்பமில்லை என்று என்னிடம் கூறாதே .....” என்று அவன் தயங்கிக்கொண்டு கூறினான். அப்போது அவனது குரல் மென்மையாக இருந்தது.

“இல்லை” என்று அவள் கூறினாள். ஆனால் அவள் இச் சொல்லைத் தான் எங்ஙனம் கூறினாள் என்பதை அறியவில்லை.

“ஏன் ?”

ஏன் ? ஏன் ? அவள் தரையிலிருந்து எடுத்த ஒரு விலோ மரக் கிளையை முத்தமிட்டுக்கொண்டு தனது தலையைத் தாழ்த்தினாள். விலோ மரத்தின் இலைக்கொப்பு ஒன்று அவள் தலையில் விழுந்தது.

“நீ சற்று முன்னால் கூறியதைப் புரிந்துகொண்டு தான் கூறினாயா ?”

“ஆம்.” இவ்வார்த்தைகளுடன் அவள் கவலை மிக்கவளாய்த் தன் தலையை ஒரு பக்கத்துக்குத் திருப்பினாள்.

அவன் அமைதியாக எழுந்து, பூவைக் கொண்ட சிறு ஓடத்தை அவளது உள்ளங்கையில் மெதுவாக வைத்துவிட்டு, திரும்பி, மெதுவாகச் சென்றான்.

வெடிப்பொலி கேட்டது. அவளது கையில் இருந்த விலோ மரக்கிளை முறிந்திருந்தது. அவன் நின்றான்.

அவள் திடீரென உரத்த குரலில் “கேள். நான் மறுக்கவில்லை” என்று கூறினாள்.

அவன் திரும்பினான். அவளது கண்களில் நம்பிக்கை ஒளி காணப்பட்டது. அவன் அவளுக்குக் கிட்ட வந்து அவள் உள்ளங்கையிலிருந்து சிறு ஓடத்தை எடுத்தான்.

அவன் ஓடத்தை அவன் வைத்திருக்க விட்டான். ஆனால் அவன் தன் தலையை ஒரு பக்கமாகத் திருப்பினான். “நான் மறுக்கவும் இல்லை ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை. இவ்விரு ஓடங்களும் மிகவுஞ் சிறியன அல்லவா? அவை இன்னும் எந்தக் கடற்பயணத்திலும் செல்லவில்லை. அவை தமது சேரிடம் பற்றித் தீர்மானம் மேற்கொள்ள முடியுமா? அவை ஒவ்வொன்றும் மற்றதன் சேரிடம்பற்றி அறிந்து, ஒரே பாதையில் செல்லுமா?”

அவனுடைய கைகள் தொய்ந்தன. காகித ஓடங்கள் தரையில் விழுந்தன.

“ஆம். தற்போது அவர்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் காதலிக்கின்றனர். ஆனால் அது போதியதன்று. எதிர்காலத்தில் ஒரு நாள் அவன் அல்லது அவள் தன் கூட்டாளி தனக்கு ஏற்றவரல்ல எனக் கண்டால் என்ன நடக்கும்?” என்று அவள் மெதுவாகக் கூறினாள்.

அவளது குரல் தடாகத்துக்கு மேலே மிதந்து கொண்டிருப்பதாக அவன் நினைத்தான்.

அவன் “எனக்கு ஐந்து ஆண்டு அவகாசம் தா. ஐந்து ஆண்டுகள் முடிவடைந்ததும் திட்டமான பதிலைத் தரக்கூடியதாக இருக்கும்” என்று திடீரெனக் கூறினாள்.

அவள் மறுபடியும் யோசித்துவிட்டு “இல்லை” என்று தலையை ஆட்டினாள். அவள் “ஓடங்களை நீரில் சுயாதீனமாக மிதக்க விடுவோம். உன் கேள்வியை மறந்துவிடு. அவை ஐந்து ஆண்டுகளில் மறுபடியும் சந்தித்து ஒரே பாதையில் செல்லக்கூடும்” என்று கூறி இலேசாகப் புன்னகை புரிந்தாள். அவள் தொடர்ந்து “அவை ஐந்து ஆண்டுகளுக்குக் குறைந்த காலத்தில் பிரிந்து வெவ்வேறு திசைகளிற் செல்லவும் ஒன்றை ஒன்று நினைவு கூராமல் இருக்கவும் கூடும்” என்றாள்.

அவன் “இல்லை, அவை ஒன்றை ஒன்று பிரியமாட்டா. அவற்றில் குறைந்த பட்சம் ஒன்றாவது மற்றையதை மறக்காமல் இருக்கும்” என்று மனதாரக் கூறினான். இது அவன் ஒரு கேத்திரகணிதத் தேற்றத்தை வெளியிட்டமை போல இருந்தது.

அவள் “இருந்து பார்” என்று கூறிக்கொண்டு புன்னகை புரிந்தாள். உண்மையில் புன்னகை புரிந்தாள்.

அவன் “ஓடங்களைச் செல்ல விடுவதற்கு நேரம் வந்துவிட்டது” என்று அவளிடம் நினைப்பூட்டினான்.

அவர்கள் குந்தியிருந்துகொண்டு ஓடங்களை நீரில் விட்டனர். பின்னர் அவர்கள் எழுந்து, விரைவாகத் திரும்பினர். அவர்கள் ஓடங்களைப் பற்றி மேலும் சிந்திக்கவில்லை.

ஒரு சிறு கை நீட்டியது.

ஒரு பெரிய கை நீட்டியது.

சிறு கையும் பெரிய கையும் ஒன்றை ஒன்று இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டன.

விலோ மரத்தின் பச்சைநிற இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டு இருந்தன.

மொழிபெயர்ப்பு : ந.வாசீசமூர்த்தி

ஒவியம் : சூ லா

பசிபிடித்த செத்தோப்பஸ்

சத்தியஜித் ராய்

இந்தியா

கதவுமணி மீண்டும் அடித்த போது எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. நண்பகலுக்குப் பின்னர் இது நாலாந் தடவை. ஒருவர் எப்படி வேலை செய்யலாம்? அத்தோடு கார்த்திக்கும் சந்தைக்குப் போகும் சாட்டில் வாய்ப்பாக வெளியேறிவிட்டான்.

நான் எழுதுவதை நிற்பாட்ட வேண்டி இருந்தது. நான் எழுந்து கதவைத் திறந்தபோது காந்தி பாபுவைப் பார்ப்பேன் என்று ஒருபோதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. உள்ளே வாருங்கள், உள்ளே வாருங்கள்” என்று கூறினேன்.

“என்னை நினைவிருக்கிறதா?”

“நல்லது. எனக்கு அவ்வளவு ஞாபகமில்லை.”

நான் அவரை உள்ளே அழைத்து வந்தேன். உண்மையில் இப்பத்து ஆண்டுகளில் அவருடைய தோற்றம் பெரிதும் மாறியுள்ளது. 1950 இல் இவர் அசாம் காடுகளில் உருப்பெருக்குங் கண்ணாடியுடன் திரிந்ததை இப்போது யார் நம்புவார்கள்? நான் அங்கே அவரைச் சந்தித்தபோது அவருடைய வயது ஐம்பதை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அப்போது அவரது தலையில் நரை மயிர் எதுவும் இருக்கவில்லை. அந்த வயதில் அவர் கொண்டிருந்த ஆர்வமும் சக்தியும் இளைஞர்களுக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும்.

“ஒக்கிட்டுகளில் நீங்கள் கொண்டிருந்த அக்கறை குறைய வில்லை எனத் தெரிகிறது” என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

காந்தி பாபு பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எனக்கு அன்பளிப் பாகக் கொடுத்த ஒக்கிட்டுப் பலகணியிலே ஒரு சாடியில் வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அதில் நான் கொண்டுள்ள அக்கறை

அதிகரித்துள்ளது என்று கூறுதல் தவறு. அவர் தாவரங்கள் பற்றிய எனது ஆர்வத்தைத் தூண்டியுள்ளார். ஆனால் அவர் நாட்டை விட்டுச் சென்ற பின்னர் ஒக்கிட்டுகளில் நான் கொண்டிருந்த அக்கறை மெதுவாகக் குன்றியது. இதே போல மற்றைய பொழுதுபோக்குகளில் பெரும்பாலானவற்றில் நான் கொண்டிருந்த அக்கறையும் படிப்படியாகக் குறைந்தது. இப்போது நான் எழுத்து வேலையில் தான் முற்றாக ஈடுபட்டுள்ளேன். காலங்கள் மாறியுள்ளன. எழுதி வாழ்க்கையை நடத்தலாம். இப்போது நான் எழுதியுள்ள மூன்று புத்தகங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு எனது குடும்பத்தை நடத்தக்கூடியதாக இருக்கிறது. நான் இன்னும் அலுவலகத்தில் வேலை செய்கிறேன். ஆனால் இவ்வேலையைக் கைவிட்டு எனது முழு நேரத்தையும் எழுத்துப் பணியில் ஈடுபடுத்தவும் இடையிடையே சுற்றுலாக்களில் செல்லவும் கூடிய சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்.

காந்தி பாபு உட்கார்ந்தபோது நடுங்கினார்.

“உங்களுக்குக் குளிராக இருக்கிறதா?” என்று கேட்டேன்.

“நான் யன்னலைச் சார்த்தட்டுமா? இந்த ஆண்டு கல்கத்தாவில் குளிர்காலம் .....

“இல்லை. இல்லை. இடையிடையே இந்நடுக்கங்கள் ஏற்படுகின்றன. எனக்கு வயது போகிறது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். இது ஒரு நரம்பு வியாதி” என்று அவர் குறுக்கிட்டுக் கூறினார்.

நான் அவரிடம் பல விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்க விரும்பினேன். கார்த்திக் திரும்பி வந்துள்ளான். ஆகவே தேநீர் தயாரிக்குமாறு அவனிடம் கூறினேன்.

“நான் அதிக நேரம் நிற்க மாட்டேன். உங்கள் நாவல்களில் ஒன்றைப் பார்க்க நேரிட்டது. உங்கள் வெளியீட்டாளர் உங்கள் முகவரியைத் தந்தார். நான் ஒரு நோக்கத்தோடு இங்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும்” என்று காந்தி பாபு கூறினார்.

“நான் உங்களுக்கு என்ன செய்யலாம் என்று சொல்லுங்கள். ஆனால் எப்போது திரும்பி வந்தீர்கள் என்பதைக் கூறுங்கள். இவ்வளவு நாளும் எங்கே இருந்தீர்கள்? இப்போது எங்கே இருக்கிறீர்கள்?”

“நான் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திரும்பி வந்தேன். நான் அமெரிக்காவில் இருந்தேன். இப்போது பரசத்தில் வசிக்கிறேன்.”

“பரசத்?”

“நான் அங்கே ஒரு வீடு வாங்கியிருக்கிறேன்.”

“அங்கே தோட்டம் இருக்கிறதா?”

“ஆம்.”

“பச்சையில்லம்?”

காந்தி பாபுவின் முந்திய வீட்டில் அவருடைய அரிய தாவரங்களுக்காகச் சிறந்த பச்சையில்லம் இருந்தது. அவர் அரிய தாவரங்கள் பலவற்றைச் சேகரித்து வைத்திருந்தார். அவரிடம் ஒக்கிட்டுகளில் மாத்திரம் அறுபது, அறுபத்தைந்து இனங்கள் இருந்தன. ஒருவர் பூக்களைப் பார்த்துக் கொண்டே முழு நாளையும் இலகுவாகக் கழிக்கலாம்.

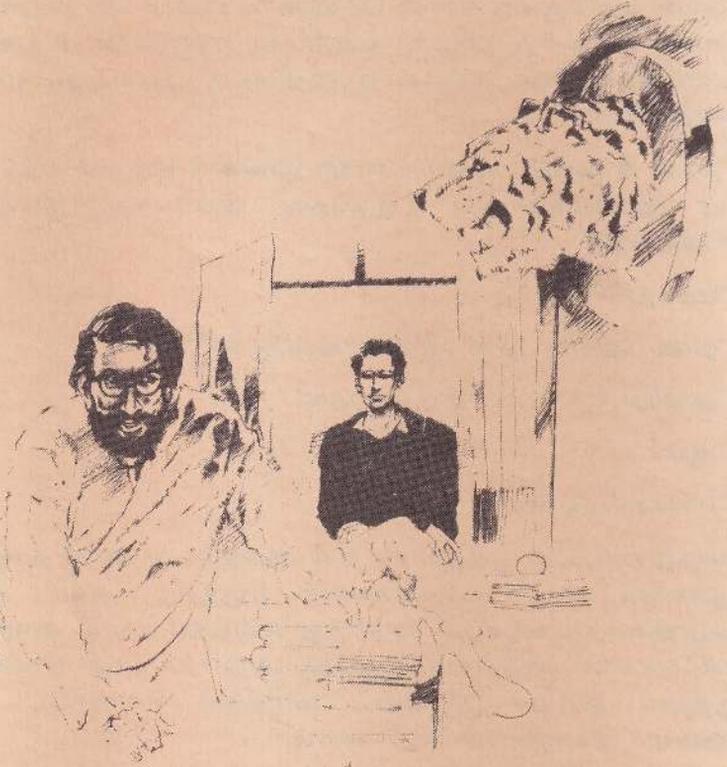
காந்தி பாபு எனக்குப் பதிலளிக்கு முன்பாகச் சற்று யோசித்தார்.

“ஆம், ஒரு பச்சையில்லம் இருக்கிறது.”

“நீங்கள் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தாவரங்களில் அக்கறை கொண்டிருந்ததைப் போன்று இப்போதும் அக்கறை கொண்டிருக்கிறீர்கள் என இதிலிருந்து அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது அல்லவா?”

“ஆம்.”

அவர் அறையின் வடக்குச் சுவரை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். நானும் அதே திசையில் பார்த்தேன். அங்கே தலையுடன் கூடிய வங்காளப் புலியின் தோல் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தது.

“உங்களால் அதனை அடையாளங்காண முடிகின்றதா?”
என்று கேட்டேன்.

“அதே புலி அல்லவா?”

“ஆம், காதுக்குக் கிட்ட இருக்கும் துவாரத்தைப் பாருங்கள்.”

“நீங்கள் வெடி வைப்பதில் கெட்டிக்காரராக இருந்தீர்கள்.
இப்போதும் அப்படி இருக்கிறீர்களா?”

“எனக்குத் தெரியாது. நான் அதிக நாட்களாக அதில் ஈடுபட
வில்லை. நான் ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வேட்டையாடுவதைக்
கைவிட்டேன்.”

“ஏன்?”

“நான் தேவையான அளவுக்குச் சுட்டுவிட்டேன். நான் சந்தோஷமாகக் காலம் கழிக்கிறேன். நான் மேலும் மிருகங்களைக் கொல்ல விரும்பவில்லை.”

“நீ தாவரவுண்ணியாக மாறிவிட்டாயா?”

“இல்லை.”

“அதனால் என்ன பயன்? சுடுதல் என்பது கொல்லுதலாகும். நீங்கள் புலியை அல்லது முதலையை அல்லது எருமையைச் சுடுகிறீர்கள். அதன் தோலை எடுத்து அல்லது தலையை அடைசி அல்லது கொம்புகளை எடுத்து உங்கள் சுவரை அலங்கரிக்கிறீர்கள். சில பேர் உங்களை மெச்சுகிறார்கள். சிலர் உங்கள் வெற்றிக் கேடயங்களைப் பார்க்கும்போது ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். உங்களுக்கு அவை உங்கள் துணிச்சலான இளமையை ரூபகப் படுத்துகின்றன. ஆனால் நீங்கள் உங்கள் வெள்ளாட்டை அல்லது கோழியைச் சாப்பிடும்போது என்ன நடக்கும்? நீங்கள் அவற்றைக் கொல்லுவதோடு நிற்பதில்லை. அவற்றை மென்று சீரணிக்கிறீர்கள். அது நல்லதா?”

நான் பதில் சொல்லக் கூடிய நிலையில் இல்லை. கார்த்திக் எமக்குத் தேநீர் கொண்டுவந்தான். காந்தி பாபு சிறிது நேரத்திற்கு அமைதியாக இருந்தார். அவர் தேநீர்க் குவளையை எடுப்பதற்கு முன்பாக மறுபடியும் நடுங்கினார். அவர் ஒரு மிடறு தேநீர் பருகியதும் “ஒரு பிராணியை வேறொரு பிராணி உண்ண வேண்டியது இயற்கையின் அடிப்படை நியதியாகும். அங்கே பொறுமையாகக் காத்திருக்கும் அந்தப் பல்லியைப் பார்” என்றார்.

கிங் அன் கம்பனிக் கலண்டருக்குச் சற்று மேலே ஒரு பல்லி ஓர் அந்துப் பூச்சியை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. நாங்கள் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அது முதலில் அசையாமல் இருந்து. பின்னர் மெதுவாகவும் கவனமாகவும் முன்னேறி இறுதியாக ஒரு பாய்ச்சலில் அந்துப் பூச்சியைப் பிடித்தது.

“நல்லது” என்று காந்தி பாபு குறிப்பிட்டார். “அதனுடைய இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு அது போதும். உணவுதான் வாழ்க்கையின் முக்கிய நோக்கம். புலிகள் ஆட்களைச் சாப்பிடுகின்றன. ஆட்கள் வெள்ளாடுகளைச் சாப்பிடுகின்றனர். வெள்ளாடுகள் எதனைச் சாப்பிடுகின்றன? நீங்கள் இதனைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதாயின், இது அநாகரிகமான செயலெனக் காண்பீர்கள். ஆனால் இதுவே அகிலத்தின் நியதி. அதிலிருந்து தப்ப முடியாது. இச்செயல் முடிவுக்கு வந்தால் படைப்புத் தொழில் ஸ்தம்பித்து விடும்.”

“தாவரவுண்ணியாக இருப்பது நல்லது” என்று துணிச்சலுடன் சொன்னேன்.

“அப்படி யார் சொல்லுகிறார்? இலைகளுக்கும் காய்கறிகளுக்கும் உயிர் இல்லையென நினைக்கிறீர்களா?”

“அவற்றுக்கு உயிர் இருக்கிறது என்பதை நான் மறுக்கவில்லை. நான் எப்போதும் இதை அறிவேன். இதற்காக உங்களுக்கும் ஜெகதீஷ் போசிற்கும் நன்றி கூறுகிறேன். ஆனால் அது ஒரே மாதிரியான உயிர் அல்ல அல்லவா? தாவரங்களும் மிருகங்களும் ஒத்தனவாக இருக்க முடியாது?”

“அவை மிக வேறுபட்டவை என நினைக்கிறீர்களா?”

“அவை வேறுபட்டன அல்லவா? அவற்றின் வேறுபாடுகளைக் கவனியுங்கள். மரங்கள் நடக்க முடியாதன; தமது உணர்ச்சிகளைத் தெரிவிக்க முடியாதன. அவை உணர்ச்சியுள்ளன என்பதை எமக்கு எவ்வகையிலும் தெரிவிக்க முடியாதன. இதனை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா?”

காந்தி பாபு எதனையோ கூற இருப்பவர் போலத் தோற்றினார். ஆனால் அவர் ஒன்றும் கூறவில்லை. அவர் தேநீர் பருகிவிட்டு, சிறிது நேரத்துக்குக் கண்களைத் தாழ்த்திக்கொண்டு அமைதியாக இருந்தார். பின்னர் அவர் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். அவர் அவ்வாறு விசாரமாக உற்றுப் பார்த்தது எனக்கு விசனமாக இருந்தது. அது தெரியாத ஆபத்து ஒன்றை உணர்த்திற்று. அவருடைய தோற்றம் எவ்வளவு மாறியுள்ளது?

பின்னர் அவர் மிக மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தார். “பரிமால், நான் இங்கிருந்து இருபத்தொரு மைல் தொலையில் வசிக்கிறேன். ஐம்பத்தெட்டு வயதில் நான் கல்லூரி வீதிக்குச் சென்று உங்கள் வெளியீட்டாளரிடமிருந்து உங்கள் முகவரியைக் கண்டப்பட்டுக் கண்டுபிடித்துள்ளேன். இப்போது இங்கே இருக்கிறேன். விசேஷ காரணமின்றி இந்த முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்க மாட்டேன் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வீர்கள் என நினைக்கிறேன். அதை நீங்கள் உணர்சிறீர்களா? அல்லது அந்த அற்ப நாவல் களை எழுதி எழுதி உங்கள் சகஜ புத்தியை இழந்து விட்டீர்களா? ஒரு வேளை நீங்கள் என்னை ஒரு கதையில் பயன்படுத்தக் கூடிய அக்கறை உண்டாக்கும் வகையாகக் கருதக்கூடும்.”

நான் நாணினேன். காந்தி பாபு கூறியதில் பெரிய தவறு எதுவும் இல்லை. நான் அவரை எனது நாவல்களில் ஒன்றில் பாத்திரமாகப் பயன்படுத்தும் சாத்தியம் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

“பரிமால், நீங்கள் வாழ்க்கையுடன் தொடர்புபட்ட விதத்தில் எழுதாவிட்டால் உங்கள் புத்தகங்கள் எப்போதும் பயனற்றனவாக இருக்கும். உங்கள் கற்பனை உயிர்ப்புள்ளதாக இருந்தாலும் உண்மையிலும் பார்க்க விசித்திரமாக ஒரு போதும் இருக்க முடியாது. எப்படியிருந்தாலும் நான் இங்கே புத்திமதி கூற வரவில்லை. உண்மையில் நான் உங்களிடம் உதவி பெறவே இங்கு வந்துள்ளேன்.”

அவர் என்னிடமிருந்து எத்தகைய உதவியை எதிர்பார்க்கிறார் என்று ஆச்சரியப்பட்டேன்.

“இன்னும் உங்கள் துவக்கை வைத்திருக்கிறீர்களா அல்லது அதைக் கைவிட்டுவிட்டீர்களா ? ”

அவருடைய இக்கேள்வி என்னைச் சற்றுத் திகைக்கச் செய்தது. அவருடைய நோக்கம் என்ன ? “அதனை இன்னும் வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அது சுமாராகத் துருப்பிடித்திருக்கும் ; ஏன் இதனைக் கேட்டீர்கள் ? ”

“ உங்கள் துவக்கை எடுத்துக்கொண்டு நாளை என் வீட்டுக்கு வரமுடியுமா ? ”

நான் அவருடைய முகத்தைக் கவனமாகப் பார்த்தேன். அவர் பரிகாசஞ் செய்வது போல் தோற்றவில்லை. “அதோடு தோட்டாக்களையும் கொண்டு வாருங்கள் ” என்று மேலும் சொன்னார். என்ன சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவரது மூளையில் ஏதும் பிழையா என்று ஆச்சரியப்பட்டேன். ஆனால் அவரது உரையாடலில் அப்படித் தெரியவில்லை. அவர் எப்போதும் சற்றுப் பித்துப் பிடித்தவர்போல் நடந்து கொள்கிறார். இல்லாவிட்டால், காடுகளில் விசித்திரமான தாவரங்களைத் தேடி ஏன் ஆபத்தை எதிர்நோக்க வேண்டும் ?

“நான் துப்பாக்கியுடன் வருவதில் ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் அதற்கான காரணத்தை அறிய விரும்புகிறேன். நீங்கள் வசிக்கும் இடத்தைச் சுற்றிக் காட்டு விலங்குகள் அல்லது திருடர்கள் உண்டா ? ” என்றேன்.

“நீங்கள் அங்கே வரும்போது நான் உங்களிடம் எல்லாவற்றையும் கூறுகிறேன். உங்களுக்கு இறுதியில் துப்பாக்கி தேவைப்படாமல் போகலாம். அப்படித் தேவைப்பட்டாலும் சட்டப்படி தண்டிக்கத்தக்க எந்தச் செயலிலும் உங்களைச் சம்பந்தப்படுத்த மாட்டேன் என்று வாக்குறுதி அளிக்கின்றேன். ”

காந்தி பாபு போக எழுந்தார். அவர் எனது தோளில் தமது கையை வைத்துக் கொண்டு “பரிமால், நான் கடைசியாக உங்களைப் பார்த்தபோது நீங்கள் என்னைப் போல துணிகரச் செயலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தீர்கள். அதனாலேதான் நான் உங்களிடம் வந்துள்ளேன். எனக்கும் மனித சமுதாயத்துக்கும் இடையே அவ்வளவு தொடர்பு இருந்ததில்லை. இப்போது அந்தத் தொடர்பு இன்னும் குறைவாகும். எனக்கு இருக்கும் சில நண்பர்களில் உங்களைப் போல திறமை உள்ளவர்கள் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாமல் இருக்கின்றது ” என்று கூறினார்.

எனது நாளங்களில் இருப்பதாக நான் உணர்ந்த துணிகரச் செயலைச் செய்வதற்கான உத்வேகம் கணப்பொழுதில் திரும்பி வருவது போலத் தோற்றியது. “அங்கே எப்படி, எப்போது வரவேண்டும் என்று சொல்லுங்கள் ” என்றேன்.

“ஆம். நான் சொல்கிறேன். ஜெசூர் வீதி வழியே நேராக பரசத் புகையிரத நிலையம் வரை சென்று. நீங்கள் கேட்க வேண்டும். புகையிரத நிலையத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட நாலு மைல் தூரத்தில் இருக்கும் மதுமுரளி ஏரி பற்றி எவரிடமும் நீங்கள் கேட்டு அறிந்து கொள்ளலாம். அந்த ஏரிக்குக் கிட்ட அவரித் தோட்ட முதலாளி ஒருவரின் பழைய பங்களா இருக்கின்றது. அதற்கு அடுத்ததாக என் வீடு இருக்கின்றது. உங்களிடம் கார் இருக்கிறதென நினைக்கிறேன்.”

“இல்லை. ஆனால் என் நண்பர் ஒருவரிடம் கார் இருக்கிறது.”

“யார் அந்த நண்பர் ? ”

“ அபிஜித். அவர் என்னோடு கல்லூரியில் படித்தவர். ”

“ அவர் எப்படிப்பட்டவர்? அவரை எனக்குத் தெரியுமா? ”

“அனேகமாக உங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் ஒரு நல்ல ஆள். அவர் மிகவும் நம்பிக்கையானவர். ”

“நல்லது அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள். எப்படியாவது வாருங்கள். அந்த விஷயம் அவசரமானது என்பதை நான் உங்களுக்குக் கூற வேண்டியதில்லை. சூரியன் அஸ்தமிக்கு முன்பாக அங்கு வந்து சேரப் பாருங்கள்.”

* * *

எங்கள் வீட்டில் தொலைபேசி இல்லை. நான் வீதியின் முலைக்கு நடந்து சென்று றிப்பளிக் கெமிஸ்டர்ஸ் கடையிலிருந்து அபிஜித்துடன் தொலைபேசியில் பேசினேன்.

“இங்கே வா. நான் மிக முக்கியமான விஷயம் ஒன்றை உனக்குச் சொல்ல இருக்கிறேன். ”

“ எனக்குத் தெரியும். நீ உனது புதிய கதையை நான் கேட்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறாய். நான் மறுபடியும் உறங்கி விடுவேனென நினைக்கிறேன். ”

“இது அது அல்ல. இது முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு விஷயம்.”

“அது என்ன? ஏன் சொல்லத் தயங்குகிறாய் ? ”

“ ஒரு மஸ்ரிப் நாய்க்குட்டி போய்க் கொண்டு இருக்கிறது. அந்த மனிதன் எனது வீட்டில் இருக்கிறான். ”

ஒருவர் நாயை இரையாகப் பயன்படுத்தினாலொழிய அபிஜித்தை அசைக்க முடியாது. அவருடைய நாய்ப் பட்டியில் ஐந்து கண்டங்களிலிருந்து பதினொரு இன நாய்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் மூன்று நாய்கள் பரிசு பெற்றவை. ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் நாய்களில் அக்கறை காட்டவில்லை. ஆனால் அவர் இப்போது நாய்கள் தவிர வேறு ஒன்றைப் பற்றியும் பேசுவதில்லை.

அபிஜித் நாய்களை விரும்புவதைத் தவிர ஒரு நல்ல பண்பையும் கொண்டிருந்தார். அவர் என் ஆற்றலிலும் மதிப்பீட்டிலும் முழு நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதே அதுவாகும். வெளியீட்டாளர் எவரும் எனது முதல் நாவலை வெளியிட முன் வராத போது அபிஜித் அதனை வெளியிடுவதற்கான செலவை ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் “எனக்கு இவ்விஷயங்கள் புரியவில்லை. நீங்கள் இதனை எழுதியுள்ளீர்கள். ஆகவே இது பயனற்றதாக இருக்கமாட்டாது. வெளியீட்டாளர்கள் அசடுகளாக இருக்க வேண்டும் ” என்றார். அந்தப் புத்தகம் நன்றாக விலைப்பட்டு எனக்கு ஓரளவு புகழையும் பெற்றுத் தந்தது. இது அபிஜித் என்னிடம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தியது.

மஸ்ரிப் நாய்க்குட்டிபற்றிய அந்தக் கதை உண்மையல்ல என அறிந்துகொண்டதும் அபிஜித் எனது தோளில் ‘பளார் ’ என்று அடித்தார். அவர் எனது யோசனையை ஏற்றுக் கொண்டமையால் அதனை நான் பரவாய் பண்ணவில்லை.

“போவோம். நாங்கள் பல நாட்களாகச் சுற்றுலாவிற் போகவில்லை. சோனார்ப்பூர்ச் சதுப்பு நிலங்களில் உள்ளான் குருவிகளைச் சுட்டமையே இறுதிச் சுற்றுலாவாகும். இந்த ஆள் யார்? கதை என்ன? மேலும் விவரங்களைச் சொல்லு. ”

“அவர் எனக்கு வேறு விவரங்கள் தரவில்லை. நான் எப்படி மேலதிக விவரங்களைக் கூறுவேன் ? ஆனால் அது மர்மமாக இருப்பது நல்லது. இதனால் எங்கள் கற்பனையைப் பரீட்சிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும்.”

“யார் அந்த ஆள் என்றாவது சொல்லு.”

“காந்தி சரன் சட்டர்ஜி. இந்தப் பெயரிலிருந்து எதனையும் புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கின்றதா ? அவர் முன்னர் ஸ்கொற்லாந்துச் சேர்ச் கல்லூரியில் தாவரவியற் பேராசிரியராக இருந்தவர். பின்னர் அவர் அப்பதவியிலிருந்து விலகி வெவ்வேறு நாடுகளில் சுற்றுப் பயணஞ் செய்து அரிதான தாவரங்களின் மாதிரிகளைச் சேகரிப்பதில் ஈடுபட்டார். அவர் ஆராய்ச்சிகள் பல செய்து சில ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டார். அவர் சிறந்த இனத் தாவரங்களை, விசேஷமாக ஓக்கிட்டுகளைச் சேர்த்து வைத்திருக்கிறார்.”

“அவரை எப்படிச் சந்தித்தாய் ?”

“ஒரு தடவை நாங்கள் இருவரும் அசாமிலே கசிரங்கா வனப் பங்களாவில் ஒருமிக்க இருந்தோம். நான் அங்கே புலியை வேட்டையாடச் சென்றிருந்தேன். அவர் நெப்பெந்தஸ் தாவரத்தைத் தேடிக்கொண்டு இருந்தார்.”

“அவர் எதனைத் தேடினார் ?”

“நெப்பெந்தஸ். அதுவே தாவரவியற் பெயர். எங்களுக்கு அது கெண்டித் தாவரம். அசாம் காடுகளில் வளருகின்றது. பூச்சிகளை உண்டு வாழ்கிறது. நான் அதனைப் பார்த்ததில்லை. ஆனால் காந்தி பாபுதான் இதனைக் கூறினார்.”

“பூச்சி உண்ணும் தாவரமா? தாவரம் பூச்சிகளை உண்கிறதா?”

“நீ ஒருபோதும் தாவரவியல் படித்ததில்லை என்பது புரிகிறது.”

“நான் தாவரவியல் படிக்கவில்லை.”

“நல்லது. நீ அதனைப்பற்றிச் சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. நீ இத்தாவரங்களின் படங்களைப் பாடப்புத்தகங்களில் பார்க்கலாம்.”

“ மிக நல்லது. தொடர்ந்து சொல்லு. ”

“அதனைப் பற்றி மேலும் கூற ஒன்றுமில்லை. நான் எனது புலியை வேட்டையாடிவிட்டுத் திரும்பி வந்தேன். காந்தி பாபு தொடர்ந்தும் அங்கேயே தங்கியிருந்தார். ஒரு நாள் அவருக்குப் பாம்பு கடிக்கும் அல்லது காட்டு மிருகம் அவரைத் தாக்கும் என்று பயப்பட்டேன். கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பி வந்த பின்னர் நாங்கள் ஒரு தடவை அல்லது இரண்டு தடவை மாத்திரம் மறுபடியும் சந்தித்தோம். ஆனால் நான் சிறிது காலம் ஒக்கிட்டு களில் நாட்டம் கொண்டிருந்தமையால் அவரைப்பற்றி அடிக்கடி நினைத்தேன். அவர் எனக்கு அமெரிக்காவிலிருந்து சில புதிய மாதிரிகளைக் கொண்டு வந்து தருவதாகக் கூறியிருந்தார். ”

“அமெரிக்காவா? அவர் அமெரிக்காவுக்குப் போயிருந்தாரா?”

“அவருடைய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளில் ஒன்று வெளிநாட்டுத் தாவரவியல் சஞ்சிகை ஒன்றில் வெளியிடப்பட்டது. இதன் விளைவாக அவர் பேர் பெற்றிருந்தார். அதோடு தாவரவியல் அறிஞர்களின் மாநாடு ஒன்றில் பங்குபற்றுமாறும் அவருக்கு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. இது 1951 இல் அல்லது 1952 இல் நடைபெற்றது. அதன் பின்னர் இன்றுதான் அவரைச் சந்தித்தேன்.”

“ அவர் இவ்வளவு ஆண்டுகளாக என்ன செய்துகொண்டு இருந்தார்? ”

“ அதுபற்றி இன்னும் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நாளை அதுபற்றி அறியலாம் என்று நினைக்கிறேன். ”

“அவர் கிறுக்குப் பிடித்தவரா ? ”

“இல்லை. ஆனால் உன்னிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகக் கிறுக்குப் பிடித்தவர். நீயும் உன் நாய்களும் அவரையும் அவருடைய தாவரங்களையும் பார்க்கச் சிறந்தவர்களல்ல. ”

நாங்கள் ஜெசூர் வீதி வழியே பரசத் புகையிரத நிலயத்தை நோக்கி அபிஜித்தின் ஸ்ரான்டர்ட் காரிற் சென்றோம். 'நாங்கள்' என்பதில் அபிஜித்தும் நானும் நீங்கலாக ஒரு முன்றாம் பிராணியாகிய அபிஜித்தின் நாய் பத்ஷாவும் அடங்குகின்றது. இதுவே நான் செய்த தவறு. குறிப்பாகத் தடைசெய்தாலொழிய அபிஜித் தனது பதினொரு நாய்களில் ஒன்றைக் கட்டாயம் கொண்டு வருவார் என்பதை நான் அறிந்திருக்க வேண்டும்.

பத்ஷா கபில நிற றம்பூர் வகை வேட்டை நாயாகும். பெரிய, வலிமையான அந்த நாய் பின் ஆசனம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்தது. அதன் முகம் யன்னலுக்கு வெளியே இருந்தது. அது பரந்த பசுமையான நெல் வயல்களைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டு இருப்பதாகத் தோன்றியது. அது இடையிடையே வீதிக்கு அருகே நிற்கும் கிராமத்து நாய்களைப் பார்த்து வெறுப்புடன் சீறியது.

இப்பயணத்தில் பத்ஷா வரவேண்டியதில்லை என நான் சாடையாகச் சொன்னபோது அபிஜித் "நான் உன் துப்பாக்கி சுடும் திறனில் அதிக அளவு நம்பிக்கை கொண்டிராதபடியால் அதனைக் கொண்டு வந்துள்ளேன். நீ பல ஆண்டுகளாகத் துப்பாக்கியைத் தொடவில்லை. ஆபத்து எதுவும் ஏற்பட்டால் பத்ஷா மிகவும் பயன்படும். அதன் மோப்பப் புலன் அசாதாரணமானது. அது எவ்வளவு தைரியமானது என்பது உனக்குத் தெரியும் என்றார்."

காந்தி பாபுவின் வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பதில் கஷ்டம் எதுவும் இருக்கவில்லை. நாங்கள் பிற்பகல் இரண்டரை மணி அளவில் அவருடைய வீட்டை அடைந்தோம். வாயிலினூடாகப் பிரவேசித்த பின்னர் கார் செல்லும் பாதை வழியாகச் சென்று அவரது பங்களாவை அடைந்தோம். வீட்டின் பிற்பக்கத்திலே தொழிற் சாலை போல் தோன்றிய தகரக் கொட்டிலுக்கு அருகில் பட்ட சிறிஷ் மரம் ஒன்று காணப்பட்டது. வீதியின் மற்றப் பக்கத்தில் வீட்டை நோக்கி ஒரு தோட்டம் இருந்தது. தோட்டத்துக்கு அப்பால் நீளமான தகரக் கொட்டில் ஒன்று இருந்தது. அதிலே பளபளக்கும் கண்ணாடிப் பெட்டிகள் பல நிரையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

காந்தி பாபு எங்களை உபசரித்தார். ஆனால் பத்ஷாவைப் பார்த்துச் சற்று முகஞ் சுளித்தார்.

“இந்த நாய்க்குப் பயிற்சியளிக்கப்பட்டுள்ளதா ?” என்று அவர் கேட்டார்.

அபி “அது எனக்குக் கீழ்ப்படிகிறது. ஆனால் பயிற்சியளிக்கப் படாத நாய்கள் இருந்தால் அது என்ன செய்யும் என்று என்னால் கூற முடியாது. உங்களிடம் நாய்கள் இருக்கின்றனவா?” என்றார்.

“இல்லை. ஆனால் தயவு செய்து அதனை உட்காரும் அறையின் யன்னலில் கட்டிவிடுங்கள்.”

அபிஜித் என்னைப் பக்கவாட்டமாகப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினார். ஆயினும் கீழ்ப்படிதலுள்ள பையன் போல் நாயைக் கட்டிவிட்டார். பத்ஷா சற்று எதிர்ப்பைக் காட்டிய போதிலும் இந்நிலைமையில் அதனை ஏற்றுக் கொண்டதுபோல் காணப்பட்டது.

நாங்கள் வெளியே விறாந்தையில் உள்ள பிரம்புக் கதிரைகளில் உட்கார்ந்தோம். காந்தி பாபு தனது வேலைக்காரன் பிரயாக்கிற்கு வலது கையில் காயம் ஏற்பட்டிருப்பதால் தானே எங்களுக்குத் தேநீர் தயாரித்துக் குடுவையில் இட்டு வைத்திருப்பதாக எங்களிடம் சொன்னார். எங்களுக்குத் தேநீர் தேவைப்படும்போது கேட்கலாம் என்றும் அவர் கூறினார்.

இதனைப்போன்ற அமைதியான இடத்தில் சொல்லொணாத எந்த ஆபத்து மறைந்திருக்கிறது என்பது பற்றி என்னால் கற்பனைசெய்து பார்க்க முடியாமல் இருந்தது. பறவைகள் கீச்சிடும் சத்தத்தைத் தவிர எல்லாம் அமைதியாக இருந்தது. துப்பாக்கியைக் காவிக்கொண்டு இருப்பது எனக்கு முட்டாள்த் தனமாகத் தோன்றியது. நான் அதனைச் சுவரில் சார்த்தி வைத்தேன்.

அபி அடிப்படையில் ஒரு நகரவாசி. அவர் ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கமாட்டார். நாட்டுப்புறத்தின் அழகு, தெரியாத பறவைகளின் கீதங்கள் - இவை அவரை அதிகம் கவரமாட்டா.

அவர் சிறிது நேரம் சஞ்சலமடைந்து திடீரென “நீங்கள் அசாம் காடுகளில் ஏதோவொரு நூதனமான தாவரத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு புலி உங்களைக் கொல்லப் பார்த்ததாகப் பரிமாலிடமிருந்து கேள்விப்பட்டேன்” என்றார்.

அபி விஷயங்களை மிகைப்படுத்திக் கூறித் தனது பேச்சைத் தத்ருபமாக்குவதில் விருப்பமுடையவர். அவர் பேச்சு காந்தி பாபுவுக்குக் கோபமுட்டும் என்று நினைத்தேன். ஆனால் அவர் புன்னகை புரிந்து “உங்களுக்குக் காட்டில் உள்ள ஆபத்து என்பது புலியாகும் அல்லவா? பெரும்பாலான மக்களும் அவ்வாறுதான் நினைக்கிறார்கள். ஆனால் ..... இல்லை, நான் புலியைச் சந்திக்கவில்லை. ஒரு தடவை என்னை லீச் அட்டை கடித்தது. அது பெரிய விஷயமல்ல என்றார்.”

“அந்தத் தாவரம் உங்களுக்குக் கிடைத்ததா ?”

“எந்தத் தாவரம் ?”

“நீங்கள் கெண்டி என அழைக்கும் அந்தத் தாவரம்.”

“ஓகோ, நீங்கள் குறிப்பிடுவது நெப்பெந்தஸ்ஸை. ஆம், கிடைத்தது. அதனை இன்னும் வைத்திருக்கிறேன். அதனைக் காட்டு கிறேன். இப்போது ஊனுண்ணுந் தாவரங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய பெரும் பாலான தாவரங்களில் எனக்கு நாட்டம் இல்லை. பெரும் பாலான ஒக்கிட்டுகளைக்கூட விற்பனை செய்துவிட்டேன்.”

காந்தி பாபு உள்ளே சென்றபோது அபியும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தோம். ஊன் உண்ணும் தாவரங்கள் ! நான் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கல்லூரியில் படித்த எனது தாவரவியல் பாடப் புத்தகத்தின் ஒரு பக்கமும் பார்த்த சில படங்களும் என் நினைவுக்கு வந்தன.

காந்தி பாபு ஒரு போத்தலுடன் திரும்பி வந்தார். அதில் வெவ்வேறு அளவுள்ள தத்துவெட்டிகள், வண்டுகள் ஆகியனவும் வேறு பூச்சிகளும் இருந்தன. அந்தப் போத்தலின் அடைப்பானில் துளைகள் துளைக்கப்பட்டிருந்தன. அது மிளகுப் போத்தலின் மூடி போல இருந்தது. அவர் “சாப்பாட்டுக்கு நேரமாகிவிட்டது. என்னுடன் வாருங்கள்” என்று அறிவித்தார்.

நாங்கள் கண்ணாடிப் பெட்டிகள் இருந்த தகரக் கொட்டிலுக் குச் சென்றோம். ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் வெவ்வேறு வகையான தாவரங்கள் இருந்தன. நான் இவற்றை முன்னொருபோதும் பார்த்ததில்லை.

“இந்தத் தாவரங்களை எமது நாட்டிற் பார்க்க முடியாது. நேப்பெந்தஸ் தவிர மற்றவை இங்கு இல்லை. ஒன்று நேப்பாளத்திலிருந்து வந்தது. வேறொன்று ஆபிரிக்காவிலிருந்து வந்தது. ஏனையவை எல்லாம் மத்திய அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவை” என்றார் காந்தி பாபு.

இந்தத் தாவரங்கள் எமது மண்ணில் எப்படிப் படாமல் இருந்தன என்பதை அபிஜித் அறிய விரும்பினார்.

“அவற்றுக்கும் மண்ணுக்கும் எதுவிதத் தொடர்பும் இல்லை” என்று காந்தி பாபு பதில் அளித்தார்.

“இதன் கருத்து என்ன?”

“அவை மண்ணிலிருந்து போசணையைப் பெறுவதில்லை. மனித இனம் வெளியிலிருந்து உணவைப் பெற்று தனது நாடு தவிர்ந்த ஏனைய பெரும்பாலான நாடுகளில் சௌகரியமாக வாழக்கூடியதாக இருப்பதுபோல இவையும் எங்கே இருந்தாலும் ஏற்ற உணவு கிடைக்கும் வரை செழித்து வளரும்.”

காந்தி பாபு கண்ணாடிப் பெட்டிகளில் ஒன்றுக்குக் கிட்ட நின்றார். அதற்குள்ளே அதிசயமான தாவரம் ஒன்று இருந்தது. அது இரண்டு அங்குல நீளமுள்ள பச்சை நிற இலைகளைக் கொண்டிருந்தது. இவற்றின் வெண்ணிற விளிம்புகள் பற்கள் போல் காணப்பட்டன. கண்ணாடிப் பெட்டி போத்தலின் வாயின் அதே அளவுள்ள வட்டக் கதவு ஒன்றைக் கொண்டிருந்தது. காந்தி பாபு இந்தக் கதவை மிக விரைவாகத் திறந்து, போத்தலின் அடைப்பானைக் கழற்றி, கதவினுடாகப் போத்தலின் வாயைத் தள்ளிவிட்டார். போத்தலிலிருந்து ஓர் அந்துப் பூச்சி வெளியே வந்ததும் போத்தலை விரைவாக வெளியே எடுத்துக் கதவை அடைத்தார். அந்துப் பூச்சி சிறிது நேரம் பறந்து விட்டு ஓர் இலையில் வந்து இருந்தது. இலை உடனடியாக நடுவில் தானாக மடிந்து, அந்துப் பூச்சியை இறுக்கமாக

அகப்படுத்தியது. பற்களின் தவாளிப்புகள் ஒன்றோடு ஒன்று நேர்த்தியாகப் பொருந்தியமையால் அந்துப் பூச்சியினால் தப்பித்துக் கொள்ளமுடியவில்லை.

இயற்கையினால் வடிவமைக்கப்பட்ட அதனைப் போன்ற விசித்திரமான பயங்கரமான பொறியை நான் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை.

அபி அடைத்த குரலில் “பூச்சி எப்போதும் இலையில் அமரும் என்பதற்கு உத்தரவாதம் இருக்கின்றதா ? ” என்று கேட்டார்.

“உண்டு. இந்தத் தாவரங்கள் பூச்சிகளைக் கவரக்கூடிய மணத்தை வெளிவிடுகின்றன. இந்தத் தாவரம் மத்திய அமெரிக்காவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது. இது இரதியின் ஈப் பொறி என அழைக்கப்படுகிறது. எல்லாத் தாவரவியல் பாடப் புத்தகங்களிலும் இதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது” என்றார் காந்தி பாபு.

நான் அந்துப் பூச்சியை ஆர்வத்தோடு பார்த்தேன். அது முதலில் சற்றுப் போராடியது. இப்போது சுறுசுறுப்பற்று இருந்தது. அதன்மீது இலையின் அழுக்கம் அதிகரித்தது. அந்துத் தாவரம் பல்லியிலும் பார்க்க வீரியமான கொன்றுண்ணியாகும்.

அபி வில்லங்கமாகப் புன்னகை புரிந்தார். “இதனைப் போன்ற தாவரங்களை வீட்டில் வைத்திருப்பது கூடாததல்ல. இது பூச்சிகளை ஒழித்துக்கட்டுவதற்கான இலகுவான வழியாகும். கரப்பான் பூச்சிகளைக் கொல்வதற்கு டீ. டீ. ரீ. தூளைத் தூவ வேண்டியதில்லை. ”

“இல்லை. இந்தத் தாவரம் அவற்றைக் கொல்ல மாட்டாது. இதனால் கரப்பான் பூச்சிகளைச் சீரணிக்க முடியாது. இதன் இலைகள் மிகவும் சிறியனவாக இருப்பதுவே இதற்குக் காரணம்” என்று காந்தி பாபு கூறினார்.

அடுத்த கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள்ளே குவளைகள் போல நீண்ட இலைகளைக் கொண்ட ஒரு தாவரம் இருந்தது. ஒவ்வொரு இலையினதும் நுனிகளிலிருந்து பை வடிவ உறுப்புத் தொங்கியது. நான் பார்த்த படங்களிலிருந்து இதனை அடையாளங் கண்டேன்.

“இதுதான் நெப்பெந்தஸ் அல்லது கெண்டித் தாவரம். இது கூடிய பசியை உடையது. நான் இதனை முதன்முதலாகக் கொண்டுவந்தபோது அதன் பையில் சிறிய பறவை ஒன்றின் மிச்சங்கள் இருப்பதைக் கண்டேன்” என்று காந்தி பாபு விளக்கினார்.

“ஆண்டவனே!” என்று கூறி நடுங்கினார் அபி. “அது இப் போது எதனை உண்டு வாழ்கிறது?” அவருடைய மனோபாவம் அச்சமுட்டுவதாக மாறிக்கொண்டிருந்தது.

“கரப்பான் பூச்சிகள், வண்ணத்துப்பூச்சிகள், மயிர்கொட்டிகள் போன்றவற்றை உண்கிறது. ஒரு தடவை எலி ஒன்றை ஒரு பொறியில் பிடித்து இந்தத் தாவரத்துக்கு ஊட்ட முயன்றேன். இந்தத் தாவரம் அதில் அக்கறை கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் தேவைக்கு அதிகமாக உண்டால் இது இறக்கக்கூடும். இந்தத் தாவரங்கள் மிகவும் பேராசை பிடித்தவை. இவற்றின் இயல்பான எல்லை இவற்றுக்குத் தெரிவதில்லை.”

நாங்கள் ஒரு கண்ணாடிப் பெட்டியிலிருந்து அடுத்த கண்ணாடிப் பெட்டிக்குச் சென்றோம். அவ்வாறு செல்லச் செல்ல எங்கள் ஆவல் மிகுதியாயிற்று. பட்டர்வேற், பனித்துளிப் பூண்டு, சவ்வுப்பைப்பூண்டு போன்றனவும் அங்கு இருந்தன. அந்தத் தாவரங்களுள் சிலவற்றை முன்னர் பார்த்த படங்களிலிருந்து அடையாளங் கண்டேன். ஆனால் ஏனைய தாவரங்கள் விசித்திரமானவையாகவும் நம்பமுடியாதனவாகவும் இருந்தன. காந்தி பாபுவிடம் இருபது வகை ஊனுண்ணும் தாவரங்கள் இருந்தன. இவற்றில் சிலவற்றை உலகில் எந்தச் சேகரிப்பிலும் பார்க்க முடியவில்லை.

அவற்றில் மிகவும் சிறந்தது பனித்துளிப்பூண்டு. அதன் இலையின் உரோம அமைப்பைச் சுற்றி மினுங்கும் நீர்த் துளிகள் காணப்பட்டன. காந்தி பாபு ஏலக்காய் அளவு சிறிய இறைச்சித் துண்டு ஒன்றை எடுத்து நூல் துண்டு ஒன்றிற் கட்டினார். அவர் அந்த நூலை மெதுவாக இலைக்கு இறக்கியபோது, இலையின் உரோமம் இறைச்சியை நோக்கிப் பேராசையுடன் எழுவதை வெறுங் கண்ணால் கூடப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது.

காந்தி பாபு நூலை வெளியே எடுத்து, அதனை மேலும் இறக்கியிருந்தால் அந்த இலை இறைச்சியை ஈப் பொறி போல பற்றிக்கொண்டு அதிலிருந்து எல்லாப் போசணைச் சத்தையும் பிழிந்து எடுத்த பின்னர் எஞ்சியவற்றை வீசியிருக்கும் என்று விளக்கினார். “இது நாங்கள் சாப்பிடும் விதத்திலிருந்து வேறுபட்டதல்ல.”

நாங்கள் கொட்டிலிலிருந்து வெளியே தோட்டத்துக்கு வந்தோம். சிறிஷ் மரத்தின் நிழல் புல்லின்மீது நீண்டு கொண்டிருந்தது. அப்போது பிற்பகல் நாலு மணி.

“இந்தத் தாவரங்களில் பெரும்பாலானவற்றைப் பற்றி எழுதப் பட்டுவிட்டது. ஆனால் எனது சேகரிப்பில் உள்ள மிகவும் விசித்திரமான மாதிரிபற்றி நான் எழுதினாலொழிய அதனைப் பற்றி எங்கேயும் குறிப்பிடப்படமாட்டாது. அதனைத் தான் நீங்கள் இப்போது பார்க்கவேண்டும். நான் ஏன் உங்களை இன்று இங்கு வரச் சொன்னேன் என்பது அப்போது உங்களுக்குத் தெரிய வரும். பரிமால் வாருங்கள், அபிஜித் பாபு வாருங்கள்” என்று காந்தி பாபு தொடர்ந்து கூறினார்.

தொழிற்சாலை போல் தோற்றிய கொட்டிலை நோக்கி நாங்கள் அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றோம். ஆமைப் பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்த உலோகக் கதவின் இரு பக்கங்களிலும் இரு யன்னல்கள் இருந்தன. காந்தி பாபு அவற்றுள் ஒன்றைத் தள்ளித் திறந்து உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார். பின்னர் அவர் எங்களை அங்கே வந்து பார்க்குமாறு கூறினார். அபியும் நானும் யன்னலுக்கு மேலே வளைந்தோம்.

அறையின் மேற்குச்சுவரிலே சீலிங்குக்குக் கிட்ட இரு யன்னல்கள் இருந்தன. இவற்றின் கண்ணாடியினூடாகச் சிறிதளவு ஒளி வந்து அந்த இடத்துக்கு ஓரளவு வெளிச்சம் தந்தது. அறையில் இருந்தது தாவரமாகவே தெரியவில்லை. அது தடித்த உணர்கொம்புகள் பலவற்றைக் கொண்ட விலங்கு போல் காணப்பட்டது. அந்த மரத்தின் அடி கிட்டத்தட்ட எட்டு அல்லது பத்து அடிக்கு எழுவதை நாம் மெதுவாகக் கண்டுகொண்டோம். அதன் அடிப்பகுதியின் உச்சிக்கு ஒரு அடி கீழே அதனைச் சுற்றி

உணர்கொம்புகள் காணப்பட்டன. நான் ஏழு உணர்கொம்புகளை எண்ணினேன். அடிப்பகுதி வெளிறியிருந்தது. அதில் கபில நிறப் பொட்டுகள் காணப்பட்டன. உணர்கொம்புகள் இப்போது உயிரற்று இருந்தன. ஆனால் நான் அவற்றைப் பார்த்தபோது எனது முதுகெலும்பின் வழியே நடுக்கம் ஏற்பட்டது. எங்கள் கண்கள் மங்கலான ஒளிக்குப் பழக்கப்பட்ட போது நாங்கள் வேறொன்றையும் அவதானித்தோம். அறையின் தரையில் இறகுகள் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டோம்.

நாங்கள் எவ்வளவு நேரம் ஸ்தம்பித்த நிலையில் நின்றோம் என்பதை நான் அறியேன். கடைசியாகக் காந்தி பாபு “அந்த மரம் இப்போது நித்திரைசெய்கிறது. ஆனால் அது விழித்தெழ வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது” என்று கூறினார்.

அபி நம்பிக்கை இல்லாத தொனியில் “ அது உண்மையில் மரமா? ” என்று கேட்டார்.

“ அது தரையிலிருந்து வளர்கின்றமையால் அதனை வேறு எந்தப் பெயரினால் அழைக்கலாம் ? அது மரத்தைப் போல நடந்து கொள்வதில்லை என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். அகராதியில் அதற்குப் பெயர் எதுவும் இல்லை. ”

“ நீங்கள் அதனை எங்ஙனம் அழைக்கிறீர்கள் ? ”

“செத்தோப்பல். வங்காள மொழியில் நீங்கள் அதனைச் சத்தப்பாஷ் என அழைக்கலாம். பாஷ் என்பது சுருள் அல்லது முடிச்ச ஆகும். ”

நாங்கள் வீட்டை நோக்கித் திரும்பிச் சென்றபோது இந்த மாதிரியை எங்கே கண்டீர்கள் என்று அவரிடம் கேட்டேன்.

“மத்திய அமெரிக்காவில் நிக்கரக்குவா ஏரிக்குக் கிட்ட உள்ள அடர்ந்த காடு ஒன்றில் ” என்றார் அவர்.

“நீங்கள் அதனைத் தேடி அலைந்தீர்களா ? ”

“அது அந்தப் பிரதேசத்தில் வளர்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் ஆராய்ச்சியாளரும் தாவரவியலறிஞருமாகிய பேராசிரியர் டங்கன் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கமாட்டீர்கள். நல்லது. அவர் மத்திய அமெரிக்காவில் அரிதான தாவரங்களைத் தேடிக் கொண்டிருந்தபோது இறந்தார். அவருடைய உடல் கண்டுபிடிக்கப்படவேயில்லை. அவர் எப்படி இறந்தார் என்பது ஒருவருக்கும் சரியாகத் தெரியாது. அவருடைய நாட் குறிப்பேட்டின் கடைசிப் பக்கங்களில் இந்தத் தாவரம் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ”

“ நிக்கரக்குவாவுக்குப் போகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. குவாற்றி மாலா தொடக்கம் உள்ளூர் மக்கள் இந்தத் தாவரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதைக் கேள்விப்பட்டேன். அவர்கள் அதனைச் சாத்தான் மரம் என அழைக்கின்றனர். பின்னர் அவற்றில் சிலவற்றை நான் கண்டு பிடித்தேன். அவை குரங்குகள், ஆமடில்லோக்கள் ஆகிய மிருகங்களை உண்பதை உண்மையாகப் பார்த்தேன்.

கஷ்டப்பட்டுத் தேடியபோது என்னுடன் கொண்டு வரக்கூடிய ஒரு தாவரத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். அது இரண்டு ஆண்டுகளில் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்துள்ளது என்பதைப் பாருங்கள்.”

“அது இப்போது எதனை உண்கிறது?”

“நான் எதனைக் கொடுத்தாலும் உண்ணும். நான் சிலவேளைகளில் எலிகளைப் பொறியில் அகப்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறேன். கார் அடித்து இறந்த நாய் அல்லது பூனை எதனையும் கண்டால், அதனைக் கொண்டு வந்து இதற்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்ப பிரயாக்கிடம் கூறியுள்ளேன். அது அவற்றையும் சீரணித்துக் கொண்டுள்ளது. நீங்களும் நானும் உண்ணும் கோழி இறைச்சி, ஆட்டிறைச்சி ஆகியவற்றைக் கூட அதற்குக் கொடுத்துள்ளேன். அண்மைக் காலத்தில் அதன் உணவுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாத அளவுக்கு அதன் பசி அதிகரித்துள்ளது. அது ஒவ்வொரு நாளும் இந்த நேரம் விழித்து எழும்போது சஞ்சலம் அடைந்து காணப்படுகின்றது. நேற்று ஒரு பேராபத்து ஏற்பட இருந்தது. பிரயாக் அதற்குக் கோழி இறைச்சி கொடுப்பதற்காக அறைக்குள்ளே சென்றிருந்தான். யானைக்குப் போல அதற்கு உணவு ஊட்ட வேண்டும். அடிப்பகுதியின் உச்சியில் இருக்கும் முடி முதலில் திறக்கும். அது அதன் உணர்கொம்புகளில் ஒன்றினால் உணவை மேலே எடுத்து, உச்சியில் இருக்கும் துவாரத்துக்குள்ளே இடும். அது உணவை உள்ளே இடும் போதெல்லாம் செத்தோப்பஸ் சிறிது நேரம் சாந்தமாக இருக்கும். சிறிது நேரத்திற்குப் பின்னர் செத்தோப்பஸ் உணர்கொம்பை மறுபடியும் மேலும் கீழும் அசைக்குமாயின், அது இன்னும் பசியுடன் இருப்பதாகக் கருதப்படும்.”

“இவ்வளவு நாளும் செத்தோப்பஸ்விற்குத் தினமும் இரு கோழிக் குஞ்சுகளோ, ஒரு சிறு வெள்ளாடோ போதியதாக இருந்தது. நேற்றுத் தொடக்கம் அதில் ஒரு மாறுதல் காணப்படுகின்றது. வழக்கம் போல பிரயாக் இரண்டாவது கோழிக்குஞ்சைக் கொடுத்த பின்னர் வெளியே வந்தான். உணர்கொம்புகள் அடிக்கும் சத்தம் இன்னும் கேட்டமையால் அங்கே என்ன நடைபெறுகின்றது என்பதை அறிவதற்கு அவன் அங்கே மறுபடியும் சென்றான்.”

“நான் எனது அறையில் எனது தினசரிக் குறிப்புப் புத்தகத்தை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது திடீரென வீறிடும் சத்தத்தைக் கேட்டு அங்கே ஓடினேன். கோரமான காட்சி ஒன்றைக் கண்டேன் - செத்தோப்பலின் உணர்கொம்புகளில் ஒன்று பிரயாக்கின் வலது கையை இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு இருப்பதையும் பிரயாக் அதன் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கப் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்வதையும் பார்த்தேன். வேறொரு உணர் கொம்பு மற்றப் பக்கத்திலிருந்து அவனைப் பிடிப்பதற்குப் பேராசையுடன் கிட்ட வந்து கொண்டு இருந்தது.”

“நேரத்தை வீணாக்காமல் அந்த உணர்கொம்பை எனது கோலினால் ஊன்றி அடித்தேன். பின்னர் இரண்டு கைகளினாலும் பிரயாக்கை அப்பால் இழுத்துக் காப்பாற்றினேன். செத்தோப்பஸ் பிரயாக்கின் சதையில் ஒரு பகுதியைக் கிழித்து எடுத்து அதன் வாயில் இடுவதை என் கண்களால் பார்த்தமை எனக்குச் சஞ்சலத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.”

நாங்கள் விறாந்தையை அடைந்து விட்டோம். காந்தி பாபு கீழே உட்கார்ந்து கொண்டு தனது நெற்றியைத் துடைப்பதற்கு ஒரு கைவேஞ்சியை வெளியே எடுத்தார்.

“செத்தோப்பஸ் மனித இறைச்சியை விரும்புகின்றது என்பது இப்போது தான் எனக்குத் தெரியும். அது பேராசையாக அல்லது தீய எண்ணமாக இருக்கலாம். ஆனால், நேற்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த பின்னர் அதனைக் கொல்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. நேற்று அதன் உணவுக்கு நஞ்சுட்டினேன். ஆனால் அது அதனைக் கண்டுபிடித்துவிட்டது. அது ஓர் உணர் கொம்பினால் உணவைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு அதனை வீசி எறிந்து விட்டது. இப்போது அதனைச் சுட்டுக் கொல்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. பரிமால், ஏன் உங்களை இங்கு வரச் சொன்னேன் என்பது இப்போது உங்களுக்குப் புரிந்திருக்கும்.”

நான் இதனைப் பற்றிச் சற்றுச் சிந்தித்தேன். “ஒரு தோட்டா அதனைக் கொல்லும் என்று நினைக்கிறீர்களா ? ” என்று கேட்டேன்.

“அது இறக்குமா என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அதற்கு முளை இருக்கிறது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். அது சிந்திக்கத்தக்கது என்பதற்குப் போதிய சான்று உண்டு. நான் அதற்குக் கிட்டப் பல தடவைகள் சென்றிருக்கிறேன். ஆனால் அது என்னை ஒரு போதும் தாக்கியதில்லை. நாய்க்கு அதன் எசமானைத் தெரிவது போல அதற்கு என்னைத் தெரியும். அது பிரயாக்குடன் கொடூரமாக இருந்தமைக்குக் காரணம் இருக்கலாம். சில வேளைகளில் பிரயாக் செத்தோப்பஸ்ஸுக்குத் தொந்தரவு செய்வதுண்டு. அவன் அதற்கு உணவு ஆசை காட்டி அந்த உணவைக் கொடாமல் வைத்திருப்பதுண்டு அல்லது உணவை அதன் உணர்கொம்புகளுக்குக் கிட்டக் கொண்டு சென்று அந்த உணவை அப்பால் கொண்டு செல்வதுண்டு. அதற்கு முளை இருக்கிறது. அது இருக்க வேண்டிய இடத்தில், அதாவது உணர்கொம்புகள் வளர்ந்துள்ள அடிப்பகுதியின் உச்சியாகிய தலையில் இருக்கின்றது. அந்த இடத்தை இலக்காகக் கொண்டு நீங்கள் சுட வேண்டும்.”

அபிஜித் திடீரென “அது இலகுவானது. நீங்கள் அதனை ஒரு நிமிடத்தில் கண்டு கொள்ளலாம். பரிமால், உங்கள் துப்பாக்கியை எடுங்கள் என்றார்.”

காந்தி பாபு அதனை நிற்பாட்டத் தனது கையை உயர்த்தினார். “பலியாக இருப்பவர் நித்திரை செய்யும்போது சுடலாமா? பரிமால், உங்கள் வேட்டையாடும் நெறிமுறை என்ன சொல்கிறது?”

“நித்திரை செய்யும் மிருகத்தைக் கொல்லுதல் எல்லா நெறி முறைகளுக்கும் முரணானது. விசேஷமாக பலி இயங்காமல் இருக்கும்போது கொல்லக்கூடாது. இது ஆராய்ச்சிக்குத் தேவையில்லாத விஷயம்.”

காந்தி பாபு குடுவையைக் கொண்டு வந்து எங்களுக்குத் தேநீர் பரிமாறினார். நாங்கள் தேநீர் பருகிப் பதினைந்து நிமிடங்களுக்குப் பின்னர் செத்தோப்பஸ் விழித்தெழுந்தது.

பத்ஷா முன் அறையில் சிறிது நேரமாகச் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு இருந்தது. ஆனால் இப்போது சடுதியாகப் பெரிய சத்தம் கேட்டமையால் அங்கே என்ன நடைபெறுகின்றது

என்பதை அறிவதற்கு அபியும் நானும் ஓடினோம். பத்ஷா சங்கிலியை அறுத்துத் தப்பியோட முயன்றுகொண்டு இருந்தது. அபி அதனைச் சத்தமிட்டு அடக்க முயன்றார். அப்போது அங்கே புதுவிதமான ஒரு மணம் பரவிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மணமும் அடிக்கும் சத்தமும் தகரக் கொட்டிலின் திசையிலிருந்து வருவது போல் தோற்றியது.

அந்த மணத்தை விவரிப்பது கஷ்டம். உள்நாக்குகளை அகற்றுவதற்காகப் பிள்ளைப் பிராயத்தில் ஒரு தடவை எனக்கு அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றது. அந்த மணம் அறுவைச் சிகிச்சையின்போது எனக்குத் தரப்பட்ட குளோரபோமை நினைப்பூட்டியது. காந்தி பாபு எங்கள் அறைக்குள்ளே ஓடிவந்து, “வாருங்கள் நேரமாகிவிட்டது” என்றார்.

“அது என்ன மணம்” என்றேன் நான்.

“செத்தோப்பஸ் உணவைக் கவருவதற்கு வெளிவிடும் மணம் இது.”

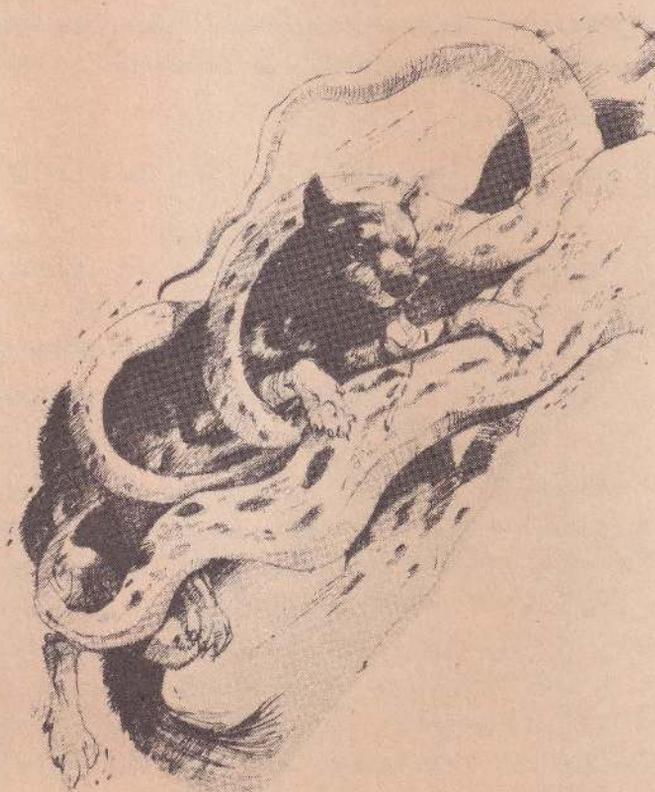
அவர் சொல்லி முடிக்கு முன்னர் பத்ஷா ஒரு துணிச்சலான பாய்ச்சலில் அதன் கழுத்துப்பட்டி அற காந்தி பாபுவைத் தரையில் விழுத்திவிட்டு மணம் வெளிவந்த இடத்துக்கு ஓடியது.

“பேராபத்து” என்று அபி கத்திக்கொண்டு நாய்க்குப் பின்னால் ஓடினார்.

சில செக்கன்களுக்குப் பின்னர் நான் எனது தோட்டா நிரம்பிய துப்பாக்கியுடன் தகரக் கொட்டிலை அடைந்தபோது அபி பத்ஷாவை நிற்பாட்டிய போதிலும் அது யன்னலினூடாகச் சென்று மறைவதைக் கண்டேன். காந்தி பாபு ஆமைப் பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டப்பட்டிருந்த கதவைத் திறந்தபோது அந்த றம்பூர் வேட்டை நாயின் சத்தத்தைக் கேட்டோம். நாங்கள் ஓடி உள்ளே சென்றபோது பத்ஷாவைப் பிடித்து வைத்திருப்பதற்கு ஒரு உணர்கொம்பு போதாதெனக் கண்டோம். செத்தோப்பஸ் முதலில் ஒரு உணர்கொம்பினாலும் பின்னர் இரண்டாம் உணர் கொம்பினாலும் மூன்றாம் உணர்கொம்பினாலும் அதனைக் கொல்லும் நோக்கத்துடன் அணைத்துக் கொண்டிருந்தது.

காந்தி பாபு “முன்னாலே போகாதீர்கள். பரிமால். சுடுங்கள்”
என்று எம்மிடம் கத்தினார்.

நான் கூட இலக்குப் பார்த்தபோது அபிஜித் என்னைத்
தடுத்தார். அவருக்கு நாய் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை
நான் உணர்ந்தேன். காந்தி பாபுவின் எச்சரிக்கையைக் கவனத்திற்
கொள்ளாமல் அபிஜித் செத்தோப்பஸ்ஸுக்குக் கிட்டச் சென்று
பத்ஷாவைப் பிடித்து இருந்த உணர்கொம்புகளில் ஒன்றின்
பிடியைத் தளர்த்தினார்.

பயங்கரமான இக்காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போய்விட்டது. எல்லா மூன்று உணர் கொம்புகளும் நாயின் மீது கொண்டிருந்த பிடியைத் தளர்த்திக் கொண்டு அபியை இப்போது பிடித்துக் கொள்ள, அதேவேளை மற்றைய நான்கு உணர்கொம்புகளும் மனித இரத்தத்தை எதிர்பார்க்கும் நாக்குகள் போல ஊசலாடின.

காந்தி பாபு “சடு, பரிமால், சடு! தலையிலே” என்று ஏவினார்.

நான் செத்தோப்பஸ்சையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அதன் அடிப்பகுதியின் உச்சியில் உள்ள மூடி மெதுவாகத் திறப்பதைக் கண்டேன். அங்கே ஒரு துவாரம் இருந்தது. உணர்கொம்புகள் அபியை அந்தத் துவாரத்துக்குக் கொண்டு சென்றன. அவருடைய முகம் வெண்மையாக இருந்தது. அவருடைய கண்கள் வீங்கியிருந்தன.

கடும் நெருக்கடியின்போது - இதனை முன்னர் அவதானித்திருக்கிறேன் - எனது நரம்புகள் சாந்தமடைந்து, மாயா ஜாலத்தினால் போன்று கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

நான் எனது துப்பாக்கியை உறுதியாகக் கைகளினால் பிடித்துக் கொண்டு தவறாமல் இலக்குப் பார்த்து செத்தோப்பஸ்சின் தலையில் இரு வட்டப் பொட்டுகளுக்கிடையே உள்ள புள்ளியில் சுட்டேன்.

அப்போது நீரூற்றுப் போல இரத்தம் வெளிவந்தமை இன்னும் என் நினைவில் இருக்கின்றது. அப்போது உணர்கொம்புகள் சடுதியாகச் செயலிழந்து அபிமீது கொண்டிருந்த பிடியை விடுவித்ததைக் கண்டேன். பின்னர் மணம் பரவி எனது உணர்வைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

* * *

அந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்று நான்கு மாதங்கள் ஆகியதும் முற்றுப் பெறாத எனது நாவலை எழுதும் பணியைத் திரும்ப ஆரம்பிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

பத்ஷாவைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அபி ஒரு மஸ்ரிப் நாய்க் குட்டியையும் திபேத்திய நாயையும் வாங்கியுள்ளார். அவர் வேறொரு நம்பூர் வேட்டை நாயை வாங்க விரும்புகிறார். அபியின் விலா எலும்புகளில் இரண்டு முறிந்துள்ளன. இரண்டு மாதம் பத்துப்போட்ட பின்னர் அவர் இப்போது நடந்து திரிகிறார்.

காந்தி பாபு நேற்று வந்தார். அவர் தன்னிடம் உள்ள ஊனுண்ணும் தாவரங்கள் எல்லாவற்றையும் விற்க யோசிப்பதாகக் கூறினார். “பாகற்காய், அவரை, கத்தரி போன்ற சாதாரண வீட்டுக் காய்கறிகள் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யலாம் என நினைக்கிறேன். நீங்கள் எனக்கு அதிக அளவு உதவி செய்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் விரும்பினால், என்னுடைய தாவரங்களில் சிலவற்றைத் தருகிறேன். உதாரணமாக நெப்பெந்தஸ். அப்போது உங்கள் வீடு பூச்சிகள் இல்லாமல் இருக்கும்.”

“வேண்டாம். நன்றி. நீங்கள் விரும்பினால் அவை எல்லாவற்றையும் எறிந்து விடுங்கள். எனது வீட்டில் உள்ள பூச்சிகளை ஒழிப்பதற்கு எனக்குத் தாவரங்கள் தேவையில்லை” என்றேன்.

கிங் அன் கம்பனிக் கலண்டருக்குப் பின்னால் இருந்து பல்லி சொல்லி அதனை ஆமோதித்தது.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியம் : சுபீர் ராய்

ஈரா பூந்தோட்டக்காரி ஆகிறாள்

ரொயெற்றி மக்ளில்

இந்தோனேசியா

கூட்டம் நடைபெற்ற அறை இரைச்சலாக இருந்தது. உரத்த, மெல்லிய குரல்களுடன் கமேல இசை கலந்தொலித்தது. 'ரை' கள் அணிந்த ஆண்கள் பலர் சிபுருவின் கிராமத் தலைவருடன் உரையாடிக்கொண்டு இருந்தனர். இவர்கள் ஜாக்கர்த்தாவில் விற்பனை செய்யத்தக்க பூக்களில் தங்கள் பணத்தை முதலீடு செய்ய விரும்பிய நகர மக்களாவர்.

முதலீடு செய்பவர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் இடையே நடைபெற்ற முதலாவது கூட்டம் இதுவாகும். கிராமங்கள் பல வற்றிலிருந்து வந்து கூடிய விவசாயிகளுக்குப் பூ மரங்களை வளர்ப்பதில் அனுபவம் இல்லை. ஆகையால் முதலில் அவர்களுக்கு இதில் வழிகாட்ட வேண்டி இருந்தது.

கூட்டம் நடைபெற்ற இடத்தில் இப்போது மக்கள் நிறைந்து இருந்தனர். முதலில் விவசாயிகள் சிபுருவின் கிராமத் தலைவர் ஆற்றிய பேச்சையும் அதன் பின்னர் நகர மக்கள் அளித்த சில விளக்கங்களையும் கேட்க வேண்டி இருந்தது. கடைசியாக, பூ மரங்களை வளர்க்க விரும்புபவர்கள் தமது பெயர்களையும் முகவரிகளையும் திருமதி சிறியிடம் கொடுக்குமாறு வேண்டப் பட்டனர்.

குறைந்த அளவு விவசாயிகளே பூந்தோட்டக்காரர்களாக வர விரும்பினர். அயற் கிராமமாகிய சிகேஜோவின் மண்ணும் கால நிலையும் பூக்களை வளர்ப்பதற்கு மிகவும் உகந்தது. ஆகையால் அங்கேயிருந்து பல பேர் வருவார்களென எதிர்பார்க்கப்பட்ட போதிலும் ஒரு பிரதிநிதியே அங்கே இருந்து வந்தார். ஈரா என்ற சுறுசுறுப்புள்ள இப்பெண்ணின் வயது பதினான்கு.

ஈரா குடும்பத்தில் ஒரே ஒரு மகள் ஆவாள். அவள் முத்தவன். அவளுக்கு முன்று தம்பிமார். அவள் சிறிய பிராயத்திலிருந்தே பூக்களை விரும்பினாள். அவள் விவசாயியின் மகள் ஆகையால் அவள் தாவரங்களை வளர்ப்பது பற்றிப் பல விஷயங்களை அறிவாள்.

திருமதி சிறி ஈராவின் பெயரைப் பட்டியலில் முதலாவதாக எழுதி, கவர்ச்சியான பூக்களின் படங்களைக் கொண்ட புத்தகம் ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்தாள். அப்புத்தகத்தை வாசித்துப் பூக்களின் பெயர்கள், சிகேஜோவில் வளர்க்கத்தக்க பூ மரங்கள், அவற்றை நடும் முறை, அவற்றுக்குப் பயன்படுத்தத்தக்க வளமாக்கிகள் என்பனபற்றி அறிந்துகொள்ளுமாறு திருமதி சிறி அவளிடம் கூறினாள். ஈரா தலையை அசைத்துச் சம்மதம் தெரிவித்தாள்.

அடுத்த கூட்டம் முன்று மாதங்களில் நடைபெற இருந்தது. அதற்கு வரும்வேளை, அதில் கலந்து கொள்பவர்கள் அந்தப் புத்தகத்தின் பொருளடக்கத்தை வாசித்துப் பெறும் அறிவை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய நிலையில் இருப்பார்களென எதிர் பார்க்கப்பட்டது.

ஈரா வீட்டுக்குச் செல்லும்போது சந்தோஷமின்றி இருந்தாள். அவளுக்கு வாசிக்கத் தெரியாமல் இருக்கும்போது அவள் அந்தப் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருந்த விஷயங்களை எங்ஙனம் புரிந்துகொள்வாள்? வீட்டில் கேட்பதற்கு ஒருவரும் இல்லை. அயலவர்கள்? அயலவர்களிடம் கேட்காமல் இருத்தல் நல்லது என அவள் நினைத்தாள்.

அவள் படித்தற்கு இருந்த வாய்ப்பை நழுவவிட்டமை முட்டாள்தனம். இப்போது அதனைப்பற்றி வருத்தப்பட்டாள். உண்மையில் அவளுடைய கிராமத்தில் கட்டாய ஆரம்பக் கல்வி நடைமுறையில் இருந்தது. எனினும் அவள் பாடசாலைக்குப் போகத் தொடங்கிச் சில வாரங்களில் அவளுக்கு நெருப்புக் காய்ச்சல் வந்தது. இதனால் அவள் பல மாதங்களாக வீட்டில் இருக்க நேரிட்டது. அவள் பாடசாலைக்கு மறுபடியும் சென்ற போது அவள் மற்றப் பிள்ளைகளுக்குப் பின் தங்கிய நிலையில்

இருந்தாள். அவள் சோம்பேறியானாள். அவள் பாடசாலைக்குச் செல்லாமல் வீட்டில் இருந்தமைக்கு நெருப்புக்காய்ச்சலை ஒரு சாட்டாகப் பயன்படுத்தினாள். இந்தக் காய்ச்சல் காரணமாக அவளால் படிக்க முடியவில்லை என மக்கள் நம்பினர். அவள் ஒரே வகுப்பில் இரண்டு ஆண்டுகள் படிக்க விடப்பட்ட போதிலும் பெரும்பாலான நேரத்தைப் படங்கள் வரைவதில் செலவிட்டாள். அவள் படங்களையும் கோலங்களையும் வரைவதில் திறமை சாலியாக விளங்கினாள். கடைசியாகக் கிராமத் தலைவர் அவளைக் கட்டாய ஆரம்பக் கல்வி முறையிலிருந்து விடுவிக்க இணங்கினார். இப்போது அவள் அதனை எண்ணி உண்மையாக வருந்தினாள். அன்றிரவு அவள் உறங்கவேயில்லை.

அடுத்த நாள் காலை ஈரா உறக்க நிலையில் இருந்தாள். அவளுக்கு ஆத்திரமாக இருந்தது. முழுக் குடும்பமும் சஞ்சலம் அடைந்தது. “அவள் எல்லாக் காரியங்களையும் தானாகச் செய்ய வேண்டி இருந்ததனாலா?” என்று அவளுடைய தகப்பனார் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டார். “ஆனால் பட்டங்களைப் பறக்கவிடும் வருடாந்தப் போட்டிபற்றிக் கலந்துரையாடுவதற்கான முக்கிய கூட்டம் ஒன்றுக்கு நான் செல்ல வேண்டி இருந்தமையை அவள் அறிவாள்.” ஈராவின் தந்தையாரும் சகோதரர்களும் தமது கிராமத்தில் இன்னும் மூன்று மாதங்களில் நடைபெற இருந்த பட்டங்கள் பறக்கவிடும் போட்டி தொடர்பாக மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தனர். அதில் பல பரிசுகள் வழங்கப்பட இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று சிறந்த வடிவமைப்புக்காகும்.

சிகேஜோக் கிராமவாசிகள் எல்லோரும் தமது பட்டங்களை மிகச் சிறந்த முறையில் கட்ட முயன்றனர். அவர்கள் கடந்த காலங்களில் பல பரிசுகளை வென்றுள்ளனர். அவர்கள் முன்னர் போல ஈரா பட்டங்களில் படங்கள் வரைய வேண்டும் என விரும்பினர்.

“நாங்கள் மிக விரைவில் எமது பட்டங்களின் வடிவமைப்புப் பற்றிக் கலந்துரையாட வேண்டும். ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வருவதற்கு அதிக காலம் எடுக்கின்றது. மூன்று மாதங்கள்தான் இருக்கின்றன” என்று அவர்கள் கூறினர்.

“இந்தப் புத்தகத்தை வாசித்து முடிப்பதற்கும் எனக்கு முன்று மாதங்கள்தான் இருக்கின்றன” என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த ஈரா இதனைக் கேட்டுத் தன் கனவுகள் சுக்குச் சுக்காவதை உணர்ந்தான். அவள் ஜம்பு மரம் ஒன்றுக்குக் கீழே அமர்ந்து கொண்டு நீல வானத்தையும் மலை உச்சியையும் உற்றுப் பார்த்தான். அவள் ரோசாத் தோட்டம் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தான். அவள் இந்தத் தொழிலில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டால், அவள் தினமும் ரோசாக்களைப் பார்த்தும் மணந்துகொண்டும் இருக்கலாம். பின்னர், சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு பூக்களை இரசிக்கும் மாமியார் சிசியை அவள் பார்க்கச் செல்லும் போதெல்லாம் அவள் பூக்களைத் தேடி அலைய வேண்டியது இல்லை. அவள் பூக்களை விற்பனை செய்தல் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதும் இல்லை. அந்த நகர மக்கள் அதனைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள். தினமும் ரோசாக்களுக்கும் மற்றைய பூக்களுக்கும் இடையே இருப்பதாக நினைப்பதே அவளுக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. அவள் புன்னகை புரிந்து மறுபடியும் கவலைப்பட்டாள். “ரோசாக்களைப் பராமரிக்கத் தெரியாவிட்டால், நான் எப்படி ரோசாச் செடிகளை வளர்ப்பேன்? நான் இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்க முடிந்தால் ” என்று அவள் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அவள் தன்னை யாரோ அழைப்பதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள். அப்போது மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு நேரமாகி இருந்தது.

மதிய உணவிற்போது ஈராவின் தம்பிமார் இடைவிடாமல் பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். ஈரா பேசாமல் இருந்தாள்.

பிற்பகல் ஈராவின் சினேகிதிகள் வந்தனர். அவர்கள் பட்டங்கள் பற்றி அவளுடன் மறுபடியும் பேச விரும்பினர். அவர்கள் அவளைப் பேசமாறு வற்புறுத்தியபோது அவளுக்குக் கோபம் வந்தது. அவள் “நான் உங்களுக்கு உதவிசெய்ய விரும்பவில்லை. போங்கள்” என்று கத்தினாள். அவள் அழுதுகொண்டு தன் அறைக்கு ஓடினாள். அவளுடைய சினேகிதிகள் அவளை ஆச்சரியத்துடன் உற்றுப் பார்த்தனர்.

ஈராவின் தாய்க்கு இது புரியவில்லை. “கூட்டத்தில் ஏதோ நடந்துவிட்டது” என்று நினைத்தாள். “அவள் பெண்ணாக இருப்பதால் அவர்கள் மறுத்தார்களா? இல்லை. அவள்தான் சிகேஜோவின் ஏகப் பிரதிநிதி; அவர்கள் அவளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.” அவள் தன் மகளைப் பின் தொடர்ந்து அவளுடைய அறைக்குள் சென்றபோது, மகள் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டு அழுவதைக் கண்டாள். அவள் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு அறையைச் சுற்றிப் பார்த்தாள். அவள் மேசையில் ஏதோ இருப்பதைக் கண்டாள். அவள் கிட்டச் சென்று அதனைப் பார்த்தாள் - அது பூக்களைப் பற்றிய ஒரு புத்தகம். அவள் அதன் பக்கங்களைப் புரட்டி, உடனடியாக விஷயத்தை அறிந்துகொண்டாள்.

அவள் அமரும் அறைக்குத் திரும்பி வந்தாள். அவள் ஈராவின் சிநேகிதிகளைப் பார்த்து, “ஈரா பிரச்சினையில் மாட்டிக்கொண்டுள்ளாள். தன் கனவுகளை நனவாக்க அவளுக்கு உங்கள் உதவி தேவைப்படுகின்றது. நீங்கள் அவளுக்கு உதவி செய்வீர்களா? நீங்கள் அவளுக்கு வாசிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பீர்களா?” என்றாள்.

அவர்கள் எல்லோரும் உதவி செய்யத் தயாராக இருந்தனர். கடைசியாக ஈராவின் மிகச் சிறந்த சினேகிதி சாரி அவளுக்கு எழுதவும் வாசிக்கவும் இரகசியமாகக் கற்றுக் கொடுப்பாள் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. மற்றவர்கள் அதனை அறியாதவர்கள்போல் நடிக்க வேண்டும்.

“நல்லது, நீங்கள் எல்லோரும் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும்” என்றாள் ஈராவின் தாயார். “ஈரா தன் தடையை வெல்லும் வரை உங்களுக்கு உதவி செய்ய முடியாமல் இருக்கும்.”

அடுத்த நாள் காலை சாரி ஈராவுடன் பேச வந்தாள்.

“இது சகிக்க முடியாதது. எனக்கு வாசிக்க முடியாமல் இருப்பதனால் நான் தினமும் கனவு கண்டுகொண்டு இருந்த பூந்தோட்டத்தை வைத்திருக்க முடியாமல் இருக்கிறது” என்று ஈரா அழுது கொண்டு கூறினாள்.

“கவலைப்படாதே ஈரா. நான் உனக்கு உதவி செய்ய இருப்பதனால் நீ உன் ரோசாத் தோட்டத்தை வைத்திருப்பாய். நீ வாசிக்கவும் எழுதவும் கூடியதாக இருக்கும்வரை நான் உனக்குத் தினமும் படிப்பிப்பேன்.”

“உண்மையாகவா ? ஆனால் முன்று மாதந்தான் இருக்கிறது. அதோடு நான் பட்டங் கட்டுவதில் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியும் இருக்கிறது.”

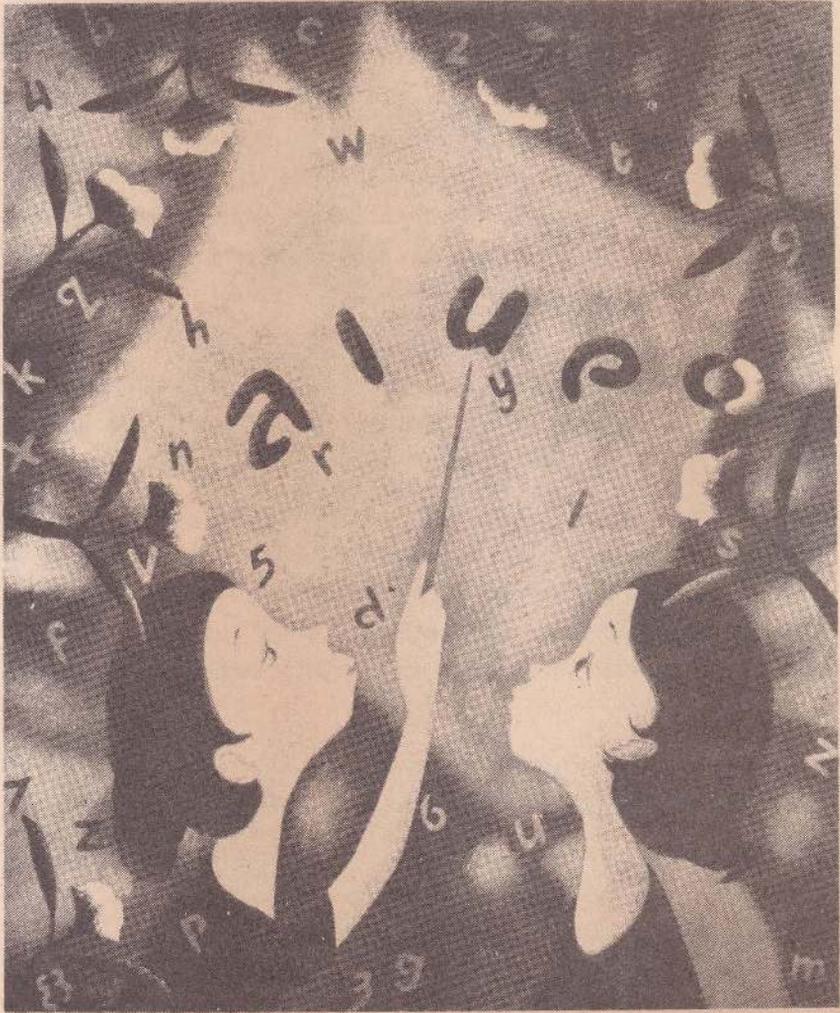
“நாங்கள் இப்போதைக்குப் பட்டத்தை மறந்துவிடுவோம். உனது திறமை எனக்குத் தெரியும். வடிவமைப்புச் செய்து படங்களையும் வரைய உனக்கு அதிக நேரம் எடுக்காது. முதலில் உன் பாடங்களில் உன் கவனத்தைச் செலுத்து. நீ முயற்சி செய்தால் ஒரு மாதத்தினுள் வாசிக்கக்கூடியதாக இருக்கும்.”

“அதிக அளவில் முயல்கிறேன்” என ஈரா உறுதியளித்தாள்.

ஈரா தன் முயற்சியில் முன்னேறினாள். அவள் இப்போது மேலும் சந்தோஷமாக இருந்தாள். அவள் வாசிக்கக் கற்பதை அவளுடைய சிநேகிதிகள் அறிவார்கள் என்பதையும் அவர்கள் தனக்குக் கற்பிப்பதையும் பற்றி அவள் கவலைப்படவில்லை. அவர்கள் மாறி மாறி அவளுக்கு வாசிப்பையும் எழுத்தையும் சொல்வதை எழுதலையும் கற்றுக் கொடுத்தனர். கடைசியில் பூக்கள் பற்றிய புத்தகம் வாசிக்கப்பட்டு, வகுப்பு அறையில் எல்லோரும் அதனைப் பற்றிக் கலந்துரையாடினர்.

ஈரா தன் சிநேகிதிகளுக்கு நன்றியறிதல் உள்ளவளாக இருந்தாள். பட்டங் கட்டுவதில் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்று அவள் அவர்களிடம் கூறினாள். இந்த நல்ல செய்தியைக் கேட்டபோது அவர்கள் கை தட்டினர்.

அவர்கள் பட்டத்தின் வடிவம், வடிவமைப்பு என்பனபற்றிப் பல நாள்களாகக் கலந்துரையாடினர். கடைசியாகச் சிறுவர்களில் ஒருவன் பட்டத்தைச் செய்தான். ஈரா படத்தை வரைந்தாள். அவள் அதனைச் செய்து முடித்தபோது ஒவ்வொருவரிடமும் மகிழ்ச்சி பொங்கிற்று. அது நீண்ட வாலையும் விந்தையான

வடிவத்தையும் கொண்ட ஒரு பெரிய பட்டம். அதில் பூக்கள் அழகாக வரையப்பட்டிருந்தன. கிராமத் தலைவர் அதனை நேரடியாகப் பார்க்க வந்தார். அவளை மெச்சினார். ஈரா தனது கிராமமாகிய சிகேஜோவின் நற்பெயருக்காக இயன்ற அளவு பாடுபட்டுள்ளாள்.

எதிர்பார்த்தபடி, இந்தப் பட்டத்தின் அழகான பூ வடிவமைப்புடன் மற்றைய நகரப் பட்டங்கள் போட்டியிட முடியாமையால் சிகேஜோவிற்கு முதல் பரிசு கிடைத்தது. இதன் தொடர்பான கொண்டாட்டத்தில் பங்குபற்ற வருமாறு கிராமத் தலைவர் கிராமவாசிகள் எல்லோரையும் அழைத்தார்.

“இப்போது போட்டி முடிவடைந்துள்ளமையால் நான் என் ரோசாக்களில் என் சிந்தனையைச் செலுத்தப் போகிறேன். நான் ரோசாத் தோட்டக்காரியாக இருக்கப் போகிறேன்” என்று ஈரா அடுத்த நாள் தன் தந்தையாரிடம் கூறினாள்.

“நான் உன்னுடன் முற்றாக இணங்குகிறேன். நான் உனக்கு உதவி செய்வேன் என வாக்குறுதி அளிக்கிறேன். நீ உன் பணிகளைச் செய்வதனால் சந்தோஷம் அடைகிறாய் என்பதுவே முக்கியமான விஷயம். பூக்களுடன் அதிக அளவு மகிழ்ச்சி அடையலாம் என நினைக்கிறாயா?” என்று அவளுடைய தந்தை கூறினார்.

“சிசி மாமிக்குப் பூக்களை அனுப்பும் போதெல்லாம் அவர் நிச்சயமாகச் சந்தோஷம் அடைவார்” என்றாள் ஈரா.

“ஈரா, சிசி மாமி மட்டும் அல்ல. நீ பூக்களைக் கொண்டு பல பேரைச் சந்தோஷமடையச் செய்யலாம். மற்றவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தினால் நீயும் சந்தோஷம் அடைவாய்.”

சில மாதங்கள் சென்றன.

வெயிலான ஒரு நாள், ஈராவின் தோட்டம் ஒருநாளும் அப்படி அழகாக இருக்கவில்லை. வானவில்லின் எல்லா நிறங்களிலும் உள்ள பூக்கள் அவளுடைய வீட்டுக்கு அழகூட்டின. ரோசாவின் நறுமணம் காற்றில் நிறைந்து இருந்தது. தோட்டத்தில்

ரோசாக்கள். மரிகோல்ட்டுகள். மாகநீற்றுக்கள். கானேஷன்கள் போன்ற பூ மரங்கள் நிறைந்து இருந்தன. வீட்டிலே அறைகளின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ரோசாப் பூச் சாடிகள் காணப்பட்டன.

ஈராவின் பூந்தோட்டத்தில் உள்ள எல்லா இனப் பூக்களையும் ஜாக்கர்த்தாவில் விற்பனை செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. ஈரா பல புத்தகங்களை வாசித்துத் தனது அறிவைப் பெருக்கினாள்.

அவள் கனவு நனவாயிற்று. அவள் தினமும் ரோசாக்களைப் பார்த்தாள்; மனந்தாள். அவள் பிறந்த தினங்களிலும் மற்ற முக்கிய நாட்களிலும் தனது மாமிக்கும் சிநேகிதிகளுக்கும் பூக்களை அனுப்பினாள். அவள் இப்போது தேர்ச்சி பெற்ற பூந்தோட்டக் காரியாக இருக்கிறாள்.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியம் : சலீம் எம்.

கடைசிப் பயணச் சீட்டு

மினா கறிம்சாடே

ஈரான்

பேருந்து நிறுத்தும் இடத்தில் 'கியூ' வரிசை நீண்டுகொண்டு போயிற்று. ஆனால் பேருந்து வரும் அடையாளமே இல்லை. சொறாப் அந்த வரிசையின் கடைசி ஆளுக்குப் பின்னால் நின்றான். அவனுக்கு முன்னால் நின்றுகொண்டிருந்த வயோதிபர் அவனிடம் "இப்போது நேரம் ஏழு மணி. சரிதானா?" என்று கேட்டார்.

சொறாப் வானத்தைப் பார்த்து "அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன்" என்றான்.

அந்த வரிசையில் சற்றுத் தள்ளி ஒரு சிறுவன் கையில் சில பாடப்புத்தகங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றான். சொறாப் அந்தப் புத்தகங்களை உற்றுப் பார்த்து, தான் நிற்கும் இடத்தில் இருந்து அவற்றில் ஒன்றின் தலைப்பை வாசிக்க முயன்றான். அவன் "இயற்கை விஞ்ஞானங்கள்" எனக் கண்டப்பட்டு வாசித்தான். அப்போது பாடசாலை மணி, சுத்தியல் அடி, கல் வெட்டும் பொறி ஆகியவற்றின் ஒலிகள் அவன் மனத்தில் ஒன்று கலந்தன. அவன் இந்த ஒலிகளிலிருந்து விடுவிப்பதற்குத் தன் தலையை ஆட்டினான்.

பேருந்து அவர்களைக் கடந்து 'கியூ' வரிசையின் தொடக்கத்தில் நின்றது. அவர்கள் நகரத் தொடங்கினர். சொறாப் தன் சட்டைப்பைக்குள் கையை விட்டு அங்கே இரு பயணச் சீட்டுகள் இருப்பதை அறிந்து கொண்டான். அவன் அவற்றில் ஒன்றை வெளியே எடுத்து வரிசையில் முன்னோக்கிச் சென்றான். அவன் பேருந்துக்குள் சென்று யன்னலுக்கு அருகில் உள்ள கடைசி ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் அந்த வயோதிபர் அமர்ந்தார். விரைவில் அந்தப் பேருந்து பயணிகளால்

நிறைந்தது. சொறாப் தன் புயங்களைத் தன் மார்புக்கு மேலே குறுக்காக வைத்து, ஆசனத்தில் பதிவாக இருந்துகொண்டு தன் முழங்கால்களைத் தனக்கு முன்பாக இருந்த ஆசனத்தின் பிற்பக்கத்தில் அழுத்தினான். அவனுடைய தலை யன்னலில் சாய்ந்தது. அவன் தன் கரிய, உறக்கமுள்ள கண்களை மூடும் வேளையில் அந்த வயோதிபர் “எங்கே இறங்கப்போகிறாய் ? ” என்று கேட்டார்.

“ கடைசித் தரிப்பிடத்தில். ”

“அதனால்தான் நீ இங்கே வசதியாக இருக்கப் பார்க்கிறாய்.”

சொறாப் சிரித்தான். பேருந்தினுள்ளே இருக்கும் வெப்பம் அவனுக்கு உறக்கத்தைத் தந்தது. அவன் தன் கண்களை மூடினான். அவனுக்குச் சத்தம் எதுவும் கேட்கவில்லை.

சொறாப் இறங்கி, ஒழுங்கை வழியே சென்றான். அவன் கடைசி வீட்டை அடைந்து, தனது சட்டைப் பையிலிருந்து சாவியை எடுத்து, கதவைத் திறந்து கொண்டு மெதுவாகப் படிக்கட்டில் ஏறினான். அவன் இரண்டாம் மாடியை அடைந்த போது தன் தாயார் எண்ணெய் விளக்கின் கண்ணாடிக் குமிழைச் சுத்தம் செய்வதைக் கண்டான். அவன் முன்னோக்கிப் போய், தன் சப்பாத்து நாடாவை அவிழ்த்துக்கொண்டு “ஹலோ ” என்றான்.

“ ஹலோ சொனி. நீ களைப்படையவில்லை என நினைக்கிறேன். ”

“ சூதபே எப்படி ? ”

“ ஆண்டவன் அருளால் அவள் சுகமாக இருக்கிறாள். மேரி கானாம் குவின்ஸ் விதைகள் சிலவற்றை அவளுக்குக் கொடுக்குமாறு என்னிடம் தந்தார். இப்போது அவள் இழுப்புக் குறைந்து இலகுவாகச் சுவாசிக்கிறாள். ”

சொறாப் அறையின் கதவைத் திறந்தபோது அவன்மீது வெப்பம் பட்டது. சூதபே அறையின் மூலையில் தன் கட்டிலில் உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். சொறாப் அடுப்புக்குக் கிட்டச் சென்று, கேத்தலை எடுத்து பக்கத்தில் வைத்து விட்டு, கையை

அடுப்புக்கு மேலே பிடித்தான். அவனுடைய தாயார் அறைக்குள் வந்தார். அவர் பாணையை அடுப்பில் வைத்துவிட்டு “கோஸ்ரோ எந்த நேரத்திலும் இங்கு வரலாம்” என்றார். பின்னர் அவர் சொறாப்பைத் திரும்பிப் பார்த்து “இன்று என்ன தேதி” என்று கேட்டார்.

“ 28 ஆந் தேதி. ”

“ இந்த மாதம் செலவைச் சமாளிப்பதற்குக் கஷ்டப்பட்டோம். இப்போது என்னுடைய பணப்பையில் ஒரு ரியால்* கூட இல்லை. எப்போது உனக்குச் சம்பளம் ? ”

“ நாளையின்றைக்கு. ”

“இரண்டு மாதச் சம்பளத்தை உன்னால் முற்பணமாக எடுக்க முடியாதா? கிராமத்தில் அசீஸ் சுகமில்லாமல் படுத்த படுக்கையாய் இருப்பதாகவும் அவளிடம் பணம் இல்லை எனவும் கோஸ்ரோ கூறுகின்றான். அந்தக் கிழவிக்கு எங்களைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. ”

“அம்மா, என்ன சொல்கிறாய்? முதலாளி ஒரு நாட் சம்பளத் தைக்கூட முற்பணமாகக் கொடுப்பதில்லை. அவர் ஒரு மாதச் சம்பளத்தை முற்பணமாகக் கொடுப்பாரென நினைக்கிறீர்களா? ”

அப்போது அவன் எதனையோ நினைவுகூர்ந்ததுபோல் தன் தாயாரைத் திரும்பிப் பார்த்து “அசீஸை இங்கே வந்து எங்களோடு தங்கியிருக்கச் சொல்லலாம் அல்லவா ?” என்றான்.

அவனுடைய தாயார் எழுந்து சூத்பேக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் கட்டிலில் அமரச் சென்றார். அவர் தமது மகளை எழுப்புவதற்காக மெதுவாக ஆட்டிக்கொண்டு “மகனே, நாங்கள் மாசடைந்த இந்த நகரத்தில் இன்னும் சரியாகக் குடியேறவில்லை. அசீஸை இங்கு வரச்சொல்வதால் என்ன நன்மை ஏற்படப்போகிறது? எனினும் கோஸ்ரோ அப்படிச் செய்யுமாறு அவளிடம் பல

* ஈராளின் அடிப்படை நாயண அலகு

தடவை கூறியுள்ளான். ஆனால் அவள் 'நீ திரும்பி வந்து என்னோடு தங்கியிருக்க வேண்டும். நாள் சுகமாக இருக்கிறேன். நீங்கள் தான் உங்கள் வேர்களிலிருந்து பிரிந்து இருக்கிறீர்கள்' என்று பதிலளிக்கிறாள்" என்றார்.

வீதியில் செல்லும் தீ எஞ்சினின் சைரனின் ஒசையைக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. சொறாப்பின் தாயார் அதனைச் சற்றுக் கேட்டுவிட்டு, எழுந்து "கவனி, அவள் சொன்னதில் பிழை இல்லை. நாங்கள் எப்போதும் அலைந்து திரிந்துகொண்டே இருக்கிறோம். இப்போது இன்னும் கூடுதலாக அவ்வாறு திரிகிறோம். நாங்கள் இந்தப் பெரிய நகரத்தில் சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட பறவைகள் போல் இறந்துபோகும் வரை எங்கள் சிறகுகள் அடித்துக்கொள்ள வேண்டி உள்ளது" என்று தனக்குத் தானே கூறினார்.

கோஸ்ரோ வீட்டுச்சொந்தக்காரியுடன் பேசுவதை மாடியிலிருந்து அவர்கள் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. சொறாப்பின் தாயார் கதவடிக்குப் போய் சொறாப்பைத் திரும்பிப் பார்த்து "உனக்கு என்ன தெரியும்? கோஸ்ரோ கூட அக்கறையின்றி இருப்பதனால் நாங்களும் திரும்பிப் போகக்கூடும்" என்றார்.

காலையில் சொறாப் வீட்டின் கதவைத் திறந்து வெளியே அடியெடுத்து வைத்தான். ஒழுங்கையில் உறைபனி படர்ந் திருந்தது. சூரியன் உதயமாகிக்கொண்டு இருந்தான். சொறாப் வாளைப் பார்த்து, கைகளைத் தன் சட்டைப் பைகளுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான். புதிய உறைபனி அவனுடைய பாதங்களின்கீழ் மிதிபட்டது. அவன் சதுக்கத்தை அடைந்ததும் பேருந்துத் தரிப்பிடத்தைப் பார்த்தான். வெறும் பேருந்துகள் பயணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றன. சொறாப் தன் சட்டைப்பைக்குள் கையை விட்டபோது தன்னிடம் ஒரே ஒரு பயணச் சீட்டுத்தான் இருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொண்டான். அவன் பேருந்துத் தரிப்பிடத்தை மறுபடியும் பார்த்துவிட்டு இரவு என்ன செய்வது என்று யோசித்தான். பின்னர் அவன் நடந்து செல்லத் தொடங்கினான். "இப்போது நடந்து செல்வது நல்லது; இரவில் சரியான களைப்பாக இருக்கும். அப்போது நடப்பது கஷ்டம்."

தரையை உறைபனி மூடி இருந்தமையால் அவன் மெதுவாக நடந்தான். சிறிது தூரம் சென்ற பின்னர் பேருந்துத் தரிப் பிடத்தைத் திரும்பிப் பார்த்தான். “ நான் இப்படி மெதுவாக நடந்தால் மத்தியானத்திற்கூட அங்கே போக முடியாது.”

அவன் திரும்பிப் பேருந்துத் தரிப்பிடத்துக்குச் சென்றான். அவன் மறுபடியும் தன் சட்டைப் பைக்குள் கையை விட்டுப் பார்த்தான். அவன் சிறிது நேரத்தில் ‘சியூ’ வரிசையில் மெதுவாக முன்னோக்கிச் சென்றான். அவன் இரவில் தன் திரும்பி வரும் பயணம்பற்றிச் சிந்தித்தான். அப்போது அவன் வரிசையிலிருந்து வெளியேற எண்ணியபோது “பயணச் சீட்டு இல்லாமல் பேருந்தில் ஏற முடியுமா” என நினைத்தான்.

அவனுக்கு முன்னால் நின்ற மனிதன் திடீரெனத் திரும்பி அவனைப் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல் மறுபடியும் தலையைத் திருப்பினான். சொறாப் “ அவன் அதனைக் கண்டு பிடித்துவிட்டான் ” என்று நினைத்துப் பீதி அடைந்தான். அவன் தன் தலையைத் தாழ்த்தி, தன் முழங்கால்கள் நடுங்குவதைக் கண்டான். சுத்தியலால் அடிக்கும் சத்தமும் கல் வெட்டும் பொறியின் ஒலியும் அவனுடைய காதுகளில் எதிரொலித்தன. பேருந்துக்குப் பின்னால் இருந்த வரிசை கதவுக்குக் கிட்டக் கிளைகளைக் கொண்ட விழுந்த மரம்போல் தோன்றியது. பயணிகள் பேருந்துக்குள் ஏற முற்பட்டனர். அவன் தன்னை அறியாமலே ஆசனங்களுக்கிடையே உள்ள பாதையில் நின்று கொண்டு இருந்தான். சாரதி “ பயணச் சீட்டு எங்கே? ” என்று கேட்ட போது அவன் விறைத்துப் போனான்.

சொறாப்பின் கால்கள் உணர்ச்சியின்றி இருந்தன. அவனுடைய முழங்கால்கள் நடுங்கின. அவன் தன் கையைச் சட்டைப் பைக்குள் விட்டபோது “நீ என்னுடனா பேசுகிறாய் ? ” என்று யாரோ கூறுவதைக் கேட்டான்.

“நான் உன்னைத் தவிர வேறு யாருடன் பேசவேன் ? கெதியில் தா. ”

சொறாப் சாரதியுடன் பேசும் ஆளைப் பார்த்தான். அவர் கறுப்புக் 'கோட்' டும் உயரமான பிளாஸ்டிக் சப்பாத்தும் புதுத் தொப்பியும் அணிந்திருந்த நடுத்தர வயதுள்ள ஆள். அவர் நாலு அல்லது ஐந்து வயதுப் பிள்ளை ஒன்றின் கையை உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

அவர் அந்தப் பிள்ளையின் தலையிறை வாரிக்கொண்டு "நீ எதனைப் பற்றிப் பேசுகிறாய்?" என்றார்.

"பயணச் சீட்டு. உன் பயணச் சீட்டு."

"நான் என் பயணச் சீட்டை எத்தனை தடவை தர வேண்டும்?"

"அதனை ஒரு தடவை எனக்குத் தா. பின்னர் வைத்திரு."

"நான் என் பயணச் சீட்டை உனக்குக் கொடுத்தேன்."

"நீ கொடுத்தாயா?" என்று சாரதி கத்தினார்.

"ஆம்."

"காலையில் எனது கண்களில் ஏதோ பிழை இருக்கிறது எனக் கூறுகிறாயா?"

"அது எனக்குத் தெரியாது. நான் உன்னிடம் பயணச் சீட்டைக் கொடுத்தேன்; இல்லாவிட்டால், பேருந்தில் எப்படி ஏறுவேன்?"

"பரவாயில்லை. எனக்கு உனது பயணச் சீட்டுத் தேவையில்லை."

அந்த ஆள் ஒன்றும் கூறவில்லை. அவர் தன் முகத்தைத் திருப்பி வெளியே பார்த்துக் கொண்டு தனக்குத்தானே ஏதோ முணுமுணுத்தார்.

சாரதி பேருந்தை இயக்கிக்கொண்டு பேருந்துத் தரிப்பிடத்திலிருந்து சறுக்கும் உறைபனியில் கவனமாகச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றார். சற்றுத் தூரத்தில் அவர் கைத்தடுப்பைப் பிரயோகித்து பேருந்தை நிறுத்தினார்.

சாரதி தன் பிற்காட்சிக் கண்ணாடியில் பேருந்தின் உட்பக்கத்தைக் கவனமாகப் பார்த்து "நீ உன் பயணச் சீட்டைத் தரும்வரை நாங்கள் செல்லப்போவது இல்லை." என்றார்.

அந்த ஆள் “இவனால் எனக்கு எவ்வளவு கரைச்சல்!” என்றார்.

கபில நிறத் தோல் மேலங்கி அணிந்த. பண்புள்ள இளைஞர் ஒருவர் அந்த ஆளைப் பார்த்து “ஒரு பயணச் சீட்டுப் பற்றியா இவ்வளவு பரபரப்பு? பயணச் சீட்டைக் கொடுத்துவிடு. கெதியில் போகலாம்” என்றார்.

அந்த ஆள் “நீ என்ன சொல்கிறாய்? நான் என் பயணச் சீட்டைக் கொடுத்து விட்டதாகக் கூறினேன். நான் இன்னொரு பயணச் சீட்டைக் கொடுக்கப் போவது இல்லை” என்று கூறினார்.

சொறாப்புக்குப் பக்கத்தில் நின்ற மனிதன் அவனைப் பார்த்து “ஒரு தோமான் காசக்காக ஆட்கள் தங்கள் மானத்தை இழக்கிறார்கள்” என்றான்.

அந்த ஆள் கோபம் அடைந்து “நான் கள்ளன் என்று சொல்கிறாயா?” என்று கத்தினார்.

சொறாப் பீதி அடைந்து கீழே பார்த்தான். “நான்தான் என்னுடைய பயணச் சீட்டைக் கொடுக்கவில்லை என்பது அவருக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்.”

சாரதி குனிந்து இரும்புச் சட்டத்துக்குக் கீழாகச் சென்று பேருந்தின் நடைபாதைக்குச் சென்றார். அவர் அவருடைய கழுத்துப் பட்டியைப் பிடித்துக் கொண்டு “நீ என்னுடைய பொறுமையைச் சோதிக்கிறாய். உன் பயணச் சீட்டைக் கொடு அல்லது இறங்கு” என்றார்.

ஒரு பயணி “பீதியால் நடுங்கும் அந்தப் பிள்ளையில் கருணை காட்டு” என்றார்.

அந்தப் பிள்ளை அந்த ஆளின் ‘கோட்டைப்’ பிடித்துக் கொண்டு வெருண்ட கண்களுடன் சாரதியை உற்றுப்பார்த்தது.

இப்போது அந்த ஆளுடைய நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் காணப்பட்டன. அவர் தன் கைகளை மேலே கொண்டு வந்து. சாரதியைத் தள்ளிவிட்டு, பையனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு “நீர் நினைக்கின்றபடி நான் அநாதை அல்ல. நான் சென்று இந்தப் பாதைக்குப் பொறுப்பானவரிடம் முறையிடுவேன்” என்றார்.

சாரதி கதவைச் சுட்டிக்காட்டி “நல்லது! போவோம்” என்றார்.

அந்த ஆளைப் பின்தொடர்ந்து வெளியே சென்ற சாரதி “இது என்ன வாழ்க்கை! உண்மைக்குக் காலமில்லை” என்றார்.

சாரதி, அந்த ஆள், சிறுவன் ஆகியோர் வீதி வழியே சென்று அலுவலகத்துக்குள் போவதைப் பயணிகள் யன்னல்களினூடாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தனர். அவர்கள் சண்டையிடுகிறார்கள் என்பதை அவர்களுடைய சினந்த போக்குகளிலிருந்து அறியக் கூடியதாக இருந்தது. சில பயணிகள் முணுமுணுத்துக் கொண்டு பேருந்திலிருந்து இறங்கிச் சென்றனர்.

ஒரு பயணி அலுவலகத்தை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு “சில பேர் தாங்கள் யாரை ஏமாற்றுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றிக் கூடக் கவலைப்படாமல் இருக்கிறார்கள்” என்றார்.

கறுப்புச் சட்டையை அணிந்துகொண்டு சொறாப்புக்குப் பக்கத்து ஆசனத்தில் இருந்த ஒருவர் “இங்கும் அங்கும் ஏமாற்று வதில் அவர் வெற்றி அடையலாம். அவர் அடுத்த உலகத்தில் என்ன செய்யப் போகிறார்?” என்றார்.

அந்த ஆள் இவ்வாறு பேசியபோது தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதாக சொறாப் நினைத்தான். இப்போது எல்லோரும் தன்னை உற்று நோக்குவதாக அவன் கருதினான். அவன் மேலே பார்க்கத் துணியவில்லை. அவனுடைய கால்கள் காய்ந்த தடிகள் ஆகியுள்ளன. அவனால் அவற்றை உணர முடியாமல் இருந்தது.

ஒரு பெண் “அவர் யாரோ ஒருவரைக் கொன்றுவிட்டது போல் அல்லவா நீங்கள் எல்லோரும் பேசுகிறீர்கள். அவர் தன் பயணச் சீட்டைத்தான் கொடுக்கவில்லை. அவ்வளவுதான். அதற்கு அவர் பணம் கொடுக்க முடியாமல் இருந்திருக்கலாம். அதற்காக இப்படியா பேசுவது?” என்றாள்.

சொறாப் இதனைக் கேட்டுச் சந்தோஷம் அடைந்து, அந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கத் தலையைச் சிறிது உயர்த்தினான். அப்போது வேறு ஒருவர் “களவை நியாயப்படுத்த வழியில்லை. இவர்கள் கள்வர்கள்” என்று கூறியதைக் கேட்டான்.

சொறாப்பின் முகம் சிவந்தது. அவன் தனது தலையை உயர்த்தினால் ஒவ்வொருவரும் தன்னைப் பார்ப்பார்கள் எனவும் யாராவது “கள்வன்!” என்றுகூடச் சத்தமிடலாம் எனவும் நினைத்துக் கொண்டான்.

பேருந்தில் ஏற்பட்ட அமளி மெதுவாகத் தணிந்து கொண்டு இருந்தது. பயணிகள் அமைதியாக இருந்தனர். அவர்கள் தான் தப்பி ஓடுவதைத் தடுப்பதற்காகவே அமைதியாக இருப்பதாகச் சொறாப் நினைத்தான். அவன் பீதியுடன் இருந்தான். “நான் நடந்து போயிருந்தால் நல்லது. நான் பிந்திச் செல்வதையோ, கடிந்து பேசப்படுவதையோ நினைத்துக் கவலைப்பட வேண்டியது இல்லை.”

திடீரென ஒரு குரல் அவனுடைய எண்ணங்களை இடைமறித்தது. “அங்கே வருகிறார்” என்றது.

ஒவ்வொருவரும் யன்னலை நோக்கித் திரும்பினர். சாரதி பேருந்தை நோக்கி நடந்து வந்துகொண்டு இருந்தார். அந்த ஆளும் சிறுவனும் இன்னும் அலுவலகத்திலேயே இருந்தனர். சாரதி பேருந்தில் ஏறி “எனக்குப் பயணச் சீட்டுத் தேவைப்படுவதாகப் பயணிகள் நினைக்கிறார்கள்” என்று கோபத்துடன் முணுமுணுத்தார்.

அவர் சுக்கானுக்குப் பின்னால் அமர்ந்து கைத்தடுப்பை விடுவித்து பக்க ஆடியில் பார்த்துக்கொண்டு மெதுவாகப் பேருந்தைச் செலுத்திச் சென்றார்.

சொறாப் திடீரென அசைந்தான். அவன் தயக்கத்துடனும் பயத்துடனும் நடந்து சென்று உரத்த குரலில் “நிற்பாட்டு” என்றான்.

சாரதி தயங்கி ஆடிக்குள் பார்த்துவிட்டு “நிற்பாட்டச் சொல்கிறாயா ?” என்றார்.

“ஆம். நான் தவறு செய்துவிட்டேன்.”

“என்ன தவறு ? இங்கு ஒரு பேருந்து வழித்தடம் மாத்திரம் இருக்கிறது.”

சொறாப் “ஆனால் ஒரு தவறு செய்துவிட்டேன். நான் இறங்கப் போகிறேன்” என்று வற்புறுத்திச் சொன்னான்.

சாரதி சடுதியாகத் தடுப்பை இட்டு, கதவைத் திறந்து கொண்டு “நல்லது ! இன்று என்ன நடைபெறுகிறது ? ஒருவர் கட்டாயமாக ஏறப் பார்க்கிறார். மற்றவர் கட்டாயமாக இறங்கப் பார்க்கிறார்” என்றார்.

சொறாப் யாராவது “அவனைத் தப்பிச் செல்ல விடாதே” எனக் கத்தக்கூடும் என்ற அச்சத்துடன் அவசரமாகக் கதவை நோக்கிச் சென்றான். ஆனால், அவன் காலில் மிதித்தமையால் முணுமுணுத்த வயோதிபர் ஒருவரின் குரலைத் தவிர அவனுக்கு வேறு ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவன் பேருந்திலிருந்து இறங்கிய பின்னர் அதனைப் பார்க்கத் தயங்கிய போதிலும் கடைசியாகத் திரும்பி அதனைப் பார்த்தான். பயணிகள் சிலர் யன்னல்களி லிருந்து நீராவியைத் துடைத்திருந்தனர். அதனால் அவன் அவர்களுடைய தூக்கம் தழுவிய கண்களைப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஒருவரும் அவனைப் பார்க்கவில்லை.

சொறாப் பெருமூச்சுவிட்டான். அவன் சந்தோஷத்தில் கை தட்டினான் ; தனது நெருக்கமான சிறைச்சாலை அப்பால் செல்வதைப் பார்த்தான். அவன் சிரித்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான். அவன் இன்னும் அரைவாசித் தூரம் நடக்க வேண்டி இருந்தது.

* * *

இரவு வானம் தெளிவாக இருந்தது. நட்சத்திரங்கள் மிகவும் பிரகாசமாக இருந்தன. அவற்றை அடைந்து பிடுங்கலாம்போல் இருந்தது. பக்க நடைபாதையில் இருந்த மிதித்த உறைபனி மென்மையாகி இப்போது உறையத் தொடங்கியது. மிகக் குளிர்ந்த காற்று அவனுடைய முகத்தில் பட்டது. அது மிகவும் குளிராக இருந்தமையால் அவன் தனது தோல் வெடிக்கக்கூடும் என்று நினைத்தான்.

வீதிகள் கைவிடப்பட்டுக் கிடந்தன. அப்போது நேரம் எட்டு மணியென அவன் ஊகித்துக்கொண்டான். அவன் பேருந்துத் தரிப்பிடத்தை நோக்கி நடந்து நடந்து கூனிவிட்டான். அவன் பயணச் சீட்டை எடுப்பதற்குத் தன் 'கோட்டைத்' திறந்தபோது குளிர் அவனுடைய உடம்பில் ஊடுருவியது. அப்போது அவன் நடுங்கினான். அவன் பயணச் சீட்டை வெளியே எடுத்துவிட்டு இரு கைகளையும் தன் 'கோட்டுப்' பைகளுக்குள் திணித்தான். பக்கப்பாதையில் இருந்த உறைந்த நீர் அவனுடைய கால் அடிகளில் மிதியுண்டது. பேருந்துத் தரிப்பிடத்தில் ஒருவரும் இல்லை. வெறும் பேருந்து சில அடி தூரம் நிற்பாட்டப் பட்டிருந்தது. சொறாப் சிறிது நேரம் அதனை உற்றுப் பார்த்தான்.

“எனது முதலாளி என்னைக் குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு முன் பாகச் செல்ல விடாதது நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. அவர் காலை பிந்தி வந்தமையால் அதனை ஈடுசெய்யச் சொல்லி இருந்தார். இப்போது பேருந்து வெறிதாக உள்ளது. வீதிகள் கைவிடப்பட்டு இருக்கின்றன. நான் வெகு சீக்கிரத்தில் வீட்டுக்குப் போவேன்.” அப்போது அவன் கொட்டாவி விட்டான். அவனுடைய மூச்சு மூடுபனியாகி, வெண்முகிலாய் மாறி அவனுடைய கண்களுக்கு முன்னால் மிதந்தது. அவன் காணுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பாதையோரக் கல்லில் அமர்ந்து, தன் காதுகளைச் சூடாக வைத்திருப்பதற்குத் தலையை முழங்கால்களுக்கு இடையே புகுத்தினான். சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் தனக்குப் பக்கத்தில் யாரோ ஒருவர் அமர்வதை அவன் உணர்ந்தான். அவன் மேலே பார்த்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தவன் கிட்டத் தட்ட அவனுடைய பருமன் உள்ள ஒரு சிறுவன். அந்தச் சிறுவன் எண்ணெய்ப் பொட்டுகளைக் கொண்ட பச்சை நிறப் பருத்திக் காற்சட்டையையும் மழைக் 'கோட்டை' யும் அணிந்திருந்தான்.

அந்தச் சிறுவன் சொறாப்பைப் பார்த்து “நீ களைப்படைய வில்லை என நினைக்கிறேன்” என்றான்.

சொறாப் “நீயும் அப்படித்தானே” என்றான். பின்னர் அவன் “நீர் ஒரு மெக்கானிக்கா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம்.”

“நீ இவ்வளவு நேரமும் வேலை செய்தாயா ? ”

“நீ இப்படிச் செய்தால் முதலாளி நள்ளிரவு வரை உன்னை வேலை செய்யச் செய்வார்.”

வீதியில் மற்றப் பக்கமாகச் சென்ற ஒரு பேருந்து அந்தச் சிறுவனின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அவன் எதனையோ நினைவு கூர்ந்தது போல தன் சட்டைப் பையைத் தேடிப் பின்னர் எழுந்து காற்சட்டைப் பையைத் தேடினான். அப்போது சொறாப்பிடம் “உன்னிடம் மேலதிகமாக ஒரு பயணச் சீட்டு இருக்கின்றதா ? ” என்று கேட்டான்.

சொறாப் தயங்கிக்கொண்டு “ஒரு மேலதிகப் பயணச் சீட்டு ! ” என்றான்.

அப்போது அவன் சிறுவனின் இளைத்துப்போன கண்களை உற்றுப்பார்த்தான். அவன் தன் கையைத் தனது சட்டைப் பையிலிருந்து வெளியே எடுத்துப் பயணச் சீட்டைக் கையினாற் பிடித்திருந்தான். சிறுவன் அதனைப் பெற்றுத் தன் கைகளை மறுபடியும் காற்சட்டைப் பைகளில் விட்டான். அவன் தன் முழங்கால்களைச் சிறிதளவில் மடித்தான். இது அவன் தனது சட்டைப் பையின் அடியை அடைய உதவுவதற்கெனத் தோற்றியது. பின்னர் மற்றைய காற்சட்டைப் பையுடனும் அவ்வாறே செய்தான்.

சொறாப் சிறுவனின் புயத்தைத் தொட்டான். அப்போது சிறுவனின் கை இன்னும் அவனுடைய காற்சட்டைப் பையிலேயே இருந்தது. சொறாப் “அதற்காக எனக்குப் பணம் வேண்டாம்” என்றான்.

“ஆனால் .....

“ஆனால்” தேவையில்லை.”

“ஆனால் அது சாத்தியமில்லை .....

“எனக்குப் பணம் தேவையில்லை என்றல்லவா கூறினேன்.”

சிறுவன் இறுதியாக ஏற்றுக் கொண்டான். அவன் நன்றி நிறைந்த கண்களுடன் சொறாப்பைப் பார்த்து “நன்றி” என்றான்.

சொறாப் சிறுவனின் புயத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அவனை ஒரு பக்கமாக இழுத்தான். பேருந்து அவர்களுக்கு முன்னால் நின்றது. சொறாப் பக்கத்தில் சென்று பையனிடம் “ஏறு” என்று கூறினான்.

பையன் “நீ ஏறவில்லையா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“இல்லை. நான் வேறு ஒரு பேருந்தைக் காத்து நிற்கிறேன்.”

பையன் பேருந்தில் ஏறி, அதே ஆச்சரியத் தொனியுடன் “வணக்கம்” என்றான்.

நீராவி படிந்த யன்னல்களைக் கொண்ட பேருந்து சொறாப் பைக் கடந்து சென்றது. அவன் பேருந்து பையனைக் கொண்டு செல்வதைச் சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தான். பின்னர் அவன் பக்கப் பாதைக்குச் சென்று, தன் கைகளைத் தன் காற்சட்டைப் பைகளில் விட்டு தன் பாதங்களால் சில தடவை உதைத்துக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாசீசமூர்த்தி

ஒலியம் : பரீபா அபிளாற்றான்

உள்ளூர்ப் பிரதிநிதி

முகம்மது அலி மஜொத்

மலேசியா

இடைவேளையின்போது கரீம், ஒஸ்மான், யூசுப் ஆகிய மூன்று நண்பர்களும் வழக்கம்போல பாடசாலை வேலியின் மூலையில் உள்ள எலும்புருக்கி மரத்தின் கீழே வெயில் படாமல் நின்று கொண்டு, நடைபெற உள்ள பேச்சுப் போட்டிபற்றிக் கலந்துரையாடினர்.

நாலாம் வகுப்பு மாணவனாகிய கரீம் “பொது மேடைகளில் பேசுவது கஷ்டமானது அல்ல. நான் கட்டாயம் வெல்லுவேன்” என்று கர்வத்துடன் கூறினான்.

“கரீம், பெருமை பேசாதே. உனக்குத் தெரியாது. லத்தீப், சைமகரும், கஹர் ஆகியோர் கெட்டிக்காரர்கள்” என்றான் ஒஸ்மான்.

“நீ ஏன் பங்குபற்றவில்லை ? ”

“ நான் கோழையல்ல. ஆனால் எனக்கு மனோதிடம் இல்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.”

“நல்லது! கோழையாக இருப்பதற்கும் மனோதிடம் இல்லாமைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? ”

“எனக்கு லத்தீபுடன் போட்டியிடுவதற்கான மனோதிடம் இல்லை. அவன் பேச்சு வன்மை உள்ளவன். ”

“அதனை மறந்து விடு! அவன் இங்கே அதிகம் உளறுகிறான். ஆனால் இனித்தான் அவனை மேடையில் பார்க்க வேண்டும். அப்போது கரீம் என்றால் யார் என்பது அவனுக்குப் புரியும் !”

“ கரீம், நான் இருந்து பார்க்கிறேன் ” என்றான் ஒஸ்மான்.

“சரி, நாங்கள் ஆசிரியர் தினக் கொண்டாட்டங்கள் வரை பொறுத்திருப்போம். ” கரீம் பங்குபற்றப் பெயரைப் பதிவு செய்திருந்தான். இதுவரை பத்து மாணவர்கள் தங்கள் பெயர்களைப் பதிவு செய்திருந்தனர்.

மாணவர்கள் பலர் அங்கு குழுமியிருந்தனர். “கரீம், உனது பேசும் திறமையைச் சற்று அறிய விரும்புகிறோம். நீ சொல்ல இருப்பதைக் கேட்க விரும்புகிறோம். இங்கு இருப்பவர்கள் எல்லோரும் நடுவர்களாக இருப்பர். நாங்கள் புள்ளிகள் வழங்குவோம் ” என்று யுகப் தன் நண்பருக்குச் சவால் விட்டான்.

“நீ நடுவராக இருக்க விரும்புகிறாயா? வகுப்பில் உள்ளவரைப் போல உனக்குப் பேசக்கூடத் தெரியாது .....” என்று கரீம் அலட்சியமாகச் சொன்னான்.

“புள்ளிகள் வழங்குவதில் என்ன கஷ்டம்? நான் தொலைக்காட்சியில் பேசுவவர்களை மதிப்பிடப் பழகியுள்ளேன் ” என ஒஸ்மான் பதில் அளித்தான்.

வேறு சில மாணவர்களும் சேர்ந்து அந்தச் சவாலை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கரீமைத் தூண்டினர். அவர்கள் எல்லோரும் எலும்புருக்கி மரத்தின் நிழலில் தங்கியிருந்தனர்.

கரீம் கடைசியில் விட்டுக் கொடுத்தான். “நல்லது, நான் முயற்சி செய்கிறேன். ” அவன் முன்னோக்கிச் சென்றான். அவனுடைய நண்பர்கள் அவனுக்கு இடம் அளிப்பதற்காகப் பின்னோக்கிச் சென்றனர். அவனுக்காக அங்கே ஒரு சிறு மண்மேடு இருந்தது.

“உங்கள் உள்ளூர்ப் பிரதிநிதி பேசுவதைப் பாருங்கள் ” என்று கரீம் மண்மேட்டை நோக்கி நடந்து கொண்டு சொன்னான். அவன் தன் தலையைப் பெரிய ஆள்போல அசைத்துக்கொண்டு இடப்பக்கமும் வலப்பக்கமும் பார்த்தான்.

“பெரியோர்களே, தாய்மார்களே ” என்று கரீம் ஆரம்பித்து “இந்த அமைதியான கிராமத்தில் உங்கள் பிரச்சினைகள் யாவை? தயங்காமல் உங்கள் பிரச்சினைகளை என்னிடம் கூறுங்கள். ஏன்? ஏனெனில் நான் உங்கள் பிரதிநிதியாவேன். கௌரவ கரீம், எந்த நேரமும் வந்து பார்க்கத்தக்க பிரதிநிதி” என்றான்.

“ உங்கள் பாட்டிக்குப் பொய்ப்பல் தேவைப்படுகிறதா ? வந்து என்னைப் பாருங்கள். உங்கள் மலகூடத்தின் உடைந்த ஆசனத்தை மாற்ற விரும்புகிறீர்களா ? தயவு செய்து வந்து என்னைப் பாருங்கள். உங்கள் தென்னமரங்களில் ஏற ஆமை தேவைப் படுகிறதா ? தயவு செய்து என்னைப் பாருங்கள். உங்களுக்கு என்ன தேவைப்பட்டாலும், ஆனால் ..... தயவு செய்து ஒன்றை மறக்காதீர்கள். பெரிய விருந்துக்கு எருமையை வெட்டும்போது உங்கள் கௌரவப் பிரதிநிதியை அழைக்க மறக்காதீர்கள். ஹா ... ஹா ... ஹா ... ! ”

இரசிகர்கள் தங்கள் கைகளைத் தட்டினார்கள். “ நன்றாக இருந்தது. கரீம், நீ இப்படி நன்றாகப் பேசுவாய் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை ” என்று ஒஸ்மான் புகழ்ந்தான்.

கரீம் “ நான் என்ன சொன்னேன்? இது கரீம், பாருங்கள்! ” என்று கம்பீரமாகப் பதில் அளித்தான்.

“ கரீம் நீ கட்டாயம் வெல்லுவாய்! ” என்றான் யூசுப்.

“ எனக்கு எவ்வளவு புள்ளிகள் கிடைக்கின்றன? ” என்று கரீம் மறுபடியும் கேட்டான்.

“ இங்கு நடை இருக்கிறது. அவ்வளவு விஷயம் இல்லை. பத்துக்கு மூன்று புள்ளிகள் ” என்று பதில் அளித்தான் ஒஸ்மான்.

“ பரவாயில்லை ” என்றான் யூசுப். ஒஸ்மான், யூசுப் ஆகியோர் சொன்னவற்றைக் கேட்டபோது கரீம் தன் தோள்களைக் குலுக்கி “ முட்டாள் நடுவர்கள் ” என்ற துடுக்காகக் கூறினான்.

கரீம் எங்கேயும் பேசக்கூடியவன். சிற்றுண்டிச்சாலையில் உணவை வாங்குமுன் அவன் வாங்கில் ஏறி நின்று “ இங்கே பிரச்சினைகள் யாவை? ” என்று தன் பேச்சை ஆரம்பித்துக் கேட்டுவிட்டு “ உங்களுக்குப் பிரச்சினைகள் இருந்தால் தயவு செய்து என்னை வந்து பாருங்கள். நான் தலைமை ஆசிரியருடன் அவற்றைப் பற்றிக் கலந்துரையாடுகிறேன் ” என்று தொடருவான்.

“நீ தலைமை ஆசிரியரைக் கண்டு பயப்படுவதை நான் நன்றாக அறிவேன். நீ அந்தப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக அவரை எப்படிச் சந்திக்கப் போகிறாய்?” என்று பெளசி அவனிடம் சவால் விட்டான்.

“நான் குற்றவாளியாக இருந்தால் தலைமை ஆசிரியரைச் சந்திக்கப் பயப்படுவேன். ஆனால் இது வேறுபட்ட விஷயம். நான் முறைப்பாடுகளை எடுத்துச் செல்கிறேன்.”

கரீம் தன்னை எதுவும் கலங்கச் செய்தால் தனது சொற் பொழிவை ஆரம்பிப்பான்.

“பெரியோர்களே, தாய்மார்களே உங்கள் மலகூடங்களைச் சற்று பாருங்கள் - அழுக்காக இருக்கின்றன” என்று மலகூடத்திலிருந்து வெளியே சென்றபோது குறிப்பிட்டான்.

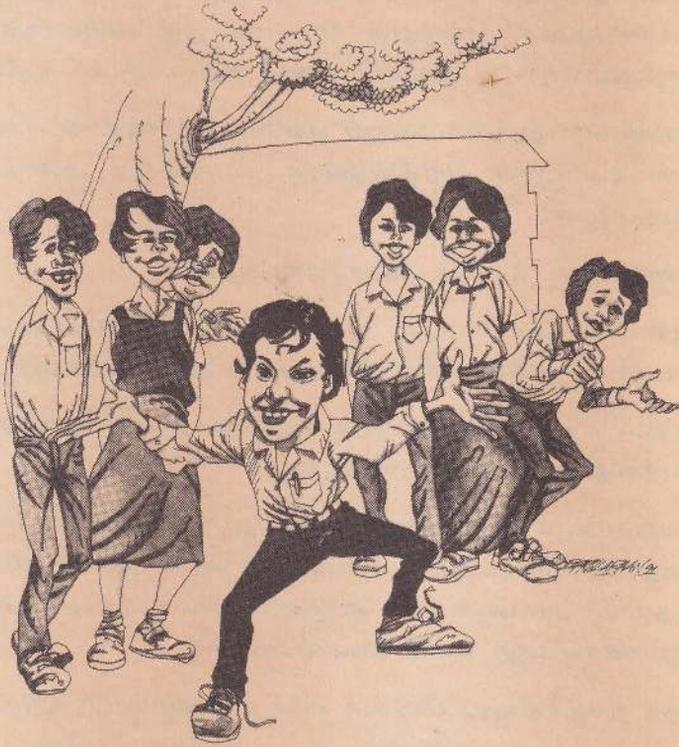
அந்த இடத்தைத் தற்செயலாகக் கடந்து சென்ற செயித்துன் “எப்போது தொடக்கம் நீ ‘தாய்மார்களே’ என்று குறிப்பிடுகிறாய்” என்று விசாரித்தான்.

“நீ கூறியது சரி. சொற் பிழை. நான் பொது மேடைகளில் பேசிப் பழகிய தோஷம் என நினைக்கிறேன்.”

“கரீம், கவனமாக இரு. தேவையில்லாமல் இங்கும் அங்கும் பேசாதே. இல்லாவிட்டால், ஆட்கள் உனக்கு விசர் என நினைப்பார்கள்.”

“பரவாயில்லை. பொது மேடைகளில் பேசுவதற்கு விருப்பமாக இருப்பது நல்லது. ‘டடா’ வில் விருப்பம் கொள்ளாதே. அது கூடாது.”

“கரீம், உன்னிடம் எல்லாவற்றுக்கும் விடை இருக்கிறது அல்லவா?” என்று செயித்துன் மறுபடியும் கூறினான். உண்மையில் அவளுக்கு விஷமம் நிறைந்த, அமைதியற்ற, சிலவேளைகளில், வெறிபிடித்த இளைஞர்களில் விருப்பம். கரீம் தான் நினைப்பது எதனையும் செய்வான். ஆனால், பாடசாலை விதிகளையும் பிரமாணங்களையும் மீற மாட்டான். அவன் குறும்பு செய்வது உண்மை. ஆனால் அவன் தன் நண்பர்களுக்குத் தொல்லையாக இருப்பதில்லை.

ஒரு நாள் அவன் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான செல்வி ரொஹானா மீது தற்செயலாக மோதிவிட்டான். கரீம் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்வதற்காக வழக்கத்திலும் பார்க்க மேலும் குறும்புகள் செய்தான்.

“பெரியோர்களே, தாய்மார்களே, இங்கே இருக்கும் எங்கள் அழகான செல்வி ரொஹானாவைப் பாருங்கள். அவர் நான் உங்கள் உள்ளூர்ப் பிரதிநிதியாக வரும்வரைக் காத்திருக்கிறார். நான் பதவியில் இருக்கும்போது உங்கள் கௌரவ கரீம் அவரை மணந்து கொள்வார் .....” என்று அவன் மரியாதையுடன் கூறினான்.

அவன் அப்படிப் பரிகாசம் செய்ததைக் கேட்ட மற்ற மாணவர்கள் சிரித்தனர். செயித்துன் “பேசாமல் இரு. அல்லாவிட்டால் அவளுக்குக் கோபம் வரும் ” என்று கவலையுடன் கூறினான்.

செல்வி ரொஹானா சற்றுப் புன்னகை புரிந்தாள். “கரீம், நீ எங்கள் உள்ளூர்ப் பிரதிநிதியாக வரும்வரை உனக்காகக் காத்திருப்பேன். ”

மாணவர்கள் மேலும் திகைப்படைந்தனர்.

“ஆனால் அப்போது, செல்வி, யார் வயதானவராக இருப்பார் ? ” என்று கரீம் சிரித்துக்கொண்டு பதிலளித்தான்.

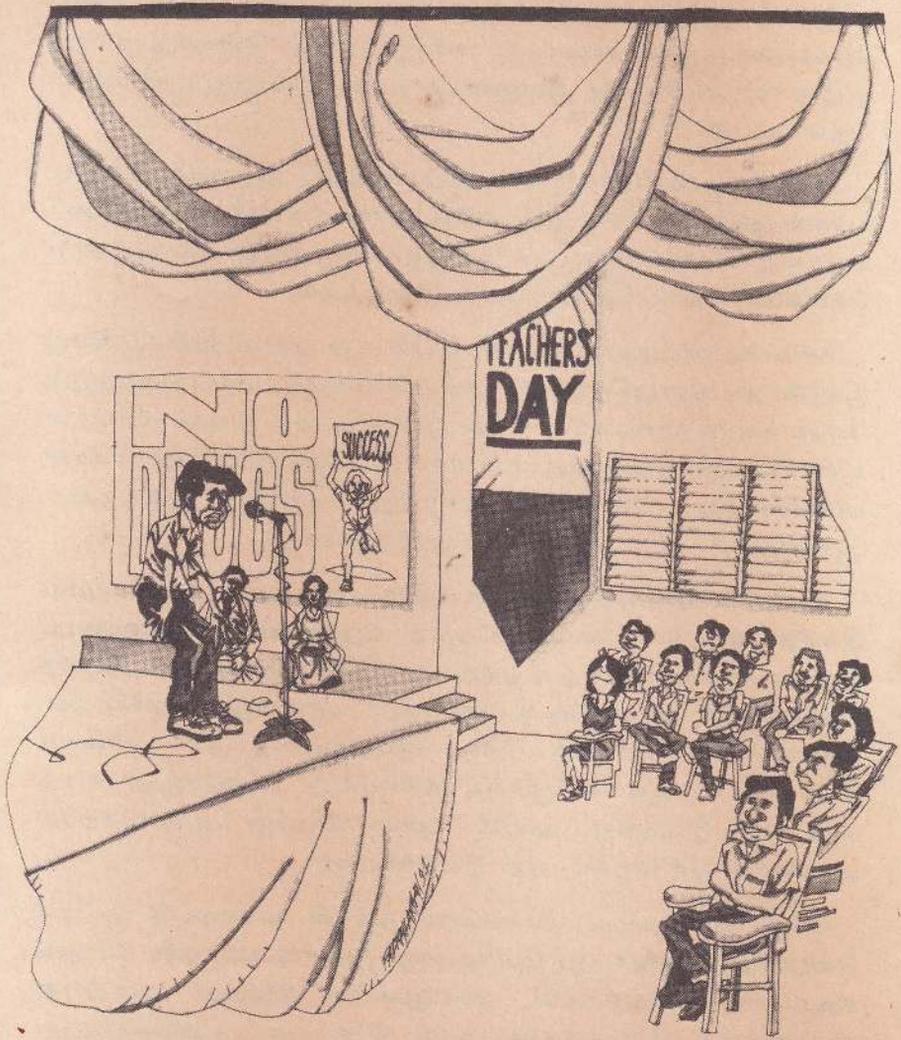
“ஆஹா ! சத்தியம் என்றால் சத்தியம், நல்ல பிரதிநிதி தன் சத்தியத்தை ஒருபோதும் மீறமாட்டார் ! ”

“பயங்கரமாக இருக்கிறது ! நல்லது ! கௌரவ கரீம் தன் சத்தியத்தை மீறமாட்டார் ! ” என்றான் கரீம். அவன் மரியாதை நிமித்தமும் அவளுடைய பெருந்தன்மைக்காகவும் செல்வி ரொஹானாவுக்குத் தலை வணங்கினான்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் கரீம் உள்ளூர்ப் பிரதிநிதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டான். எனினும், அவன் மாணவர்களின் முறைப் பாடுகள் அல்லது பிரச்சினைகள் எவற்றையும் தலைமை ஆசிரியரிடம் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அவன் பாடசாலை வளவுக்குள் திருப்தியடைந்தபோதெல்லாம் உரையாற்றினான்.

நீண்ட நாட்களாக எதிர்பார்த்திருந்த தினமும் வந்தது. கரீமின் பாடசாலையில் ஆசிரியர் தின விழா நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்தது. இப்போது பேச்சுப்போட்டி நடந்துகொண்டிருந்தது. விழாவின் தலைவியாகிய செல்வி ரொஹானா பங்குபற்றுபவர்களின் பெயர்களை அறிவித்து மேடைக்குப் பின்னால் தயாராக இருக்குமாறு கூறிக்கொண்டு இருந்தார்.

கரீம் மேடையின் இடப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு இருந்தான். அவன் ஆயத்தமாக இருந்தான்.

“நான் கட்டாயம் வெல்லுவேன். பொது மேடைகளில் பேசுவதில் என்ன கஷ்டம் ? ” என்று அவன் தனக்குத் தானே கூறினான். அப்போது அவனுடைய இதயத்தில் அதிக நம்பிக்கை தென்பட்டது.

அப்போது கரகோஷம் வாணைப் பிளந்தது. ஆறாவது போட்டியாளர் தன் பேச்சை முடித்திருந்தார். செல்வி ரொஹானா ஏழாவது போட்டியாளரும் ‘உள்ளூர்ப் பிரதிநிதி’ யுமாகிய கரீம் செயினை மேடைக்கு வருமாறு அழைத்தார்.

கரீம் படிக்கட்டில் ஏறினான். இப்போது அவன் ஒலிவாங்கிக்கு முன்னால் நின்றுகொண்டு தன் பேச்சைத் தொடங்குவதற்கு மேலே பார்த்தான். தான் மேடையில் நிற்பதை அவன் திடீரென உணர்ந்தான். அவனுக்கு முன்னால் இருந்த ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தனர். ஆசிரியர்கள் கூட அவனையே பார்த்தனர்.

திடீரென அவனுக்கு மிகுந்த பயம் ஏற்பட்டது. அவன் முகம் இரத்த ஓட்டம் இல்லாததுபோல் தோற்றியது. அவனுடைய இதயம் சுடுமையாகத் துடித்தது. அவனுடைய கால்கள் நடுங்கத் தொடங்கின. அவனுடைய கைகளும் கால்களும் குளிர்ந்தன. அவன் தன் பேச்சைத் தொடங்குவதற்காகத் தன் வாயைத் திறந்தான் ; ஆனால் முச்சுத் திணறியது. விழுங்குவது கூடக் கஷ்டமாக இருந்தது. அவன் மனம் வெறிது ஆகியமையால் அவனால் ஒன்றையும் கூற இயலவில்லை.

கீழே அவனுடைய நண்பர்கள் தங்கள் கைகளைத் தட்டிக் கொண்டு பேச்சை ஆரம்பிக்குமாறு தூண்டினர். கரீம் மேலும் கலவரம் அடைந்தான். அவனுடைய இதயம் அடிப்பது அவனுக்குக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. குளிர்ச்சியான வியர்வைத் துளிகள் அவன் நெற்றியிலே தோன்றத் தொடங்கின.

அவன் “பெ .... பெ .... பெரியோர்களே, தா ..... தா..... தாய்மார்களே, தலை ..... தலை ..... தலைவியே” என்று தன் பேச்சை ஆரம்பித்தான். அப்போது அவனுடைய குரல் நடுங்கியது. பின்னர் அது திடீரென மறைந்துவிட்டது.

அவன் தன் பேச்சைத் தொடர முயன்றான். ஆனால் அவனுடைய குரல் உயிர்த்தெழு மறுத்தது. அவனுக்கு எல்லாம் வெறிதாக இருந்தது. அவன் ஆடாமல் சக்தியற்று நின்றபோது அவனுடைய முகம் வெளிறி இருந்தது.

திடீரென ஏற்பட்ட பயத்தினால் கரீம் ஸ்தம்பித நிலையை அடைந்ததை செல்வி ரொஹானா உணர்ந்தார். இதுவே அவனுடைய பலவீனம். அதனைப் போன்ற தடைகளை மறைப் பதற்கு அவன் வீரச் செயல்கள் செய்தான். இந்தப் பலவீனத்தை வெற்றிகொள்வதற்காகவே அவன் இயன்ற இடங்களில் எல்லாம் பேசிப் பழகினான்.

செல்வி ரொஹானா எழுந்து, ஒலிவாங்கியைப் பயன் படுத்தாமல் “பெரியோர்களே, தாய்மார்களே மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று இடைமறித்துக் கூறினார். அவர் கரீமை நோக்கிச் சென்று “ஒலிவாங்கி செயற்படவில்லை ..... ” எனத் தொடர்ந்து கூறினார்.

செல்வி ரொஹானா ஒலிவாங்கியைச் சரிபார்ப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்துகொண்டு கரீமிடம் “கரீம், பயப்படாதே. அவர்கள் நீ ஒவ்வொரு நாளும் சந்திக்கும் உன் நண்பர்களும் ஆசிரியர்களும் ஆவர். அவர்கள் உன்னைப்போல் மனித சபாவம் உள்ளவர்கள். நீ ஏன் பயப்படவேண்டும் ? எலும்புருக்கி மரத்திற்குக் கீழே உள்ள மண்மேட்டிலிருந்து நீ பேசுவதாக நினைத்துக்கொள்” என்று தணிந்த குரலில் கூறினார்.

செல்வி ரொஹானா ஒலிவாங்கியை அதன் ஆதாரத்திலிருந்து எடுத்து “உண்மையில் கரீம் தன் பேச்சை ஏற்கெனவே ஆரம்பித்திருந்தார். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக ஒலிவாங்கி செயற்படவில்லை. இதனால்தான் அவருடைய குரல் கேட்க வில்லை. மறுபடியும் ஆரம்பிப்போம். இப்போது ‘பாடசாலையில் மாணவர் தலைவர்களின் பங்கு’ என்னும் தலைப்பில் பேசுமாறு கரீம் செயினை அழைக்கிறேன்” என்றார்.

கரகோஷம் ஒலித்தது. “கரீம், கெதியில் பேசு” என்று அவனுடைய நண்பர்களில் சிலர் கூச்சலிட்டனர்.

அப்போது கரீம் உண்மையான நிலைமையைப் புரிந்திருந்தான். மண்டபத்தில் இருந்த மாணவர்கள் அவனுடைய நண்பர்கள் ! ஆசிரியர்கள் கூட அவன் ஒவ்வொரு நாளும் சந்திப்பவர்கள். ஏன் அவன் பயப்பட வேண்டும் ? இது அவனுக்கு ஓரளவு ஆறுதல் அளித்தது. விரைவாகத் துடித்துக்கொண்டு இருந்த இதயம் மெதுவாகத் துடிக்க ஆரம்பித்தது.

“தலைவியே ! .....” இவ்வார்த்தை கரீமினுடைய வாயிலிருந்து வந்தது. அவன் நடுங்கிக்கொண்டு ஆனால் நம்பிக்கையுடன் “ ... ஆசிரியர்களே, நடுவர்களே, நண்பர்களே ...” எனத் தொடர்ந்து பேசினான். அவன் இந்த முதல் வாக்கியத்தைச் சொன்னபோது தன் முகம், கைகள், பாதங்கள் ஆகியவற்றை உணரக்கூடியதாக இருந்தது. அவன் தன்னம்பிக்கையுடன் காணப்பட்டான்.

“உண்மையில் மாணவர் தலைவர்களை நிர்வாகத்தினரன்றி மாணவர்களே தெரிவுசெய்ய வேண்டும். மாணவர் தலைவர்கள் பாடசாலையின் ‘உள்ளூர்ப் பிரதிநிதிகள்’ போன்றவர்கள். ஆகவேதான் அவர்கள் மாணவர்களால் தெரிவுசெய்யப்பட வேண்டும் .....” கரீம் தன் பேச்சைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்தினான். அவன் கொண்டிருந்த தன்னம்பிக்கை இதற்கு ஊக்கமூட்டியது. அவனுடைய மூச்சுத் திணறவில்லை.

“இந்த நாட்டில் உள்ள சன்னாயகம்பற்றி மாணவர்களிடையே விழிப்பை உண்டாக்குவதில் இது முக்கியமானது. இந்த வேளையில்தான் அவர்கள் தம் வாக்குகளை அளிக்குமாறும் தங்களிடம் உள்ள உரிமைகளைப் பயன்படுத்துமாறும் கற்பிக்கப் படுகின்றனர். இன்றைய மாணவர்கள் நாளைய பிரசைகள் ஆவர். இப்பொழுதிலிருந்தே இந்த உண்மையை அவர்களிடம் பதியவைக்க வேண்டும். ஆகவே, மாணவர் தலைவர்கள் பொதுத் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் .....”

கரீம் உரத்த கரகோஷத்தைக் கேட்கக்கூடியதாக இருந்தது. மண்டபத்திலிருந்து அல்லது சிற்றுண்டிச்சாலையிலிருந்து அல்லது மலகூடத்துக்கு வெளியேயிருந்து பேசுவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனைப் பொறுத்தவரை மண்டபத்தில் இருந்தவர்கள் மேலும் அங்கே இல்லை - அவன் மாத்திரம் அங்கே இருந்தான்.

அவன் “மாணவர் தலைவர்கள் மாணவர்கள் செய்யும் குற்றங்களைத் தேடித் திரியும் பொலிசுக்காரர்கள் அல்ல” என்று உரத்த குரலில் கூறியபோது அவனுடைய திடநம்பிக்கை வெளிப்பட்டது. அவன் தொடர்ந்து “மாணவர்கள் தங்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் உதவி, ஆலோசனை, அபிப்பிராயம் ஆகியவற்றுக்காக அணுகத்தக்க மாணவர்களின் நண்பர்களே மாணவர் தலைவர்கள். மாணவர்களின் பிரச்சினைகள் பாடசாலையின் விதிகளையும் பிரமாணங்களையும் மீறுவதுடன் சம்பந்தப்பட்டவை மாத்திரம் அல்ல. நலன், ஒழுக்காறு, கல்வி, புத்தகங்கள், உபகரணங்கள், நூல்நிலையம், சமூக முயற்சிகள் போன்றவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் முக்கியமானவை” என்றான்.

கரகோஷம் மறுபடியும் வானைப் பிளந்தது. “சபாஷ்!” என்று சில மாணவர்கள் ஆர்ப்பரித்தனர்.

கரீம் தொடர்ந்து பேசினான். அவனுடைய தொனி கூடிக் கொண்டும் குறைந்துகொண்டும் இருந்தது. அவன் இடையிடையே கேள்விகள் கேட்டுத் தானே பதிலும் அளித்தான். பிரதிபலிப்பு உற்சாகம் ஊட்டுவதாக இருந்தது.

போட்டி முடிவடைந்தபோது வெற்றிபெறுபவர் பற்றித் தீர்மானிப்பதற்காக நடுவர்கள் புள்ளிகளைக் கணக்கிட்டனர். முடிவில் செல்வி ரொஹானா முடிவை அறிவித்தார். கரீமுக்கு மூன்றாம் பரிசு கிடைத்தது. சைமகரும், பௌசி ஆகியோருக்கு முறையே முதலாம், இரண்டாம் பரிசுகள் கிடைத்தன.

செல்வி ரொஹானா நடுவர்களின் குறிப்புரைகளை வாசிக்கும் போது கரீம் ஆரம்பத்தில் திக்கினாலும் அவனுடைய கருத்து புதுக் கருத்தாக இருந்தமையால் அவன் வெற்றிபெற்றதாகவும் அவன் சில கருத்துகளை வேறு ஆட்களிடமிருந்து பெற்றிருந்தாலும் அவன் புத்தகங்களை வாசித்து அவற்றைப் பெறவில்லை எனவும் கூறினார்.

“அவர் யாருடைய கருத்துகளைக் கூறினாரோ தெரியவில்லை. அந்தக் கருத்துகள் அவருடையதே என இப்போதைக்கு நினைத்துக் கொள்வோம்.”

விழாவுக்குப் பின்னர் கரீம் தன் பேச்சில் குறிப்பிட்ட கருத்துகள் பற்றி செல்வி ரொஹானா அவனிடம் கேட்டார்.

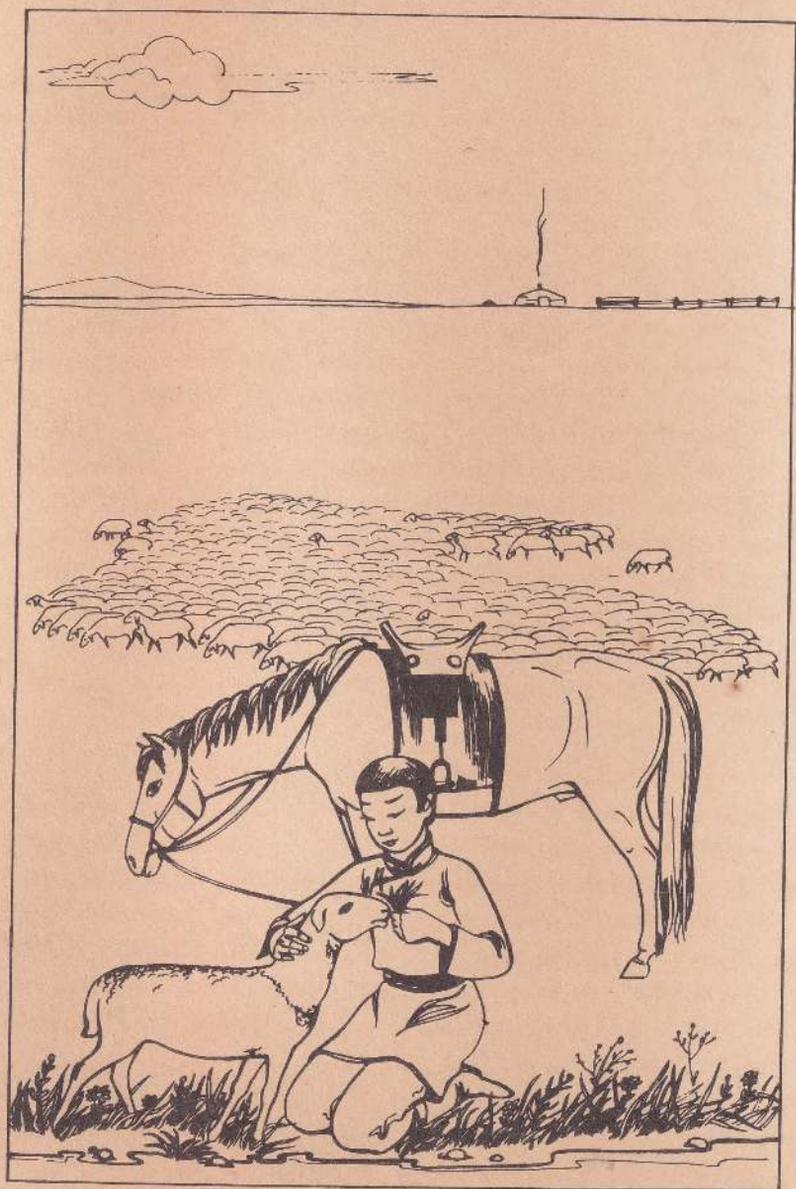
“நான் இவ்வளவு நேரமும் மாணவர்களின் உள்ளூர்ப் பிரதிநிதியாகச் செயற்பட்டுக்கொண்டு இருந்தேன் அல்லவா ? நல்லது. அதிலிருந்துதான் புதிய கருத்துகள் வந்தன” என்று அவன் மனப்பூர்வமாக, ஆனால் புன்னகையுடன் பதில் அளித்தான்.

இந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட செல்வி ரொஹானாவும் சில மாணவர்களும் தலையை அசைத்தனர். அவர்கள் அவனுடைய பதிலில் திருப்தியடைந்ததாகக் காணப்பட்டனர். அவர்களுடைய பார்வைகளில் வியப்பு இருந்தது. பின்னர்தான் கரீம் தன்னைச் செயித்துன் பாராட்டுவதைக் கண்டான். அவன் புன்னகை புரிந்துகொண்டு “சபாஷ் !” என்றான்.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியம் : பஸ்ருல் ஆர்ஹான் ரசாலி

சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பெண் செம்மறியாடு

சென்டையின் தமிழ்க்நென்

மொங்கோலியா

பதின்மூன்று வயது அளவில் நான் செம்மறியாடுகளை ஓரளவுக்கு நன்றாக மேய்க்கப் பழகியிருந்தேன். நான் பகலிலோ, இரவிலோ எந்த நேரத்திலும் இதனைச் செய்யத் தயாராக இருந்தேன். நான் எங்கள் குடும்பத்துக்கும் எங்கள் அயலவருக்கும் உரிய கிட்டத்தட்ட ஐநூறு செம்மறியாடுகளை ஆறு மாதங்களாக மேய்த்தேன். உண்மையில் அந்தக் காலத்தின் முடிவில் இந்த வேலையில் எனக்குச் சலிப்பு ஏற்பட்டது. நான் சூரியோதயம் தொடக்கம் சூரிய அஸ்தமனம் வரை எனது செம்மறியாடுகளைத் தனிமையாக வயலினூடாக ஓட்டிச் சென்றபோது என்னுடன் பேச ஒருவரும் இருக்கவில்லை. அப்போது வீட்டுக்குச் சென்று சூடான தேநீரை அருந்தித் தயிரைச் சாப்பிடும் வாய்ப்பை எதிர்பார்த்திருப்பேன்.

எனது மேயும் செம்மறியாடுகளை மிகவும் நன்றாக அறிந்திருந்தேன். நான் எந்தச் செம்மறியாடுகள் பல்லிகளை உண்ணுகின்றன என்பதையும் எவை மந்தைக்கு வழிகாட்டிப் போசனை மிக்க புற்களை உண்ணுகின்றன என்பதையும் எந்தச் சோம்பேறிச் செம்மறியாடுகள் கடைசியாக நகர ஆரம்பிக்கின்றன என்பதையும் கூட நான் அறிந்திருந்தேன். செம்மறியாடு நேசமாகவும் மந்தையாகவும் வசிக்க விரும்புகின்றது எனச் சிலர் கூறுவதுண்டு. ஆனால் அது நேசத்தன்மை உள்ளதல்ல என்று நான் விரைவில் கண்டு கொண்டேன். ஒரு செம்மறியாடு நறுமணப் புல்லை உண்ணப் பார்க்கும்போது வேறு ஒரு செம்மறியாடு அதனை உண்ணும். குதிரைகளிடையே காணப்படும் நேசத்தன்மை செம்மறியாடுகளிடையே இருப்பதில்லை. குதிரை சாதாரணமான மிருகம். அது மனிதனின் நெருங்கிய நண்பனாக அமைவது மட்டுமல்ல தன் கூட்டாளிகளுடனும் நட்பைப் பேணுகிறது. குதிரைகளிடையே நண்பர்கள் மட்டுமல்ல

விரோதிகளும் காணப்படுகின்றன. செம்மறியாடுகளுக்கு இடையே இவற்றைப் போன்ற தொடர்புகள் இருப்பதில்லை. இருந்தபோதிலும் அவற்றுக்கிடையே இடையிடையே நியாயமான தொடர்பு இருக்க வேண்டும்.

ஒரு தடவை என்னிடம் சிறிய செவிகளைக் கொண்ட ஒரு பெண் செம்மறியாடு இருந்தது. எனது மாமா அதனை எனக்குச் சகான் நட்சத்திர * அன்பளிப்பாகக் கொடுத்திருந்தார். அது சாதாரணமானது. நாங்கள் இருவரும் எப்போதும் நேசத்துடனேயே நடந்து கொண்டோம். நான் எனது செம்மறியாட்டைக் கூப்பிடும் போதெல்லாம் அது மந்தையில் எங்கே இருந்தாலும் என்னிடம் வரும். பின்னர் நான் கூப்பிடாமலே அது என்னிடம் வரத் தொடங்கி கடைசியில் எல்லா இடங்களுக்கும் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்தது. காலையில் நான் வீட்டிலிருந்து வெளியே செல்லும்போது எனது தாயார் தரும் உணவை நான் எப்போதும் அதனுடன் பங்கிடுவேன். அதற்கு இனிப்புகள் என்றால் நல்ல விருப்பம். பசுக்கள் இனிப்புகளின் சுவையை விரும்புவதில்லை என்பது உண்மை. ஆனால் செம்மறியாடுகள் அவற்றை விரும்பும். நான் எனது செம்மறியாட்டுக்குக் கற்கண்டுத் துண்டைக் கொடுக்கும் போதெல்லாம் அது நான் முழுவதும் என்னைப் பின்தொடர்ந்து கத்திக் கொண்டு வரும்.

இலையுதிர் காலத்தின்போது ஒரு நாள் எங்கள் இரு குடும்பங்களும் ஒரு புதிய இடத்துக்கு மாற வேண்டி இருந்தது. நான் மெதுவாகச் செல்லும் எனது சாம்பல் நிறக் குதிரையில் சவாரி செய்து செம்மறியாட்டு மந்தையைச் சேர்த்துக் கொண்டு பொழுது படு முன்பாகப் புதிய மேய்ச்சல் நிலத்தை அடைய உத்தேசித்துக் கொண்டு இருந்தேன். அப்போது உள்ள காலம் செம்மறியாடுகள் கொழுக்கும் இலையுதிர்காலம் ஆகையால், அவற்றை விரைவாக ஒட்டிச் செல்ல முடியாமல் இருந்தது.

சிறிய செவிகளைக் கொண்ட எனது பெண் செம்மறியாடு என்னிடம் ஓடி வந்தது. நான் அதற்குச் சிறிதளவு சீனி கொடுத்தேன். நாங்கள் முன்னோக்கிச் சென்ற போது புதிய இடத்தில் உள்ள எங்கள் கர் ** தெரிந்தது. நாங்கள் குடியேற உள்ள

* சந்திரப் பஞ்சாங்கத்தில் புத்தாண்டு.

** மொங்கோலியாவில் உள்ள அரைக்கோள வடிவ வீடு.

இடத்தை நான் ஓர் அளவு அறிந்திருந்தமையால் அதனைச் சிறிது நேரத்தில் அடைந்தேன். புதிய கிராமம் தடித்த, உயரமான, போசணை மிக்க புற்கள் உள்ள செழிப்பான புல் நிலம் ஆகும். அங்கே புற்கள் இளங்காற்றில் அசைந்து கொண்டு இருந்தன. அவை வெயில் காரணமாகச் சற்றுக் காய்ந்து இருப்பது போல தோற்றினாலும் அவை பழைய இடத்தில் இருக்கும் புற்களிலும் நல்லதாக இருந்தன. இந்தப் புதிய கிராமத்தில் பல சிறிய மண் மேடுகளும் சிறு குன்றுகளும் இருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றையும் தடித்த புல் முடியிருந்தது. இது நரித் தொப்பி போலத் தோற்றியது. எங்கள் காரின் தெற்குப் பக்கமாகச் சில கிலோமீற்றர் தூரத்துக்கே இந்தப் புல் வயல் காணப்பட்டது. அப்பால் இயற்கைக்காட்சி கோபிக்கும் * தொய் றொழுக்கும் ** மாறியது. அங்கு செந்நிறப் பந்தர்கானா, *** மஞ்சள் நிற சேஜ்பிறஷ் ஆகிய செடிகள் காணப்பட்டன. மிருகங்கள் இந்தக் கசப்பான உப்புச் சத்துள்ள தாவரங்களை விரும்பி உண்ணும். மஞ்சள் நிற வயலுக்கும் செந்நிறத் தொய்றொழுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு காட்சிக்கு அழகூட்டியது.

நான் எனது செம்மறியாட்டு மந்தையை எங்கள் காரிற்குக் கிட்டக் கொண்டு வந்தபோது அவை தலையை உயர்த்தாமல் செழிப்பான சாறுமிக்க புற்களை ஆவலுடன் உண்ணத் தொடங்கின. நான் எனது காரை அடைந்தபோது எனது குதிரையைக் கிட்ட இருந்த வண்டியுடன் பிணைத்துவிட்டு அடிவானத்தைப் பார்த்தேன். அஸ்தமிக்கும் சூரியனுக்குக் கீழே தடித்த கருமையான முகில்கள் திரண்டிருந்தன. அவற்றைப் பார்த்து “நானை கடும் மழை பெய்யும்” என்று எனக்குள் கூறிக் கொண்டு எனது கார்டுக்குள் சென்றேன்.

* கோபிப் பாலைவனம் மத்திய கிழக்கு ஆசியாவில், அனேகமாக மொங்கோலியாவில் 500 000 சதுர மைலை இடங்கொள்கிறது.

** தாவரங்கள் இல்லாததும் வெடிப்புகளை உடையதுமான வட்ட வடிவ உலர் உப்புச் சதுப்பு நிலம்.

*** கவீடா புறொஸ்ரேற்றா - ஒரு வகைத் தாவரம்.

தேநீர் பருகும்போது வெளியே யாரோ “தீ! தீ!” எனக் கூச்சல் இடுவது கேட்டது. அந்தக் குரல் குதிரைகளுக்குப் பொறுப்பான அவீரின் குரல் ஆகும்.

எனது தந்தையார், தாயார், நான் ஆகிய மூன்று பேரும் காரிலிருந்து வெளியே ஓடியபோது சூரியன் கருமையாக்கிய செந்நிறத் தட்டுப் போலத் தோற்றினான். மேற்கிலிருந்து காற்று வீசிக்கொண்டு இருந்தது. எங்களுக்குக் கரும் புகை மணத்தது.

“தீ பரவிக்கொண்டு கிட்ட வருகின்றது! உயர்ந்த மண் மேட்டின் உச்சியிலிருந்து சுவாலைகள் வருவதைக் கண்டேன். தீ கிட்ட வருகின்றது!” என்று அவீர் கூறினான். அப்போது பயத்தால் அவனுக்கு முச்சுத் திணறியது.

எனது தந்தையாரும் அவீரும் புகை படிந்த மஞ்சள் நிறக் கம்பளித் துணிகளை நீளமான கம்புகளின் அந்தங்களில் கட்டி அவற்றை நனைத்து, தீ உண்டாகிய இடத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். எனது தாயார் மாட்டை வண்டியில் பிணைத்து வண்டியில் தண்ணீர்ப் பீப்பாயை வைத்துக் கொண்டு தந்தையாரையும் அவீரையும் பின்தொடர்ந்து சென்றார். அவர்கள் மஞ்சள் நிறக் கம்பளிகள் உலரும்போது அவற்றைத் தண்ணீர்ப் பீப்பாய்க்குள் இட்டு நனைத்து தீயை அணைக்கப் பயன்படுத்த நினைத்தனர். தாயார் அங்கே இருந்து சென்றபோது “செம்மறியாடுகளைக் கவனித்துக்கொள்” என்று எனக்குக் கூறினார். அவர் ஏன் அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்? செம்மறியாடுகள் கர்களைச் சுற்றி அமைதியாக மேய்ந்துகொண்டு இருந்தமையால் செம்மறியாடுகளில் கவனம் செலுத்த வேண்டியதில்லை எனத் தோன்றியது. எப்படியாயினும் தீ கர்களுக்குக் கிட்ட வந்தால் நான் இந்தச் செம்மறியாடுகள் எல்லாவற்றையும் தனித்து எங்ஙனம் கவனிப்பேன்?

நான் அந்த நேரம் தந்தையாரும் தாயாரும் என்ன செய்து கொண்டு இருப்பார்கள் எனச் சிந்தித்துக் கொண்டு ஆடாமல் அசையாமல் நின்றேன். காற்று கடுமையில்லாமலும் புற்கள் சிதறியும் இருந்தால், ஈரக் கம்பளியினால் தீயை இலகுவாக அணைக்கலாம். இதற்கு முன்னர் நடந்த இதனைப் போன்ற ஒரு சம்பவம்பற்றி நான் சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தேன்.

நான் திறந்த புல்வெளியில் வேறு இரு பிள்ளைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டு இருந்தபோது முந்திய சம்பவம் நடைபெற்றது. நாங்கள் சிறிதளவு தீயை மூட்டினோம். அது விரைவில் காய்ந்த புற்களுக்குப் பரவி திடீரெனப் பெரிய தீ உண்டாகியது. அதிர்ஷ்டவசமாகக் காற்று பலமாக வீசாதபடியால் நாங்கள் எங்கள் உரோமத் தொப்பிகளைக் கொண்டு தீயை அணைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. புல்வெளியில் தீயை உண்டாக்கியமையாலும் எங்கள் தொப்பிகள் உருகிச் சுருண்டிருந்தமையாலும் அன்று பின்னேரம் எங்கள் பெற்றோர் எங்களைத் தண்டித்தனர். எனினும் இப்போது காற்றுப் பலமாக வீசுகின்றமையாலும் புற்கள் தடிப்பாகவும் உலர்ந்தும் இருப்பதனாலும் இந்தத் தீ அதிலிருந்து வேறுபட்டது.

அதனைப் போன்ற விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு நேரமில்லை என்பதை அப்போது உணர்ந்தேன். நான் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றிச் சிந்தித்து முடிவெடுக்கவேண்டி இருந்தது. நான் சுற்றிலும் ஆவலுடன் பார்த்தேன். அவீரின் தாயார் வயதானவர். என்றாலும் அவர் தாமதிக்காமல் செயற்பட்டார். அவர் தமது காரீற்கு அருகே வளரும் பழைய உலர்ந்த புற்களை ஏற்கெனவே வெட்டி இருந்தார். இப்போது அவர் எங்கள் காரைச் சுற்றி உள்ள புற்களை வெட்டிக் கொண்டு இருந்தார்.

நாங்கள் எங்கள் செம்மறியாடுகளுக்காக மடிக்கும் மரப் பட்டிகள் பலவற்றை வைத்திருந்தோம். ஆனால் அவை இன்னும் வண்டிகளிலேயே இருந்தன. அவற்றை இறக்கி நாட்டுதல் நல்லதென அந்தக் கிழவி எனக்குக் கூறியிருந்தார். செம்மறியாடுகளைப் பட்டிகளில் அடைத்து விட்டால் தீ அவற்றுக்குத் தீங்கு ஏற்படுத்தாமல் இருக்கலாம் என நினைத்து நான் அப்பணியில் விரைவாக ஈடுபட்டேன். நான் எவ்வளவோ முயன்றும் பட்டியை அமைப்பதற்கு வேலிகளை இறக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் தீ ஏற்கெனவே எங்களை வந்து அடைந்துவிட்டது. தீ மேற்குப் பக்கத்து மேட்டைக் கடந்து புற்களை எரிக்கத் தொடங்கியது. கரும் புகைக்கும் தாவும் சுவாலைகளுக்கும் இடையே பல குதிரைகள் இயன்ற வரை விரைவாக ஓடுவதைக் கண்டேன். அவை யாருடைய குதிரைகள் என்று கூற இயலாமல் இருந்தது.

தொலைவில் மான்கள் கூட்டமாக ஓடுவதையும் கண்டேன். அவற்றுக்கு இடையே ஓநாய்கள் ஓடியமையும் என் நினைவில் இருக்கின்றது. தீயைக் கண்டு பயந்தே ஓநாய்களும் மான்களும் கூட்டமாக ஓடின. சுவாலையும் புகையும் அண்மித்தபோது எங்கள் செம்மறியாடுகளும் திகிலடைந்தன. எனது சாம்பல் நிறக் குதிரையில் ஏறி சிதறிக் காணப்பட்ட என் செம்மறியாடுகளைச் சுற்றி வளைக்க முயன்றேன்.

திறந்த வெளியில் தீயிலிருந்து தப்பி ஓடும் மான்களும் மரைகளும் திகிலடைந்து பலத்தை இழப்பதாக மக்கள் கூறுவர். மான்கள் விரைவாக ஓடக்கூடியனவாக இருக்கின்றபோதிலும் அவை களைப்புற்றுச் சுவாலை பட்டு இறந்து விடுகின்றன. இதன் பயனாக மற்றைய களைப்புற்ற மான்களும் தீப்பற்றி இறக்கலாம்.

எவரும் தீயிலிருந்து அப்பால் ஓடாமல் அதற்கு எதிரே சென்று தீக்கோட்டினூடாகப் போக வேண்டும் எனப் பெரியோர் எமக்கும் கூறுவர். அங்கு சாம்பலில் நிற்கும்போது தீயின் ஆபத்து அகன்று விடும்.

நான் எனது செம்மறியாடுகளை ஒன்று சேர்த்து தீக்கோட்டுக்குப் பின்னால் கொண்டு செல்வதற்காக அவற்றைத் தீக்கு எதிரே ஓட்டிச் செல்ல உறுதி கொண்டேன். தீ மேற்கில் உள்ள எல்லாவற்றையும் எரித்துக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்றுகொண்டு இருந்தது. பல்வெளி முழுவதும் தாவும் செஞ்சுவாலைகளினாலும் கரும் புகையினாலும் மூடப்பட்டு இருந்தது. இப்போது நிலைமை மிக ஆபத்தாகவும் பயமுறுத்துவதாகவும் இருந்தாலும் நான் என் செம்மறியாடுகளைக் காப்பாற்றத் துணிந்தேன். இந்தச் செம்மறியாடுகள் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொள்ளுமாறு தாயார் எனக்குக் கூறியிருந்தார். நான் சாத்தியமான வழிகளில் எல்லாம் அவற்றைத் தீயிலிருந்து அப்பால் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு செல்லவேண்டி இருந்தது. காற்று பலமாக வீசியது. சுவாலைகள் விரைவாகக் கடந்து சென்றுவிடும் என நான் நம்பினேன். செம்மறியாடுகளை ஒரே இடத்தில் சேர்த்து வைத்திருந்தால் அவற்றைக் காப்பாற்றலாம் என நினைத்தேன்.

சுவாலைகள் எங்கள் கர்ரை நெருங்கின. அடுத்து என்ன செய்வது என்று அவீரின் தாயாரிடம் கேட்க நினைத்தேன். ஆனால் அவர் இரும்புச் சில்லுகளை உடைய வண்டியில் தன் நாயுடன் நிற்பதைக் கண்டேன். ஆகவே இந்தச் செம்மறியாடுகள் எல்லாவற்றினதும் ஆயுள் என்மீதே முற்றாகத் தங்கியிருந்தது.

பயங்கரமான இந்த வேளையில் சிறிய செவிகளைக் கொண்ட எனது பெண் செம்மறியாட்டைக் கண்டுபிடித்து அந்தக் கிழவியிடம் ஒப்படைக்க நினைத்தேன். ஆயினும் அதற்கு நேரம் இல்லை. தீ எங்கள் கர்ரிற்ருக் கிட்ட உள்ள வெட்டித் துப்பரவாக்கிய நிலத்தை அடைந்து. பின்னர் கர்ரையும் வண்டிகளையும் அடைந்தது. எங்கும் செஞ் சுவாலைகள் காணப்பட்டன.

இந்தக் காட்சி என்னை உற்சாகப்படுத்தியது. தீ விரைவாகக் கடந்து செல்கின்றமையால் எனது செம்மறியாடுகளின் உரோமத்தில் தீப்பற்றாமல் அவற்றைப் பாதுகாப்பாகக் கொண்டு செல்லலாம் என்று நினைத்தேன். நான் அவற்றை ஒன்றுசேர்த்து ஓர் இடத்தில் வைத்திருக்க வேண்டி இருந்தது. ஆனால் அது இயலாத காரியம் என்பதை அப்போது கண்டுகொண்டேன்.

தீ அண்மித்ததும் செம்மறியாடுகள் ஓடத்தொடங்கின. நான் என் குதிரையில் ஏறி அவற்றை ஒன்று சேர்ப்பதற்காக அவற்றுக்கு முன்னால் சென்றேன். தீக்கு வெருண்ட எனது சாம்பல் நிறக் குதிரை விரைவாக ஓட ஆரம்பித்தது. அதன் வழக்கமான சோம்பேறித்தனம் அப்போது காணப்படவில்லை. ஏனெனில் அது எனது கடிவாளங்களுக்கு ஏற்ப இப்போது சவாரி செய்தது. அது இவ்வாறு சவாரி செய்ததனால் நான் செம்மறியாடுகளை மேலும் சிதறிச் செல்லாமல் தடுத்தேன்.

எனினும் இங்கு நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக நிகழ்ச்சிகள் நடந்தமையால் என் முயற்சிகள் அதிக பலன் அளிக்கவில்லை. செம்மறியாடுகளைச் சிதறிச் செல்லாமல் வைத்திருந்தாலும் தீ அவற்றின் உரோமத்தை ஏற்கெனவே கட ஆரம்பித்திருந்தது. எங்கும் பழைய உலர்ந்த புற்கள் எரிந்து கொண்டு இருந்தன. எனது செம்மறியாடுகள் தீப்பற்றியது போல் தோற்றின.

எனது குதிரை சவாரி செய்து கொண்டு இருந்தது. நான் தீக்கு எதிரே செம்மறியாடுகளை ஓட்டிச் செல்ல முயன்று கொண்டு என் சவாசப்பைகள் வெடிக்கும் அளவுக்குக் கத்தினேன். நான் தீவிரமாக முயன்றபோதிலும் அவற்றில் கிட்டத்தட்ட நூறு செம்மறியாடுகளை மாத்திரம் பிரதான தீக்கோட்டுக்குக் குறுக்கே கொண்டு செல்லக்கூடியதாக இருந்தது. தீ விரைவாகக் கடந்து சென்றது. அப்போது சாம்பல் படிந்த தரையில் கிட்டத்தட்ட நூறு செம்மறியாடுகள் - தீ பொசுக்கிய செம்மறியாடுகள் - கிடந்தன. பெரும்பாலான செம்மறியாடுகள் தீ பரவியபோது சவாலைகளும் புகையும் பட ஓடிவிட்டன. நான் எனது நூறு பொசுங்கிய செம்மறியாடுகளை அங்கே விட்டு விட்டு தீயைத் தொடர்ந்து குதிரையில் சவாரி செய்தேன். பல செம்மறியாடுகள் கருமையர்க எரிந்து வழியில் அனாதரவாகக் கிடந்தன. வழக்கமாகச் செம்மறியாட்டின் கால் தசை நாண்கள் ஏனைய உறுப்புகளிலும் பார்க்க விரைவாக எரிந்து சுருங்கி விடும். இதன் விளைவாக, ஓடும் செம்மறியாடு வெட்டப்பட்ட மரம் போல் விழும். நான் எனது குதிரையில் முன்னோக்கிச் சென்று கொண்டு இருந்தபோது அத்தகைய விழுந்த செம்மறியாடுகளின் தொகைகள் அதிகரித்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டேன்.

தீமரென என்னிடம் ஓர் எண்ணம் உதயமாயிற்று. முன்னால் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சில செம்மறியாடுகளில் இன்னும் தீ பற்றாமல் இருந்தால், அவற்றை பந்தர்கானாச் செடிகள் நிறைந்த உப்புச் சதுப்பு நிலத்திற்குள் ஓட்டிச் செல்லலாம். நான் அங்கு வரச் சற்றுத் தாமதமானாலும் இந்த எண்ணம் தீய எண்ணமல்ல. ஏனெனில் உப்புச் சதுப்பு நிலத்தில் உள்ள செம் பந்தர்கானா இலகுவாகத் தீப்பற்ற மாட்டாது.

நான் எனது குதிரையில் தீயைக் கடந்து சென்றேன். உண்மையில் முன்னால் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் செம்மறியாடுகள் தீ யினால் பொசுக்கப்படவில்லை. நான் மந்தையிலிருந்து நூற்றுக்கு மேற்பட்ட செம்மறியாடுகளைத் தனிப்படுத்தி, அவற்றை விரை வாக ஓடச் செய்தேன்.

அப்போது அந்தச் சமதள நிலத்தின் எல்லையில் பந்தர்கானா நிரம்பிய ஆழமான பள்ளத்தாக்கு ஒன்று இருப்பதைக் கண்டேன். அங்கே தடித்த உயரமான வைக்கோல் இருப்பதைக் கண்டேன்.

வைக்கோல் இலகுவாக எரியும் என்பது எனக்குத் தெரியும். வைக்கோலில் தீ பற்று முன்பாக அதனுடாக எனது செம்மறியாடுகளை ஒட்டிச் செல்ல வேண்டி இருந்தது. ஆனால், வைக்கோல் உயரமாகவும் அடர்ந்தும் இருந்தமையால், என்னுடைய செம்மறியாடுகள் அதனை ஊடுருவிச் செல்ல முடியவில்லை. அவை ஸ்தம்பித்து நின்றன. நான் அவற்றை வைக்கோலினூடாக வெளியே கொண்டு வர முயன்றேன். நானும் என் குதிரையும் காய்ந்த வட்டமான உப்புச் சதுப்பு நிலத்தின் கரையை உரிய நேரத்தில் அடையக்கூடியதாக இருந்தது. வெகு விரைவில் செம்மறியாடுகளின் சடலங்கள் மாத்திரம் எஞ்சியிருக்கும் என்பது இப்போது தெளிவாகத் தெரிந்தது. உயரமான தடித்த வைக்கோல் இரண்டு மீற்றர் அளவு உயரமான சுவாலைகளை விட்டுக்கொண்டு எரியத் தொடங்கியது. அதன் நடுவில் எங்கள் செம்மறியாடுகள் எரிவதை நான் கண்டேன்.

எனது பிரியமான சிறிய செவிகளைக் கொண்ட செம்மறியாடு கூட அனேகமாக எரிந்து இறந்திருக்கும். ஆனால் அது இன்னும் உயிரோடு இருக்கக்கூடுமென நான் நினைத்தேன். நான் எனது முழு வல்லமையுடனும் “எனது பிரியமான பெண் செம்மறியாடே இங்கே வெளியே வா !” என்று கூப்பிடத் தொடங்கினேன்.

அப்போது எரியும் வைக்கோலுக்கு இடையே இருந்து செம்மறியாடு ஒன்று வெளியே ஓடி வந்தது. அது சிறிய செவிகளைக் கொண்ட எனது பெண் செம்மறியாடு. தீயினால் அதற்குத் தீங்கு எதுவும் ஏற்படவில்லை. நான் அழைத்ததைக் கேட்டு அது அங்கே வந்தது. அப்போது நான் ஆறுதல் அடைந்தேன்.

நான் என்னுடைய குதிரையிலிருந்து துரிதமாக இறங்கி என் செம்மறியாட்டை முத்தமிட்டேன். அது சுற்றிலும் அமைதி நிலவுகிறதென நினைத்தது போலும் ! அது தன் அழகான மென்மையான வாயினால் எனது கைகளைத் தேய்த்து சுற்கண்டு தருமாறு கேட்டது. எனது குரலைக் கேட்டு அது நான் அதற்குக் சுற்கண்டு கொடுக்கப் போகிறேன் என்று நினைத்திருக்கக்கூடும். இந்த எண்ணமே அதனை வாழ வைத்தது.

சிறிய செவிகளைக் கொண்ட எனது பெண் செம்மறியாட்டைப் பின்தொடர்ந்து எரியும் வைக்கோலுக்கு இடையே இருந்து பத்துச் செம்மறியாடுகள் வெளியே வந்தன. எப்போதும் ஒரு செம்மறியாட்டைப் பின்தொடர்ந்து மற்றைய செம்மறியாடுகள் செல்லும் என்பதை எல்லோரும் அறிவர். சிறிய செவிகள் உள்ள எனது பெண் செம்மறியாட்டுக்குக் கிட்ட நின்ற பத்துச் செம்மறியாடுகளும் வைக்கோலுக்கு இடையே இருந்து வெளியே வந்தன. ஆனால், மற்றைய செம்மறியாடுகள் எரிந்து இறந்தன. பல செம்மறியாடுகள் வைக்கோலுக்கிடையே எரிவதை நானே நேரடியாகப் பார்த்தேன். தீ பள்ளத்தாக்கில் இருந்த வைக்கோலை எரித்தது. தீ காய்ந்த வட்டவடிவ உப்புச் சதுப்பு நில பந்தர் கானாவை அடைந்தபோது தணிந்தது. எனக்கு ஒருவித ஆபத்தும் ஏற்படவில்லை. அவ்வாறே சிறிய செவிகள் உள்ள எனது பெண் செம்மறியாட்டுக்கும் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

நான் இவ்வளவு காலமாக மேய்த்த நூற்றுக்கணக்கான செம்மறியாடுகளின் கருகிய உடல்கள் தான் அங்கே எஞ்சியிருந்தன. நான் எஞ்சியிருந்த பத்துச் செம்மறியாடுகளையும் சிறிய செவிகள் உள்ள எனது பெண் செம்மறியாட்டுடன் சேர்த்துத் திரும்ப வீட்டுக்கு ஒட்டிச் சென்றபோது எரியும் காய்ந்த சாணத்தையும் எழும் புகையையும் அரைகுறையாக எரிந்த செம்மறியாடுகள் உயிருக்காகப் போராடுவதையும் இறப்பதையும் கண்டேன்.

நான் வீட்டை அடைந்தபோது சரியாக இருண்டு இருந்தது. எனது பெற்றோர் நான் உயிருடனும் பத்திரமாகவும் இருப்பதை அறிந்து சந்தோஷம் அடைந்தனர். ஆனால் "செம்மறியாடுகளைக் கவனித்துக்கொள்" என்று எனது தாயார் கூறிய வார்த்தைகளை நினைவுகூர்ந்தபோது கவலை அடைந்தேன்.

நான் தீயினூடாக ஒட்டிச் சென்ற நூறு செம்மறியாடுகளும் கர்ருக்குக் கிட்ட அடைக்கப்பட்டு இருந்தன. இந்தப் பத்துச் செம்மறியாடுகளும் பெண் செம்மறியாடும் அவற்றுடன் சேர்ந்து கொண்டன. நாங்கள் வளர்த்த நூற்றுக்கணக்கான செம்மறியாடுகளில் இவையே எஞ்சி இருந்தன.

அடுத்த நாள் நான் எங்களுடைய குதிரைகளைத் தேடினேன். அவை பந்தர்கானா நிறைந்த பள்ளத்தாக்கில் இருந்ததைக் கண்டேன். அவை பள்ளத்தாக்குக்குள் ஓடி இருந்தமையால் அவை பாதுகாப்பாகவும் நலமுடனும் இருந்தன. அவை தீயினால் பாதிக்கப்படவில்லை.

எங்கள் அயலவர் தவ்காய் தன் செம்மறியாடுகளைப் பட்டியில் அடைத்து வைத்திருந்தார். இதனால் அவை தீயினால் தாக்கப் படவில்லை. நான் எனது செம்மறியாடுகளைச் சுற்றிப் பட்டியை அமைக்காததை அல்லது அவற்றை பந்தர்கானா நிறைந்த பள்ளத்தாக்குக்குள் ஓட்டிச் செல்லாததையிட்டு மிகவும் வருத்தப் பட்டேன். எனினும், தீக்கு எதிராகச் செம்மறியாடுகளை ஓட்டிச் செல்ல வேண்டும் என்ற முதியோரின் புத்திமதியைப் பின் பற்றியமையால், தவறு செய்தேன். இதனைப் போன்ற ஒரு தீ மறுபடியும் ஏற்பட்டால், பந்தர்கானா நிறைந்த பள்ளத்தாக்குக்குள் செல்ல வேண்டும் என்பதை எனக்கு நானே ஞாபகப் படுத்தினேன். எனது பெற்றோர் தீயுடன் போராடச் சென்ற போது இவ்வளவு செம்மறியாடுகளுடன் என்னைத் தனியே விட்டுச் சென்றிருக்கக்கூடாது. ஒருவர் விட்ட தவறுகள் பற்றிப் பின்னர் சிந்திக்கும்போது அவற்றுக்கான காரணங்கள் மேலும் தெளிவாகும்.

தீயை அணைத்த மறு நாள் எங்கள் குடும்பம் புதிய இடம் ஒன்றுக்கு மாறியது. நாங்கள் இறந்த செம்மறியாடுகளில் பத்து இருபது கொழுத்த செம்மறியாடுகளைத் தெரிந்தெடுத்தோம். எஞ்சியிருந்த செம்மறியாடுகளில் எதனையும் தெரிந்து எடுத்துக் கொள்ளும்படி உள்ளூர் மக்களிடம் கூறினோம். அது வெது வெதுப்பான இலையுதிர்கால நாள் ஆகையால், செம்மறியாடுகளின் உடல்கள் விரைவாக அழுகக்கூடும்.

நாங்கள் வேறு இடத்தில் குடிநேயப்போது, சில நாட்களுக்கு முன்னர் உலர்ந்த புற்கள் அசைந்து ஆடிக் கொண்டிருந்த கிராமம் உதவாத கழிவு நிலமாகக் காட்சியளித்தது. அது பயங்கரமான உயிர்ப்பற்ற தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது. புல்வெளியின் உலர்ந்த புல் எங்கும் சாம்பல் போல் காணப்பட்டது.

பல குடும்பங்களின் பண்ணை விலங்குகள் பலவும் ஏராளமான சொத்தும் இந்தத் தீயில் இழக்கப்பட்டன. அல்லது அழிந்து போயின. அருகில் பந்தர்கானா நிறைந்த பள்ளத்தாக்கு இருந்திராவிட்டால் தீ அதிக தூரத்துக்குப் பரவியிருக்கும். இதனால் அதிக அளவு சேதமும் வருத்தமும் ஏற்பட்டிருக்கும். இதனைப் போன்ற விபரீதங்கள் சிலவேளைகளில் சமவெளிகளில் ஏற்படும். அப்போது அந்த இடம் பாழடைந்து போகும்.

பின்னர் பின்வரும் அறிக்கைபற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். தீ கெறெல் வீட்டுக்குக் கிட்ட ஆரம்பித்ததாக மக்கள் கூறினர். கெறெலின் இரு ஆண் பிள்ளைகளும் தங்கள் செம்மறியாட்டை மேய்க்கும்போது புகைபிடிப்பதுண்டு. அவர்களிடம் தீப்பெட்டிகள் இருப்பதில்லை. இதனால் அவர்கள் தீயைப் பெறுவதற்கு எப்போதும் காய்ந்த சாணத்தை எரித்துக்கொண்டு இருந்தனர். இம்முறை எரியும் சாணம் பலத்த காற்றில் சிதறி, புல்லில் தீ உண்டாகியது. அந்த இரு சிறுவர்களும் திகைத்தனர். அவர்கள் தீயை அணைப்பதற்குப் பதிலாக ஓடி விட்டனர். பின்னர் தீ விரைவாகப் பரவி அயலில் உள்ள எல்லாப் புல் வெளிகளையும் அழித்துக்கொண்டு கடைசியாக பந்தர்கான நிறைந்த பள்ளத்தாக்கை அடைந்து அணைந்து போய்விட்டது.

தப்பிய சில செம்மறியாடுகளைத் தொடர்ந்து வளர்த்தேன். எரிந்த, பொசுங்கிய செம்மறியாடுகள் என்னிடம் அன்பாக நடந்தன. அவற்றில் என்னுடைய பிரியமான சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பெண் செம்மறியாடே மிகவும் வெண்மையானது. அது இன்னும் என்னுடன் அன்பாகப் பழகுகின்றது. ஆரம்பத்தில் அந்தச் செம்மறியாடுகள் சிறிதளவில் எரிந்திருப்பதாக - அதிக அளவில் பாதிக்கப்படாதனவாக - எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் குளிர்காலம் அண்மித்தபோது காயப்பட்ட செம்மறியாடுகளின் குளம்புகள் விழ ஆரம்பித்தன. அதோடு பல செம்மறியாடுகள் இறந்தன. வசந்தகாலத்தின்போது பல பெண் செம்மறியாடுகள் குட்டிகளை ஈன்றன. அவற்றின் முலைக் காம்புகள் தீயில் எரிந்தமையால் அவை தமது குட்டிகளுக்குப் பால் கொடுக்க முடியவில்லை. இதன் விளைவாக, வசந்த காலத்தில் பிறந்த செம்மறியாட்டுக் குட்டிகளின் தொகை மேலும்

குறைந்தது. சிறிய செவிகளைக் கொண்ட எனது பெண் செம்மறியாடு அழகான இரு குட்டிகளை ஈன்றிருந்தது. அவையும் சிறிய செவிகளைக் கொண்டிருந்தன. இவை நன்றாக வளர்ந்து வந்தன.

ஆண்டுகள் கழிந்தன. நான் நகரவாசி ஆனேன். கோடை காலத்தில் ஒரு தடவை சிராமப்புறத்தில் இருக்கும் என்னுடைய குடும்பத்தவர்களின் கர்ருக்குத் திரும்பி வந்தேன். எங்கள் செம்மறியாட்டு மந்தையில் சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பல செம்மறியாடுகள் இருந்ததைக் கண்டேன். அப்போது எனது பிரியமான சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பெண் செம்மறியாட்டையும் நாசகரமான தீயையும் நினைவுகூர்ந்தேன்.

“சிறிய செவிகளைக் கொண்ட இந்தச் செம்மறியாடுகள் சிறிய செவிகளைக் கொண்ட எனது பெண் செம்மறியாட்டின் சந்ததியாக இருக்கலாம்” என்று நினைத்தேன். அந்தக் காலம் தொடக்கம் சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பெண் செம்மறியாடுகளில் எனக்கு மிகுந்த விருப்பம்.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாசீசுமூர்த்தி

ஒலியம் : டி. போல்ட்பாற்றர்

Illustrations by ALFRED JAWAL

வானில் ஒரு பட்டம்

சையத் பற்றா அலி அன்வோரி

பாகிஸ்தான்

அவளுடைய பழங்காலத்திய நினைவுகள் பற்றி நான் இரகசியமாகச் சிரித்தேன். அவற்றில் பல என்னைச் சலிப்படையச் செய்யும் அளவுக்கு விரோதமாக இருந்தன. அவற்றைக் கேட்டு நான் வெளிப்படையாகச் சிரிக்காவிட்டால், நான் அவளிடம் காட்டும் மதிப்பே அதற்குக் காரணம் ஆகும். நான் அவளுடைய ஒரே பேரனாகவும் அநாதையாகவும் இருந்தமையால் அவள் என்னிடம் மிகுந்த அன்பு காட்டினாள்.

நான் நண்பகலில் கூரையில் ஏறிப் பட்டங்களைப் பறக்க விடக்கூடாது என்பதில் அவள் மிகவும் பிடிவாதமாக இருந்தாள். அந்த நேரத்திலேயே சூனியக்காரிகள் வழி தவறிய பிள்ளைகளைப் பிடித்து அவர்களுடைய குடலை உண்பதாக அவள் கூறினாள். நண்பகல் வேளையில் சூனியக்காரிகள் மிகவும் பசியுடன் இருப்பார்களாம். அவர்கள் பிள்ளைகளின் பச்சையான, பதப்படுத்தாத ஈரல்களை விரும்பி உண்பார்களாம். நான் அவர்களைப்பற்றிக் கேள்விகள் கேட்க விரும்பினேன். ஆனால் சூனியம் ஒரு மர்மமான விஷயம். சந்தேகப்படத்தக்க அந்தப் பேர்வழிகள் இங்கே ஒளிந்திருக்கலாம். அவர்களைப் பற்றிப் பேசுவது அவர்களைக் கோபமடையச் செய்யும்.

பட்டங்களைப் பறக்க விடுதல் எனக்குப் பிரியமான பொழுது போக்கு. அது எனக்குச் சுதந்திர உணர்வைத் தந்தது. நான் எனது ஆள்காட்டி விரலினால் இழையைச் சற்று இழுத்தாலும் பட்டம் கீழ்ப்படியுமெனின், நான் மிகவும் சந்தோஷம் அடைவேன். அது நான் விரும்பியவாறு வளைந்துகொள்ளும் அல்லது வட்டங்களை ஆக்கும் அல்லது கம்பீரமாக உயரும் அல்லது இறங்கும். அது வானில் பறக்கும்போது தரையில் இருக்கும்

எனது நாயைப் போல் விகவாசமாக நடந்துகொள்ளும். ரைகர் கூட நான் பட்டங்களைப் பறக்க விடுவதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைந்தது.

குனியக்காரிகளையோ, அவர்களின் இரகசிய நடத்தைகளையோ ஒருவரும் நம்பவில்லை. எனது பாட்டியைத் திருப்திப் படுத்த நான் விரும்பினாலும் பட்டங்கள் பறக்க விடும் நேரத்தை என்னால் மாற்ற முடியவில்லை. நண்பகல் வேளைதான் எனக்கு வசதியாக இருந்தது. அதிருஷ்டவசமாக அந்த வேளையில் தான் பாட்டி குறுகிய நித்திரை செய்வதுண்டு. பகலின் பிற்பகுதியில் எனக்குப் பல வேலைகள் உண்டு.

உதாரணமாகப் பறவைகளின் கூடுகள் உயரமான மரங்களின் உச்சி இலைகளிடையே மறைந்திருக்கும். கூடு ஒவ்வொன்றிலும் இடப்படும் பறவை முட்டைகள் ஒவ்வொன்றினதும் தொகையையும் நிறத்தையும் நான் அறிந்திருந்தேன். தாய்ப் பறவைகள் அந்தக் கூடுகளைக் கவனமாகப் பாதுகாக்கும். மக்கள் தங்கள் மதிய உணவைச் சாப்பிட்டதும் குடும்பத் தலைவிகள் பறவைகள் உண்ணுவதற்கு பாண் துண்டுகளையும் சோற்றுப் பருக்கைகளையும் எறிந்த பின்னரும் பிற்பகல் 1 மணி அளவில்தான் நான் அவற்றைப் பரிசோதிக்கக் கூடியதாக இருக்கும். தாய்ப் பறவைகள் உணவு தேடிச் செல்லும் வேளையில் நான் கொள்ளையடிக்க வரும் காகங்களும் சிட்டுக் குருவிகளும் கூடுகளுக்கு வராதவாறு பார்ப்பேன்.

கூடுகளைக் காத்த பின்னர் குளத்தில் நீந்தச் செல்வேன். அந்த நேரம் மந்தை மேய்ப்போர் சேற்றில் உருளும் எருமைகளை இரண்டாம் தடவை பால் கறப்பதற்காக ஓட்டிச் சென்றிருந்தனர். விரைவில் நீர் மறுபடியும் தெளிந்தது. எங்கள் முதுகுகளிலும் வயிறுகளிலும் கீறலை ஏற்படுத்தக்கூடிய தொங்கும் மணல் துணிக்கைகள் அங்கு இருக்கும் என்ற பயம் அகன்று விட்டது.

பின்னேரம் காற்று குளிர்ச்சியாக இருக்கும் வேளையில் ஹொக்கி அல்லது உதை பந்தாட்டம் ஆடும் நேரம். பொழுது படும்வரை விளையாடினோம். அதன் பின்னர் வெளியே நிற்க அனுமதியில்லை.

உண்மையில் பட்டங்கள் பறக்க விடுவதற்கு வேறு வசதியான நேரம் இல்லை. நான் அவற்றை எப்படியும் பறக்க விட வேண்டும். என்னுடைய பட்டங்களைச் சிறிய பிராணிகளாகக் கருதினேன். அவற்றை வெளியே கொண்டு போய் விருப்பப்படி பறக்க விடாவிட்டால் அவை அலுமாரியில் திக்குமுக்காடும். என்னிடம் இரு பெரிய பட்டங்கள் இருந்தன. நான் அவற்றை ஒன்றுவிட்டு ஒரு நாளாகப் பறக்க விட்டேன்.

கோடைகாலம் உச்சத்தில் இருந்த அத்தகைய ஒரு நாள் காற்று அரிதாக வீசியது. சூரியன் இரக்கமின்றித் தன் கதிர்களைப் பாய்ச்சிக் கொண்டு இருந்தான். மழைகாலம் அண்மித்த மையையே இது காட்டியது. வீதி வழியே மூன்று மைல் தொலைவில் இருந்த பாடசாலையிலிருந்து சைக்கிளில் திரும்பிவரும் போது ஜம்போலினாப் பழங்களை ஆய்ந்து சட்டைப் பைகளுக்குள் இட்டோம். புகைவண்டிக் கடவையில் புகைவண்டி வரப் போவதற்கு அறிகுறியாகக் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டு இருந்தன. நாங்கள் எமது சட்டைப் பைகளிலிருந்து பைசா நாணயங்களை எடுத்து ஒரு தண்டவாளத்தில் வைத்தோம். பின்னர் மாமரங்களுக்கு இடையே எங்கள் சைக்கிள்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்த இடத்துக்குத் திரும்பிச் சென்றோம். புகைவண்டி விரைவில் வந்து, கடந்து சென்றது. அந்தப் பைசா நாணயங்கள் தட்டையாக அழுத்திப் பெரிதாக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டோம். இப்போது கடவையின் மற்றப் பக்கத்தில் கடலை விற்கும் அரைக் குருடான வியாபாரியை ஏமாற்ற நினைத்தோம். ஆனால் அவன் அங்கு இல்லை. ஆகவே வியர்க்க வியர்க்க வீட்டுக்குச் சைக்கிளில் வந்தோம்.

வீட்டில் பாட்டி பாயில் ஒரு வெள்ளைத் துணியை வைத்து அதில் எங்கள் உணவை அழகாக ஒழுங்குபடுத்தி வைத்துவிட்டு எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார். தூரத்திலிருந்து உணவை மணந்து பார்த்துவிட்டு அவரையுடன் பாகற்காய் சமைக்கப் பட்டிருப்பதை அறிந்து கொண்டேன். இந்தக் கறியை மிகவும் வெறுத்தேன். ஆனால் தயிரில் கோதுமை உருண்டைகள் இருப்பதைக் கண்டு எனக்குப் பசி அதிகமாயிற்று. கைகளைக் கழுவிய பின்னர் அதனைச் சாப்பிடச் சென்றேன்.

“அவரையுடன் இந்தப் பாகற்காயை ஏன் அடிக்கடி சமைக்கிறாய்” என்று வீட்டு எசுமான் போலக் கேட்டேன்.

“ஏனெனில் அது கோடைகாலத்தில் சாப்பிட நல்லது. அது இரத்தத்தைத் தூய்மைப்படுத்துகிறது. இல்லாவிட்டால் உன் கண்கள் சிவந்து வேதனை ஏற்படும். உன் தோல் எங்கணும் வேர்க்குரு உண்டாகும். இப்போது முணுமுணுக்காமல் சாப்பிடு.”

நான் சிறிது சாப்பாட்டை எடுத்து வாய்க்குள் இட்டுவிட்டுப் பின்னர் துப்பப்பார்த்தேன். ஆனால் பின்னர் தண்ணீருடன் அதனை விழுங்கினேன்.

“நான் நித்திரை செய்யும்போது கூரைக்குச் சென்று பட்டம் பறக்கவிடாதே” என அவர் என்னை எச்சரித்தார்.

“பாட்டி, அந்த விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்லு. அவை எப்படி இருக்கும்?” என்று அவருடைய கவலையைக் குறைக்கக் கேட்டேன்.

“அவை நீண்ட மேலங்கிகளை அணிந்திருக்கும். அவற்றின் கால் விரல்கள் அவற்றின் குதிகால்களுடன் பின்னோக்கிப் பொருந்தியிருக்கும்.”

“அவை குழந்தைகளின் ஈரல்களை உண்டபின்னர் அவற்றின் பிணங்களை என்ன செய்யும்?”

“அவை அவற்றைக் குளத்தில் போடும்.”

அப்போது நான் சிரிக்கப் பார்த்தேன். என்னைக் காட்டிலும் வேறு யாருக்குக் குளத்தைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும்? அதனைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அங்கே சிங்காரக் கொடிகள் தடிப்பாக இருக்கும் இடமும் எனக்குத் தெரியும். பல்வேறு இடங்களிலும் அதன் ஆழத்தை நன்கு அறிவேன்.

இப்போது பாட்டிக்கு நித்திரை வந்தது. அவர் பாயில் உள்ள நீண்ட தலையணையிற் சாய்ந்தார். விரைவில் அவருடைய வாயின் ஒரு மூலையிலிருந்து வீணர் வெளிவர ஆரம்பித்தது. கணப் பொழுதில் அவர் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தார். நான் எனது

பட்டத்தையும் இழையையும் எடுக்கப் போவதற்கு அதுவே அறிகுறி. நான் இவற்றை எடுக்க மேல் மாடிக்குச் சென்றேன். பெரிய, வட்டமான நீலக் கண்களை உடைய சிவப்புப் பட்டத்தைத் தெரிந்தெடுத்தேன். இப்போது பறப்பது அவளுடைய முறை. அவள் ஆவலோடு இருந்தாள்.

அன்று மந்தமாருதம் வீசவில்லை போல் தோன்றியது. ஒரு இலையும் அசையவில்லை. பட்டத்தை ஏற்றுவது கஷ்டமாக இருந்தது. அதற்கு விசேஷ உத்தி தேவைப்பட்டது. அதனை ஏற்றுவதற்கு அதனைப் பலமாக இழுத்து விட வேண்டி இருந்தது. மேலும் சில தடவை இழுத்தபோது பட்டம் சந்தோஷத்தில்

குலங்கி ஆடியது. அப்போது வெதுவெதுப்பான காற்று வீசியது. அது ஒரு போதும் இழையை இழுக்கவில்லை. அது அப்படி இழுக்கும்போது அதனை விட்டுக் கொடுத்தேன். அது தன் போக்கில் ஒரு பக்கத்துக்கு வேகமாகச் சென்று. மற்றத் திசையில் செங்குத்தாக ஏறியது. நான் என்னிடம் இருந்த இழையின் எஞ்சிய பகுதியையும் விட்டுக் கொடுத்தேன். அப்போது பட்டம் மேலே சென்று கீழே உள்ள சிறிய உலகின் காட்சியை இரசிப்பது போல் தோன்றியது. நாயும் கூரையில் என்னோடு சேர்ந்துகொண்டது. ரைகர் எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தமையால் அங்கே பசியுள்ள குனியக்காரிகள் எனக்குக் கிட்ட வர முடியாது. ஆகவே இங்கு பட்டம் பறக்க விடுவதைப் பாட்டி ஒருவேளை அனுமதித்திருக்கக் கூடும்.

பட்டம் ஆகவும் மேலே பறக்கும் காட்சியைப் பார்த்து நான் பொறாமைப்பட்டதுண்டு. நான் பட்டம் போல் பறக்க விரும்பினேன். நான் மேலே இருந்து உலகை - என் உலகைப் - பார்க்கப் பெரிதும் விரும்பினேன். பட்டத்துடன் இடம் மாறினால் என்ன என்று நான் சில வேளைகளில் இரகசியமாக விரும்பியதுண்டு. மேலே சிவப்புப் பட்டத்தின் தோல் சந்தோஷத்தினால் அதிர்ந்து கொண்டு இருந்தது. எனது பெருவிரலுக்கும் சுட்டுவிரலுக்கும் இடையே இருந்த இழை இந்தச் சந்தோஷமான உணர்வை எனக்கு உணர்த்தியது. அப்போது நான் பட்டத்தின் மேலும் பொறாமை கொள்ளத் தொடங்கினேன்.

எனது பொறாமை உணர்வுகளை இழை பட்டத்துக்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டும் என்று விரும்பினேன். இழையே எங்களுக்கிடையே தொடர்புகொள்ளும் ஒரே ஒரு வழிவகையாகும். அதன்மூலம் நாங்கள் நண்பர்கள் போல் பேசிக் கொள்வோம். அது இங்கும் அங்கும் ஊசலாடிக் களைப்படைந்த போது நான் எனது ஆள்காட்டி விரலைச் சுழற்றினேன். அப்போது பட்டம் கீழ்நோக்கிச் சென்றது. அப்போது பட்டம் மர உச்சியிற் படப் பயப்படுவதாகக் கூறியது. இதனால் நான் இழையை இழுத்தேன். அப்போது பட்டம் அற்புதமாக மேலே சென்றது.

“பட்டமே, வா!” என்று நான் இழையினூடாகக் கத்தினேன். “நாங்கள் சிறிது நேரம் இடம் மாறுவோம். கீழே வந்து எனது இடத்தை எடு. நான் உனது இடத்தை எடுக்கிறேன். நான் சொல்வது உனக்குக் கேட்கிறதா?”

நான் சொன்னது பட்டத்துக்குக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் கணப்பொழுதில் இடமாற்றம் நடைபெற்றது. திடீரென நான் மேலே சென்றேன். குளிர்ச்சியான மந்தமாருதத்தினால் ஏற்பட்ட நடுக்கம் எனது முள்ளெலும்பு வழியே கீழே சென்றது. நான் கீழே கண்ட காட்சி என்னை இன்ப வெள்ளத்தில் ஆழ்த்தியது. அந்த இயற்கைக் காட்சி சம தளமாக - ஒரு தாளில் வரைந்த ஏதோவொரு கேத்திரகணித வரைதல் போன்று - இருந்தது. பயிரிடும் நிலங்கள் சதுரங்கள், செவ்வகங்கள், சாய் சதுரங்கள் என்பன போன்று காணப்பட்டன. எனது வீட்டின் உச்சி ஒரு சிறு புள்ளிபோல் தோற்றியது. மேலே இருந்து என்னால் ரைகரைக் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. மரத் தோப்புகள், எனது பாடசாலைக்குச் செல்லும் வீதி, வெள்ளி நிறக் குளம் - அற்புதக் காட்சி! புகைவண்டிப் பாதை நீளமான சுருண்ட அட்டை போல் தோன்றியது.

கூரைக்கு மேலே என்னுடைய இடத்தில் நின்ற பட்டப் பையன் பட்டம் பறக்க விடும் உத்தியை என்னிலும் பார்க்க நன்றாக அறிந்திருந்தான் போல் தோன்றியது. அவன் இழையை மிகவும் திறமையாகக் கையாண்டான். அவன் தனது மணிக்கட்டைத் திருப்பி தனது ஆள்காட்டி விரலை மிக மெதுவாகவும் சாதாரணமாகவும் வளைத்தமையால் இழுவையைக்கூட என்னால் உணர முடியவில்லை. நான் தடம் போல் அமைந்து அடிவானத்துக்குக் குறுக்கே சென்றேன். அப்போது இயற்கைக் காட்சியின் வீச்சை முதன்முறை பார்த்தேன். ஆறு பாயக்கூடியதாக அமைந்த பாலத்தை நோக்கிய சரிவையும் கண்டேன். நான் மலைகளின் உச்சிகளுக்கு மேலாக ஊர்ந்து சென்று, மர உச்சிகளுக்கு மேலே மிதந்தேன். ஒரு தடவை பயங்கரமாக மூக்குப்புறமாய் முழுகியபோது எனது ஈரல் எனது வாய்க்குள் பாய்ந்தது. ஆனால் கீழே இருந்த பட்டப் பையன் இழையை மெதுவாக இழுத்தான். அப்போது நான் மறுபடியும் கம்பீரமாக ஏறத் தொடங்கினேன்.

ஏறும்போதே அந்தத் துரதிர்ஷ்டமான சம்பவம் நடைபெற்றது. நான் திடீரெனச் செயல் இழந்து, காற்றினால் வீசப்பட்ட ஓர் இலைபோல கீழே சென்றுகொண்டு இருந்தேன். இதற்குரிய காரணத்தை நான் அறிவேன். நான் ஒரு இழையின் நுனியை நீல் கட்டையைச் சுற்றிக் கட்ட மறந்துவிட்டேன். பட்டப் பையனுக்கும் இதனைப் பற்றித் தெரியாது. அவன் இழையை மிக விரைவாக இளக்கிக்கொண்டு இருந்தான். அப்போது அவனுடைய பிடியிலிருந்து இழையின் நுனி நழுவினது. இதனால் எங்கள் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது. நான் ஒரு வேலமரத்தின் உச்சிக் கிளைகளின் மேல் பரிதாபமாக விழுந்தேன். என்னுடைய தோல் இரக்கமற்ற முறையில் கிழிந்து போய்விட்டது. வீச்சாக

விழுந்தமையால் எனது முதுகெலும்பு முறிந்தது. அங்கே நொண்டிக்கொண்டு தொங்கினேன். கூரிய பற்கள் எனது குடலில் கடிப்பதை அப்போது உணர்ந்தேன். ஏதோ ஒன்று என்னுடைய ஈரலை வெளியே இழுத்தது.

ஆனால் இங்கு எப்போது வந்தேன் என்பது எனக்குத் தெரியாது. இங்கு வந்தபோது என்னுடைய வாயில் சவர்க்காரச் சுவை தெரிந்தது. பத்துப் போடப்பட்ட கால்களில் ஒன்று ஒரு வாங்கில் தங்கி இருந்தது. அழகான ஒரு தாதி புன்னகை புரிந்து எனது காதுக்குள் “கவலைப்படாதே. இப்போது உனக்குச் சுகம். கால் எலும்பில்தான் முறிவு ஏற்பட்டுள்ளது” என்று இரகசியமாகக் கூறினார்.

அவருடைய கஞ்சிப் பசை இட்ட தொப்பி எனக்கு நம்பிக்கையை அளித்தது. நான் சூனியக்காரியின் முகத்துக்குள் பார்க்க வில்லை என்பதை நினைத்துச் சந்தோஷம் அடைந்தேன். நான் அவருடைய முன்றானையை இழுத்து, எனக்கு என்ன நடந்தது என்று அவரிடம் கேட்டேன்.

“உனக்கு வெப்ப அடிப்பு ஏற்பட்டு நீ கூரையிலிருந்து கீழே விழுந்தாய்” என்றார் அவர். “உனக்குக் கடுமையான உரோஞ்சல் காயம் ஏற்பட்டுள்ளது. கவலைப்படாதே. விரைவில் சுகமாவாய். ஆனால் ஒன்றை நினைவில் வைத்துக்கொள் - கூரை உச்சியில் பட்டம் பறக்க விடாதே. உறுதியளிக்கிறாயா?”

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாசீசமுர்த்தி

ஒவியம் : அத்தர் ஜமால்

இம்பொங் செலா

எபிபானியோ ஜி. மற்றியூர்

பிலிப்பீன்ஸ்

இப்போது இம்பொங் செலா ஏறக்குறைய செயலற்று இருந்த தனது பதினாறு வயதுப் பேரனைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தார். வெள்ளைப் போர்வைக்குக் கீழே அந்தச் சிறுவன் பிணம்போல அசையாமற் படுத்திருந்தான். ஆனால் கொழுப்புப் போன்ற வெளுத்துப்போன உலர்ந்த அவனுடைய உதடுகள் இடையிடையே சற்று அசைந்தன. அவள் தன்னுடைய உள்ளங்கையை நேயாளியின் நெற்றியில் வைத்துப் பார்த்தாள். அப்போது அந்தச் சிறுவன் பதில் அளிப்பது போலச் சற்று அசைந்தான். எனினும் அவன் தனது ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தான்.

“மரியா சந்திசீமா!” என்று இம்பொங் செலா சொல்லிக் கொண்டு தனது கையைத் தனது பேரனின் நெற்றியிலிருந்து எடுத்தார். “அவனுக்குக் காய்ச்சல் மறுபடியும் வந்துவிட்டது.”

அந்தக் கிழவி பெருங் கவலை தன் நெஞ்சில் அலை மோதுவதை உணர்ந்தார். சிறுவனின் காய்ச்சல் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் மறைந்து போய் இருந்தது. அதற்கு ஆண்டவனே காரணம். ஆனால் இப்போது ..... நிரந்தர உதவிக்கான புனிதத் தாய்! இது அவளைப் பெரிதும் சஞ்சலப்பட வைத்தது. காய்ச்சல் திரும்ப வருதல் ஆபத்தானது என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவளுடைய மிகவும் மதிப்பு வாய்ந்த பெப்பி ..... கருணையுள்ள ஆண்டவனே!

ஏன்? அவள்தானே அந்தச் சிறுவனை வளர்த்து வந்தாள். அவளுடைய ஒரே மகனின் பிள்ளையாகிய முதல் பேரனாகிய - பெப்பியிடம் அவள் தன் அன்பைப் பொழிந்தாள். அவள்

அவனை நல்ல கவனத்துடன் வளர்த்தான். அவன் வளர்ந்து வருவதைப் பற்றி அவனுடைய பெற்றோருக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவன் பாட்டி யின் 'செல்லப்பிள்ளை' என அழைக்கப்பட்டான். உண்மையில் பெப்பிக்கு அதிக செல்லம் கொடுக்கப்பட்டது.

இதனால் அவன் கொன்றாடோவிற்கும் இம்பொங் செலா விற்கும் இடையே அடிக்கடி சச்சரவு ஏற்படக் காரணமாக இருந்தான். மகனுக்கும் தாய்க்கும் இடையே வாக்குவாதங்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் அவற்றின்போது கிழவியே எப்போதும் வெற்றியீட்டுவாள். அவள் தந்தையார் பெப்பியை அடிக்க விடமாட்டாள்.

இப்போது .....

இம்பொங் செலா பலவாறு சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தாள். பெப்பியை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். அவள் சஞ்சலம் அடைந்து இருக்கும்போது துறவிகள், நேர்த்திக்கடன்கள், பூசைகள் என்பன பற்றிச் சிந்தித்தாள்.

“புனித நசரீன்!” என்று தாழ்ந்த குரலில் கூறிக் கொண்டு பரவசத்தில் இருந்தவர்போலத் தன் கண்களை உயர்த்தினாள். “ஆண்டவனே! என்னுடைய பேரனைக் காப்பாற்று. நாங்கள் குவைப்போவில் ஒன்பது வெள்ளிக்கிழமைகளுக்குப் பிரார்த்தனை செய்வோம். அவனைக் கொண்டு போகாதே.”

அவள் பெப்பியின் தந்தையாராகிய தனது மகன் ஏழுவயதாக இருந்தபோது இதே நேர்த்திக்கடனே அவனைக் காப்பாற்றியது என்பதை நினைவுகூர்ந்தாள். அதே நேர்த்திக்கடன் இப்போது தனது பேரனையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று அவள் பிரார்த்தனை செய்தாள்.

சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் நோயாளி அசையத் தொடங்கினான். அவன் கனவில் போலக் கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த்தான். அவன் தனக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் தனது பாட்டியை இனங்கண்டான். போர்வைக்குக் கீழே படுத்துக் கொண்டே கிழவியின் கையைப் பற்றினான்.

அவன் “பாட்டி” என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டான்.

இம்பொங் செலா அவனுடைய வார்த்தைகளைக் கூர்ந்து கேட்டுவிட்டு திரும்பி வளைந்து “மகனே, என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“எனக்குப் பசிக்கிறது.”

“உனக்குச் சிறிதளவு பால் தருகிறேன்.”

“வேண்டாம். எனக்குப் பால் குடித்து அலுத்துப் போய் விட்டது.”

கிழவி சற்று யோசித்தாள். பால், இறைச்சிச் சூப், தோடம்பழச் சாறு, தேநீர், மருத்துவர் அவனுக்கு வேறு ஒன்றும் கொடுக்க வேண்டாம் என்று கூறியுள்ளார்.

“மகனே, உனக்குச் சூப் விருப்பமா?”

“எனக்குச் சூப் வேண்டாம்!”

“அப்போது தோடம்பழச்சாறு?” இன்று காலை அவள் அவனுக்குக் குவளையில் கொடுத்த தோடம்பழச்சாறை அவன் தள்ளி ஊற்றிவிட்டான். பெப்பி சுகமாக இருந்தபோது கூடத் தேநீரை வெறுத்தான்.

பெப்பி சற்று வெறுப்படைந்து “எனக்குப் பசிக்கிறது பாட்டி!” என்று விடாப்பிடியாக இருந்தான்.

“அப்போது மகனே ஒரு நிமிஷம் பொறுத்திரு” என்று கூறிக் கொண்டு கிழவி எழுந்து அறையிலிருந்து வெளியே சென்றாள்.

இம்பொங் செலா சிறிது நேரத்தில் மாட்டிறைச்சிச் சூப் கலந்த சோறைக் கொண்ட தட்டையும் கரண்டியையும் கொண்டு வந்தாள். “பிள்ளை, அதிகம் சாப்பிடாதே.”

பெப்பி சாப்பாட்டைப் பார்த்துவிட்டு எழுந்துகொள்ள முயன்றான்; ஆனால் தன் தலையணைகளுக்கு மேலே விழுந்தான். கிழவி பலவீனமான தன் பேரனுக்குப் பக்கத்தில் சென்றாள். அவன் தலையணைகளைச் சுவரில் சார்த்தி வைத்துக் கொண்டு “மகனே, வலிய எழும்பாதே. இவற்றில் சார்ந்திரு” என்றாள்.

பெப்பி அவளுடைய துணையுடன் எழுந்து இருந்தான். இம்பொங் செலா அவனுக்கு உணவு ஊட்டினாள். ஒரு கரண்டி. இரண்டு கரண்டி. மூன்று. நாலு. கடும் பட்டினி கிடந்த அந்தச் சிறுவன் பிரியமாகச் சாப்பிட்டான்.

கொன்றாடோ இம்பொங் செலாவிடமிருந்து அந்த உணவுத் தட்டைப் பறிப்பதற்காக அறைக்குள் ஓடி வந்து “அம்மா! என்ன செய்கிறாய்.....” என்றான். தட்டு அனேகமாக வெறுமையாக இருந்தது.

“அம்மா! உனக்கு விசரா” என்று கொன்றாடோ உளறினான். “மருத்துவர் கூறியது உனக்குக் கேட்கவில்லையா?”

“பேசாமல் இரு” என்றாள் கிழவி. “எனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரியும். குழந்தைக்குப் பட்டினி போட்டால் அது எங்ஙனம் மீண்டும் பலம் அடையும்? அது ஒரு தட்டு சோறு சாப்பிட்டு இறந்து போகாது. அது உற்றுப் பார்க்காமல் கண்களை மூடிக்கொண்டு இறக்கட்டும். ரொட்டோய்! நீனி!”

பெப்பியின் தம்பியும் தங்கையும் அறைக்குள் ஓடிவந்தார்கள்.

“ஓடாதே! உங்கள் அண்ணா சுகமில்லாமல் இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இதைச் சாப்பிடுங்கள்” என்று கூறிக் கொண்டு இம்பொங் செலா பெப்பியின் தட்டில் எஞ்சி இருந்த வற்றை அவர்களிடம் கொடுத்தாள். “ஆண்டவன் அருளியவற்றை வீணாக்கக்கூடாது.”

கொன்றாடோ “கொடாதே! அம்மா, பெப்பிக்கு நெருப்புக் காய்ச்சல் இருப்பது உனக்குத் தெரியாதா?” என்று கத்தினான்.

“அப்படி என்றால் என்ன? பிள்ளைகளுக்குத் தொற்றுமா?” என்று கிழவி சவால் விட்டுக்கொண்டு கேட்டாள். “அமெரிக்காக்காரர்கள் இங்கு கொண்டு வந்த எல்லாவற்றையும் நீ நம்புகிறாய். ஆகவே அவர்கள் பெப்பியின் நோயிலிருந்து ‘கொறொபியோ’ வைச் சாப்பிடுவார்களா? எங்களுடைய காலத்தில் ஒருவரும் குடிக்கும் நீரைக் கொதிக்க வைத்தது இல்லை. அப்போது ஆட்டிசியக் கிணறுகள் இருக்கவில்லை. நாங்கள் எல்லோரும் சுத்தமற்ற கிணற்று நீரையே பருகினோம். இப்போது என்னைப்

பார். எனக்கு என்ன வயது? நீங்கள் சொல்லும் கொறொபியோ என்கே இருக்கிறது? நான் ஏன் சாகவில்லை? எல்லாவற்றைப் பற்றியும் தம்பட்டம் அடிக்கும் புதிய தலைமுறையைச் சேர்ந்த உங்களில் எத்தனை பேர் என்னுடைய வயது வரை இருப்பீர்கள்? நீ சொல்வது அர்த்தமற்றது. கடவுள் போ என்றால் நீ போக வேண்டும். ஆயிரம் மருத்துவர்களைப் போய்ப் பாருங்கள். ஆண்டவனிடத்தில் நம்பிக்கை வையுங்கள். இந்த முட்டாள்த் தனமான பேச்சுக்களை நம்பாதீர்கள். இதனைச் சாப்பிடு” என்று கூறிக்கொண்டு மற்றைய பிள்ளைகளைத் திரும்பிப் பார்த்து “மரக் கட்டைகள் போல அங்கே நிற்காதீர்கள்” என்றான்.

ரொட்டோயும் நீனியும் என்ன செய்வது என்று அறியாமல் தந்தையாரைப் பார்த்தனர். நீண்ட பேச்சைக் கேட்ட தந்தையார் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் நின்றார்.

இம்பொங் செலா தனது மகனைப் பக்கப்பாட்டில் பார்த்துக் கொண்டு பேரப்பிள்ளைகளிடம் “என்ன, நீங்கள் பயப்படுகிறீர்களா?” என்று கேட்டான். இதனைத் தொடர்ந்து அவன் ஒரு காலிலிருந்து செருப்பைக் கழற்றிக் கையில் எடுத்து மிரட்டும் வகையில் அதனை ஆட்டிக்கொண்டு “இந்த வீட்டில் யாருடைய சொல்லுக்கு மதிப்பு என்று பார்ப்போம்! நீங்கள் சாப்பிடுங்கள். இல்லாவிட்டால்.....” என்றான்.

பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு நின்ற பிள்ளைகள் கீழ்ப் படிந்தனர். தந்தையார் யன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தார்.

காலையில் பெப்பிக்குச் சன்னி ஏற்பட்டது. மறுபடியும் காய்ச்சல் வந்து, அவனுடைய நிலை உக்கிரமாயிற்று. அவன் சுவாலை களினால் கடப்படுவது போல் காணப்பட்டான். அவன் புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டு முனகினான். அவனுடைய தாயார் சினாங்கின் கண்களிலிருந்து மகனின் பரிதாபகரமான நிலையை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. பிள்ளையின் அருமை தாய்க்குத் தான் தெரியும். இம்பொங் செலாகூட அங்கேதான் இருந்தான். அவன் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தான். அவன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

இம்பொங் செலாவின் சார்பாகப் பெற்றோர் மறுத்த போதிலும் மருத்துவர் “சிறுவன் சாப்பிடக்கூடாத எதனையோ சாப்பிட்டிருக்க வேண்டும். நீங்கள் என்னுடைய புத்திமதியைக் கவனிக்கவில்லை போல் தெரிகிறது. இவனுடைய நிலை மிக மோசமாக இருக்கிறது” என்றார்.

மருத்துவர் கூறியது சரியாக இருந்தது. அடுத்த மணித்தி யாலத்தினுள் பெப்பி படுக்கையில் அங்கும் இங்குமாகப் புரண்டும் தலையை அங்கும் இங்கும் எறிந்துகொண்டும் இருந்தான். இதனைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவர்கள் தங்கள் உதடு களைக் கடித்துக் கொண்டனர். சினாங் ஓயாமல் அழுதுகொண்டு இருந்தான். கொன்றாடோ தன் பற்களை நறநற என்று கடித்துக் கொண்டான். அதே வேளை இம்பொங் செலா இடைவிடாமல் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு இருந்தான்.

கொன்றாடோ தன்னுடைய மனைவியை மெதுவாக அழைத்து “சினாங், அழாதே. நாங்கள் அவனை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு போவோம்” என்றான்.

இம்பொங் செலா தன்னுடைய பிரார்த்தனையை இடைநிறுத்தி விட்டு “மருத்துவமனை! அவன் அங்கே சாக வேண்டுமா? நான் அதனை அனுமதிக்கமாட்டேன். என்னுடைய பெப்பியை ஒரு நாளும் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுபோகாதீர்கள். நீங்கள் அவனைப் பராமரித்து அலுப்படைந்து இருந்தால், என்னுடைய பேரனை என்னிடம் விடுங்கள். நானே அவனைக் கவனித்துக் கொள்கிறேன். நீ ஒரு நல்ல தந்தை. நீ இப்படிப் பெரியவனாக இருந்தபோது நோயுற்றவேளையில் நான் தனியே உன்னைப் பராமரித்துக் கஷ்டப்பட்டேன். நான் உன்னை எப்போதும் கவனித்துக்கொண்டே இருந்தேன். இப்போது உனது மகனைக் கவனித்துக்கொள்ள முடியாவிட்டால் நான் அவனைக் கவனிக்கிறேன்” என்றான்.

“ஆனால் அம்மா! நாங்கள் இங்கே என்ன செய்யலாம்? இங்கு தேவையான பொருள்களோ, கருவிகளோ இல்லை. மருத்துவ மனையில் .....” என்று கொன்றாடோ வாதாடினான்.

“மருத்துவமனையில்” என்று இம்பொங் செலா ஆரம்பித்து வாதாடினாள். “நீ இலவச வார்ட்டில் இருந்தால் அவர்கள் விரும்பிய நேரம்தான் உன்னைப் பார்ப்பார்கள். நீ நோய் வாய்ப்பட்டால் அவர்களுக்கு என்ன? அவர்களுக்கு உன்னைத் தெரியாது. நீ சாக வேண்டும் என்றால் சாகத்தான் வேண்டும். நீ இறந்தால் அவர்களுக்கு என்ன? குமரெங் பௌலாவுக்கு என்ன நடந்தது என்று பார். அவள் முதல் நாள் மருத்துவ மனையில் தங்கியிருந்தாள் ..... கடவுளே! என்னுடைய பேரனை ஒரு அங்குலம் கூட நகர்த்தக்கூடாது!” என்று அவள் தொடர்ந்து கூறினாள்.

கொன்றாடோவின் முகம் சிவந்தது. அவன் வீரிடப் பார்த்தான். அவன் புரட்சிசெய்யப் பார்த்தான். அவன் ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்கும் இடையே நெரியப் பார்த்தான்.

ஆனால் அவனுடைய நடுங்கும் உதடுகளிலிருந்து ஒரு வார்த்தையும் வெளியே வரவில்லை. ஆனால் அவன் “ஆண்டவனே! ஆண்டவனே!” என்று முணுமுணுத்தான். அவன் புலம்பிக் கொண்டு இருந்தபோது சினாங் அவனிடம் சென்று “தாய் விரும்பியபடி செய்யட்டும்” என்ற பார்வையுடன் இரந்து கேட்டான். ஆழந்த பெருமூச்சுடன் கொன்றாடோ கதிரைக்குள் துவண்டு விழுந்தான். இந்த விவாதம் முடிவடைந்தது.

அடுத்த நாள் காலை இம்பொங் செலா ஒரு மூலையில் தனியே அழுதுகொண்டு இருப்பதைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். பெப்பி வருந்திக்கொண்டு இருந்த போது அவள் அழாமல் உறுதியாக இருந்தாள். ஆனால் மருத்துவர் செலுத்திய ஊசி மருந்து காரணமாக இப்போது பெப்பி அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டு இருந்தான்.....

“ஏன், அம்மா? ” என்று கொன்றாடோ அதிசயப்பட்டுக் கேட்டான்.

“யுவனின் இளம் மகள் போன வாரம் இறந்தாள். இதனைப் பற்றித்தான் சிந்தித்துக்கொண்டு இருக்கிறேன்” என்று கிழவி கூறி விம்மி அழுதாள்.

மகன் மாங் யுவனின் மகளின் மரணத்தைத் தாயாரின் துக்கத்துடன் தொடர்புபடுத்த முடியாமல் “அதற்கு என்ன?” என்று மேலும் பேராச்சரியத்துடன் கேட்டான்.

“ஓர் இடத்தில் ஒரு சிறுமி இறந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து அதே இடத்தில் ஓர் இளைஞன் இறப்பான்.”

“பைத்தியம்! நீ மிகவும் மூடநம்பிக்கையுடன் இருக்கிறாய். இதில் ஒரு அர்த்தமும் இல்லை.....” என்று கூறி கொன்றாடோ தாயாரைப் பார்த்துப் பரிகசித்தான்.

“ஆனால் அது உண்மை! இந்தப் பழைய நம்பிக்கை பற்றிக் கேலி செய்யாதே. இதனை நிரூபிப்பதற்குப் பல சம்பவங்கள் இருக்கின்றன. அது ஒருபோதும் தவறுவதில்லை.”

“நீ பார்த்த அந்தச் சம்பவங்கள் யதேச்சையாக ஏற்படும் ஒத்த நிகழ்ச்சிகள். இந்த அர்த்தமற்ற விஷயங்களைப் பற்றிக் கவலைப் படாதே.”

“இன்னும் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது” என்று அந்தக் கிழவி தொடர்ந்து கூறினாள். “நேற்று இரவு கோழிகள் சப்தமிட்டன. உன்னுடைய தந்தையார் இறந்தபோது அதற்கு முந்திய இரவு இதே மாதிரியான சம்பவம் நடந்தது. ஓ. என்னுடைய பெப்பி பாவம்.”

மர்மமோ, மர்மம் இல்லையோ தெரியாது. அவளுடைய அன்புக்குரிய பேரனின் சவக்குழியில் களைகள் ஓர் அங்குல நீளத்துக்கு வளரும் வரை இம்பொங் செலா அழுதுகொண்டே இருந்தாள்.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாக்கீசமூர்த்தி

ஓவியம் : அல்பேட் ஈ. கமொஸ்

கீம் - துணிச்சல்மிக்க சிறுவன்

மா வன் காங்

வியெற்றாம்

ஒரு நாள் இரவு ரு சைக்கிளில் வீட்டுக்குச் சென்றார். இம்முறை கோடைகாலத்தின்போது அவருடைய மூன்று குழந்தைகளும் கிராமத்தில் அவருடைய தாயாருடன் தங்கியிருந்தனர். இதனால் ரு ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு இருந்தார். அவர் தன் சைக்கிளை மேல்மாடிக்குத் தள்ளிக்கொண்டு சென்று, கதவைத் திறந்து, சைக்கிளைச் சமையலறையில் வைத்தார். பின்னர், அவருடைய அறையில் மனைவி யாரோ ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தமையால், அவர் பின்னறைக்குள் சென்றார்.

அவருடைய வீட்டில் இரண்டு அறைகள் இருந்தன. இதனால் அவரோ, அவருடைய மனைவியோ ஒருவரை ஒருவர் குழப்பாமல் தமது நண்பர்களுடன் சாவகாசமாகப் பேசக்கூடியதாக இருந்தது. ரு தனது மனைவியின் விருந்தாளிக்கு 'ஹலோ' சொல்வதற்காக அங்கு சென்று பின்னர் தன் அறைக்குத் திரும்புவது வழக்கம். ஆனால் இம்முறை அவர் தன் மனைவியின் விருந்தாளி 13 அல்லது 14 வயதுடைய ஒரு சிறுவனாக இருப்பதைக் கண்டு வெளியே நின்றனார். அவர்கள் இரவு உணவைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டு கலந்துரையாடுவதை அவ தானித்தார்.

அவன் "இன்னும் சாப்பிடு. சாப்பிட்டு முடி. நான் உனக்கு மேலும் தருகிறேன்" என்று இளம் விருந்தாளியிடம் கூறினான்.

"நன்றி, மாமி! அப்படியே செய்கிறேன்" என்று அந்தச் சிறுவன் நேர்மையாகக் கூறினான். "நான் நன்றாகச் சாப்பிடுவேன். நான் முன்னர் ஒரு தரம் ஏழு கிண்ணம் சாப்பாடு சாப்பிட்டேன்."

" 'முன்னர்' என்றால் எப்போது? "

“என்னுடைய அம்மா எங்களுடன் இருந்தபோது. அவர் இரக்க சுபாவம் உள்ளவர். ‘தாயார் பாட மகன் கை தட்டுகிறான்’ என்று கூறுவது போலல்ல. எங்கள் அயலவர்கள்கூட அம்மா நல்லவர் எனவும் நேர்மையானவர் எனவும் கூறுவதுண்டு. கஷ்டப்படும் வெருக்கும் அவர் உதவத் தயங்கியதில்லை. அவர் மற்றவர்கள் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்துக் கவலைப்படுவார்.”

ரு அடுத்த அறைக்குள் மீண்டும் பார்த்து. அந்தச் சிறுவன் ஏன் வயதுவந்த ஆள்போல் பேசுகிறான் என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அவருடைய மனைவி அவனுக்கு இன்னொரு கிண்ணம் சோற்றைக் கொடுத்தாள். அவன் அவளிடமிருந்து அதனை இரு கையினாலும் மரியாதையுடன் பெற்று “நன்றி” என்று மெதுவாகக் கூறினான்.

“தம்பி, பொரித்த முட்டையைச் சாப்பிடு.”

“வேண்டாம். நன்றி. எனக்கு முட்டை விருப்பமில்லை. நான் கத்தரிக்காய்க் கறி சாப்பிடுகிறேன். என்னுடைய அம்மா கத்தரிக் காய் ஊறுகாய் போடுவதில் கைதேர்ந்தவர். அவர் அதில் சிறிதளவு உள்ளியையும் இஞ்சியையும் இடுவதுண்டு. ஆனால் அவர் அதனை விருப்பப்படி சாப்பிட என்னை விடமாட்டார். அதிக அளவு கத்தரிக்காய் ஊறுகாய் சாப்பிடுவது உடம்புக்கு நல்லதல்ல என்று கூறுவார். ஆனால் இப்போது எனக்குக் கத்தரிக்காய்க்குக்கூட வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது.”

அவள் தன் நாக்கைச் சுழித்துக்கொண்டு “இப்போது நிலைமை வரவர மோசமாக இருக்கிறது. ஒரு டொங் காசிற்குச் சில வேளைகளில் ஒரு அல்லது இரண்டு கத்தரிக்காய்தான் வாங்கலாம். உன்னுடைய தந்தையாரும் சித்தியும் பெரிய குடும்பத்தைப் பராமரிக்கவேண்டி இருக்கிறது என்பது உனக்கு விளங்க வேண்டும்” என்று அனுதாபத்துடன் கூறினாள்.

அந்தச் சிறுவன் தன் மெல்லிய கழுத்தை உயர்த்தி ஒரு கவளம் சோற்றை விழுங்கினான். “உண்மையில் அதனையும் வேறு விஷயங்களையும் நான் அறிவேன். உதாரணமாக என் தந்தையாரைப் பாருங்கள். அவர் உண்மையில் கெட்டவர் அல்லர். ஆனால் அவர் சுயநலவாதியாகவும் கோழையாகவும் நடந்து கொள்கிறார்.”

“மகனே, நீ ஏன் அப்படிப் பேசுகிறாய்?”

சிறுவன் தான் தவறாகச் சொன்னதை உணர்ந்து விரைவாக வேறு விஷயம்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினான். “மாமி நான் அண்மையில் பலவாறு சிந்தித்துள்ளேன். நியாயமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். எனது சித்தி எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரருக்கும் ஒன்றுவிட்ட சகோதரிக்கும் அடிக்கடி இறைச்சியும் முட்டையும் கொடுப்பதுண்டு. ஆனால் எனக்குக் காய்கறி உணவுதான் கிடைக்கும். எனது தம்பி மூன்று வயதுள்ளவளாகவும் எனது தங்கை ஆறு வயதுள்ளவளாகவும் இருப்பதனால் அது பரவாயில்லையென நினைக்கின்றேன்.

அவர்கள் இன்னும் சிறியவர்கள். என்னைப் போல பெரிய ஆள் ஏன் அவர்களுடைய உணவைச் சாப்பிடுவது? ”

அவன் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டு இருக்கும்போது அவனுடைய முகத்தில் அருவருப்பான புன்னகை பளிச்சிடுவது போல் தோன்றியது. “ஆனால், மாமி, விஷயங்கள் எப்படியோ கட்டுப்பாடு இல்லாமல் போய்விட்டன. நேற்று எனது தந்தையார் வேலை செய்துவிட்டு வீட்டுக்கு வரும்போது “பருந்து” ச்சின்னமுள்ள பாற் பேணியை வாங்கி வந்தார். அவர் அதனைக் கலந்து எனக்கு ஒரு கிளாக தயாரித்தார். நான் இதனைப் பருகி ஐந்து அல்லது ஆறு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அவர் இதனை எனக்குத் தரும்போது எனது சித்தி என்னிடமிருந்து கிளாசைப் பறித்துப் பாலை வெளியே ஊற்றினாள்.”

“அப்படியா?”

“நான் உண்மையில் பொய் சொல்லவில்லை. வரவர சூனியக் காரி கெட்டவளாகிறாள். நான் எங்கள் முயல்களுக்குப் போதிய அளவு காய்கறிகளைப் பெற்று வராவிட்டால் எனது சாப்பாடு குறைக்கப்படும் எனவும் நான் வீட்டில் நித்திரைகொள்ள விடப்படமாட்டேன் எனவும் நடைபாதையில் பொழுதைக் கழிக்க வேண்டும் எனவும் அவள் என்னிடம் கூறினாள். ஒரு நாள் எனக்கு மிகவும் பசியாக இருந்தது. அப்போது எனது தந்தையார் மீதியாய் இருந்த சோறை எனக்குத் தர வந்தார். அவள் இதனை எப்படியோ அறிந்துகொண்டாள். அவள் வெளியே ஓடி வந்து, எனது தந்தையாரின் கையில் இருந்த சோற்றுக் கிண்ணத்தைப் பறித்து அதில் இருந்த சோறைத் தரையில் கொட்டினாள். எனக்குச் சாப்பாடு போடுவதிலும் பார்க்க நாய்க்குச் சாப்பாடு போடுவது நல்லது என்று கூறினாள். அவளுடைய அனுமதி இல்லாமல் நான் ஒன்றும் சாப்பிடக்கூடாது என்ற செய்தி எனக்கு வந்தது. மாமி, அவளுடைய பிள்ளைகள் சிறு குழந்தைகளாக இருந்தபோது நான் அவர்களைத் தூக்கி வைத்திருக்கவேண்டி இருந்தது. அப்போது அவள் என்னுடைய உணவைக் குறைக்காமல், ‘நீ அவர்களைப் போட்டால் உன்னைக் கொன்று விடுவேன்’ என்று எப்போதும் உறுமிக்கொண்டு இருந்தாள். இதனை நினைத்தால் இப்போதுகூட எனக்குப் பயமாக

இருக்கிறது. ஆனால் நான் அவர்களை ஒருபோதும் போட்ட தில்லை. நான் என் தம்பியையும் தங்கையையும் மிகவும் நேசிக்கின்றேன். அவர்கள் எப்போதும் நோய்வாய்ப்பட்டு இருந்தனர். அவர்களைப் பார்க்க வேண்டி இருந்தமையால் நான் ஆறாந் தரத்தில் திரும்பவும் படிக்க வேண்டி இருந்தது. இதனால் தான் பெரிய ஆள் ஆகிய நான் இப்போதும் ஏழாந் தரத்தில் படிக்கிறேன். இனிமேலும் பாடசாலைக்குப் போக எனக்கு விரும்பமில்லை.”

அந்தச் சிறுவன் தன் பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான். அப் போது அவனுடைய உதடுகளில் விஷமம் நிறைந்த புன்னகை பூத்தது. பின்னர் அவன் “மாமி, நான் கெட்டவனல்ல. நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார். என்னிடம் பணம் இருந்தால் அதில் ஒரு பகுதியை வீதியில் இருக்கும் குருட்டுப் பாடகனுக்கும் அவனுடைய மகனுக்கும் கொடுப்பேன். ஒரு நாள் சிறிதளவு சோறை ஒரு பிச்சைக்காரனுக்கும் அவனுடைய மகளுக்கும் கொடுத்தேன். இதனைக் கண்ட சித்தி எனது தலையில் காயம் ஏற்படும் வரை அதனைப் பல தடவை சுவருக்கு எதிரே தள்ளி என்னைத் தண்டித்தார். வேறொரு நாள் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு அரிசி மூட்டையைச் சுமந்துகொண்டு சென்ற ஒரு கிழவியைச் சந்தித் தேன். நான் அவளுக்காக அதனைக் காவிக்கொண்டு சென்றேன். புகைவண்டி நிலையத்தில் அவள் எனக்குப் பத்து டொங் காசு தரப் பார்த்தாள். ஆனால் நான் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. நாங்கள் மற்றவர்கள் கூறுவதைக் கவனிக்கக்கூடாது. சரிதானே மாமி ” என்று மெதுவாகக் கூறினான்.

சிறுவனின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவனிடம் இரக்கம் கொண்டார். அவர் அறைக்கு வெளியே வந்தார். தான் பெரிய பையன் என்று கூறிய சிறுவனை அவர் இப்போது தெளிவாகப் பார்க்கக்கூடியதாக இருந்தது. உண்மையில் அந்தச் சிறுவன் எலும்பும் தோலுமான சிறிய பையன். இது அவனிடம் உள்ள ஊட்டக் குறைவுக்குச் சான்று பகர்ந்தது. அவனுடைய மெல்லிய, வெயில் பட்டுக் கறுத்த முகத்தில் காணப்பட்ட தோற்றத்தை அவனுடைய பிரகாசமான பெரிய கண்கள், வட்டக் காதுகள், சுருந் தலைமயிர் ஆகியவற்றில் பிரதிபலித்த சாமர்த்தியமும் களங்கமின்மையும் விஞ்சின. அவனுடைய ஆளுமையைப்

பொறுத்தவரை இரு எதிர்ச் சக்திகளுக்கிடையே ஒரு ஒற்றுமை காணப்பட்டது..அதாவது, அவனுடைய கஷ்டமான வாழ்க்கையின் பயனான விஷமமும் சிமிட்டும் அன்பும் எதிர்பாராத சந்தோஷமும் ஒன்றுகலந்து காணப்பட்டன.

ரூ மழைக் 'கோட்டை' நீரில் அலசி, கதவுக்குப் பின்னால் இருக்கும் கொளுக்கிமீது வைத்துக்கொண்டு "சாப்பாட்டுத் தட்டுகளை மேசையில் வை. அது மேலும் வசதியானது" என்றார்.

சிறுவன் ரூவுக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, சாப்பிட்டு முடித்த கிண்ணத்தைத் தட்டத்தில் வைத்தான். அவன் பின்னர் எழுந்து "மாமா மாமி, நன்றி. வயிறு இப்போது நிறைந்து விட்டது" என்று மரியாதையாகக் கூறினான்.

"ஆம். எங்களோடு விருந்தாளி விளையாட்டு ஆடாதே. சரி" என்று ரூ சந்தோஷத்துடன் கூறினார்.

அந்தச் சிறுவன் திருமதி ரூ கொடுத்த தேநீரை வாங்க மறுத்தான். அவன் வெளியே செல்லும்போது அவர்களுக்கு வந்தனம் தெரிவித்தான்.

ரூ தேநீர்த் தட்டத்தைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தார். அவருடைய மனைவி கைலேஞ்சியினால் கண்ணீரைத் துடைத்தான். "நான் கிண்ணங்களை மேசையில் வைத்தேன். ஆனால் அவன் அவற்றைத் தரையில் வைப்பதை விரும்பினான்."

"நீ அவனை எங்கே சந்தித்தாய் ?"

"நான் தண்ணீர் கொண்டு வரக் கீழே சென்றேன். நான் அதனை மேல் மாடிக்குக் காவிக்கொண்டு வரும்போது அவன் உதவிக்கு வந்தான். நான் அவனை உள்ளே வருமாறு அழைத்தேன். அவன் உள்ளே வந்து குழந்தைகளின் பொம்மைகள், கார், தாங்கிகள் ஆகியவற்றுடன் விளையாடினான். அவனுடன் பேசிய போது அவன் எங்கள் கட்டடத்துக்குப் பின்னால் உள்ள கட்டடத்தில் வசிப்பதை அறிந்துகொண்டேன். அவன் வர்த்தக வங்கியில் பணியாற்றும் திரு. தொங், இறைச்சிக்கடை உதவியாளர் திருமதி சாம் ஆகியோரின் மகன் ஆவான். திரு. தொங் முதல் மனைவியை விவாகரத்துச் செய்த பின்னர் அவளைத்

திருமணஞ் செய்தார். இந்தச் சிறுவன் முதல் மனைவிக்குப் பிறந்த மகன். சிலபேர் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஏன் கவலையை ஏற்படுத்துகிறார்கள் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.”

அந்த நாள் தொடக்கம் சிறிய கீம் அவர்களுடைய விருந்தாளியானான். அவன் தன்னுடைய உள்ளக்கிடக்கைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு வேறு யாருமில்லை. திருமதி ரூ பிள்ளைகளுடன் எங்ஙனம் பேசி அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டலாம் என்பதைத் தெரிந்து வைத்திருந்தான். அவளுடைய எல்லாப் பிள்ளைகளும் கிராமப்புறத்தில் விடுமுறையைக் கழித்துக் கொண்டு இருந்தமையால் அவளுக்கு ஓய்வு நேரம் இருந்தது. அவள்கூடக் கிராமப்புறத்திலிருந்தே வந்தாள். அவள் முகத்திலிருந்தும் நேர்மை, கபடமின்மை ஆகியவற்றிலிருந்தும் இதனை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

கீம் பெரும்பாலும் பிற்பகலில் வந்து இடையிடையே இராச்சாப்பாட்டுக்காக இருப்பான். சிலவேளைகளில் அவன் தான் வளர்த்த புதிய நீர்ப் பசனியைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பான். அவன் பல தடவைகளில் கவலையுடனும் களைப்புடனும் அமர்ந்துகொண்டு இருப்பான். அவனுடைய முகங்களில் உள்ள காயங்கள் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தண்டனையை எடுத்துக் காட்டும். அவன் பெரும்பாலும் ரூவின் பிள்ளைகளின் பொம்மைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டோ, நிலக்கடலையை உடைத்துக் கொண்டோ, அவளுக்குக் கதைகள் சொல்லும் அதே வேளையில் வீட்டைச் சுத்தஞ் செய்துகொண்டோ இருப்பான்.

அவன் தினமும் இளம் வயதிலேயே வாழ்க்கையின் கசப்பைச் சுவைப்பதாகத் தெரிந்தது. ஒரு பெண்ணின் சித்தி அவளை அவள் காதலிக்காத ஒருவனைத் திருமணஞ் செய்யுமாறு வற்புறுத்தியமையால் அந்தப் பெண் தற்கொலை செய்ததாகவும் பொலிக அண்மையில் தன் சித்தியின் ஒரு கூட்டாளியைப் பிடித்துச் சென்றதாகவும் அவன் கூறினான். அவன் முடிச்சு மாறிகள், திருடர்கள் ஆகியோர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடுவான். அவன் பங்குலாப வியாபாரிகள், மோசடி வர்த்தகர்கள் ஆகியோரின் சதித் திட்டங்களையும் பற்றிக் கூறுவான். அதோடு அவன் வெளிநாட்டுக்குப் போவதற்காக அல்லது தொழிற்

சங்கங்களில் அனுமதிப்பதற்காக இலஞ்சம் கொடுக்கப்படுதல் போன்ற சமூக ஊழல்கள் பற்றியும் அறிந்திருந்தான். கடை A யில் விற்கப்படும் கோப்பி உண்மையான கோப்பி அல்ல. அது நிலாவிரை, அரிசிமா ஆகியவற்றின் கலப்படம் என்று அவன் கூறினான். அவன் நாட்டுப்பாடல்கள், கேலிப் பாட்டுகள் ஆகியவற்றைப் பாடுவான் ; கட்டுக் கதைகள் சொல்வான். அவன் புத்தகங்களை விரும்பி வாசிப்பான். இதற்காக அவன் ரூவின் அலுமாரியில் இருக்கும் கதைப் புத்தகங்களை இரவலாகப் பெற்றுச் செல்வான்.

அந்தச் சிறுவன் பயப்படாமல் எல்லா விஷயங்களையும் சொல்வான். ஆனால் ரூ தம்பதியினர் அவனுடைய விவேகத்தையும் அனுபவங்களையும் கண்டு அதிர்ச்சி அடையவில்லை. அவன் வெட்கப்படுபவன் ; இரக்க சபாவம் உள்ளவன். அவன் உளரீதியாகவும் உடல்ரீதியாகவும் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டிருந்தாலும் அவன் தீய வழிகளில் நடந்துகொள்ளவில்லை. அவனுடைய இதயம் அன்பும் பாசமும் நிறைந்தது. அவன் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன், சகோதரி ஆகியோர் காரணமாகப் பல தடவை தண்டிக்கப்பட்டான். அவ்வாறு இருந்தும் அவன் அவர்களை மிகவும் நேசித்தான். அவனுடைய சித்தி தன்பிள்ளைகளை நேசித்தான். தாயைப் பார்த்து இரு பிள்ளைகளும் அவனை வெறுக்கத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாக அவன் அவர்களுடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரனை அடித்தான்.

ஒருநாள் ரூவின் புத்தகத்தைத் திரும்பக் கொடுக்கும்போது அந்தச் சிறுவன் மேலே குறிப்பிட்ட அடித்தல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுவிட்டுப் புன்னகை புரிந்தான். “ஆனால், மாமா, அவர்களை வெறுத்து வாழ முடியாது. அவர்களைப் பார்க்காமல் ஒரு நாள் கூட என்னால் வெளியே தங்கியிருக்க முடியாது. அவர்கள் அண்மையில் பிறந்த பிள்ளைகள். ஆகவே நான் அவர்களைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் அவர்களுடைய உடைகளைக் கழவி. அவர்களைக் குளிப்பாட்டி, குழந்தை உணவைத் தயார்செய்து அவர்களுக்கு ஊட்டினேன். அந்தவேளை எனது சித்தி இன்னும் வறியவளாக இருந்தாள். அவள் தெருவில் திரிந்த ஒரு பெண். அவள் எங்களுடன் வசிக்க வந்தபோது கிழிந்த ஒரு

பையை மாத்திரம் கொண்டுவந்தாள். பின்னர் என்னுடைய தந்தையார் அவளை இறைச்சிக் கடையில் வேலைக்குச் சேர்த்தார். படிப்படியாக அவளுடைய வாழ்க்கை சிறக்கத் தொடங்கியது. அவள் பின்னர் உலோபியானாள் ; கொடியவள் ஆனாள். அவள் என்னைப் போல இருப்பதில்லை. எனது சட்டைப் பையில் சிறிதளவு பணம் இருந்தால்கூட எனக்கு அந்தரமாக இருக்கும். நான் அதனைக் கொண்டு குழந்தைகளுக்குத் தின்பண்டங்கள் வாங்குவேன். ஒரு நாள் அவர்களுக்காகச் சூயிங்கம் வாங்கினேன். ஆனால் சித்தி அவர்களிடம் அதனை வெளியே துப்பச் சொன்னாள். அதனை அவர்களுக்குக் கொடுத்தமையால் அடி வாங்கினேன். ஆனால் எனக்கு அதனைப் பற்றிக் கவலையில்லை. சிறிய குழந்தைகளைப் பார்க்கும்போது அவர்களைத் தூக்கி வைத்திருக்கவும் அவர்களுக்குத் தின்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொடுக்கவும் விரும்புவேன். மாமா, நான் வாசிக்கும் கதைகளில் நல்லவர்கள் தீயவர்களை விஞ்சுகின்றனர். இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ....”

அவர்கள் அந்தச் சிறுவனைப் படிப்படியாக நேசிக்கத் தொடங்கினர். ஞ அவனுடன் அடிக்கடி பேசி, அவனுடைய ஆன்மீக வழிகாட்டியாக மனதார இருக்க விரும்பினார். இல்லா விடில், அவனைப் போன்ற துரதிருஷ்டமான ஒரு வறிய சிறுவன் கலப்பமாக மற்றையோரிடம் இரக்கங்கொள்ளாத, அலட்சியமான சிறுவனாக அமைந்து விடுவான். ஞவும் அவருடைய மனைவியாரும் அவனுக்கு இயன்றவரை உதவி செய்ய முயன்றனர். அவர்கள் அவனிடம் ஒரு கம்பளிச் சுவெற்றர், ஒரு சோடி முழுக் காற்சட்டைகள், ஒரு தொப்பி, ஒரு பேனை ஆகியவற்றைக் கொடுத்தனர். அவர்கள் அவன் தன் வீட்டில் சாப்பிடாமல் வரும்போது அவனுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க முன்வந்தனர். ஆயினும், அவன் கௌரவத்தைக் கருதி அவர்கள் வீட்டில் அடிக்கடி சாப்பிட விரும்பவில்லை.

அவன் கிட்டத்தட்ட இரண்டு வாரங்களாக ஞவின் வீட்டுக்கு வர்வில்லை. இதனால் ஞ சஞ்சலம் அடைந்தார். கீம் பாடசாலையிலிருந்து விலகி வேலை செய்ய வேண்டும் என்று அவனுடைய சித்தி அவனை வற்புறுத்தி வருவதாக அவருடைய மனைவி கூறினாள். இதனால் ஞ மேலும் கவலைப்பட்டார். சிறிய பிள்ளை

ஒன்று இளம் வயதில் பாடசாலையிலிருந்து விலகி வேலைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று கூறுவது நியாயமா ?

ஒரு நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை ரூ தன் சைக்கிளைச் சுத்தஞ் செய்துகொண்டு இருந்தபோது அந்தச் சிறுவன் வந்தான். அவன் முன்னர் போல எலும்பும் தோலுமாக இருந்தாலும் முன்னரிலும் பார்க்க இரண்டு அல்லது மூன்று அங்குலம் கூட உயர்ந்திருப்பதாகத் தோற்றினான். அவன் படையினரின் சீருடையை அணிந்திருந்தமை இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அதோடு அவனுடைய தலைமயிர் நன்றாக வெட்டப்பட்டும் இருந்தது. அவன் விஷமம் நிறைந்தவனாகவும் தோற்றினான். அவனைக் கண்ட ரூ மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்தார். அவர் சைக்கிளைச் சுத்தஞ் செய்யும் வேலையை நிறுத்தி விட்டு அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

“நாங்கள் பல நாட்களாக உன்னைப் பார்க்கவில்லை. அண்மையில் எங்கே சென்றாய் ? மகனே, அமர்ந்து தேநீர் பருகு. ”

கீம் அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி செய்துவிட்டுச் சிரித்தான். அவன் “விரைவில் திருமணஞ் செய்யப்போகிறேன்” என்றான்.

அரிசியைத் துப்புரவாக்கிக்கொண்டு இருந்த ரூவின் மனைவி திடுக்கிட்டாள். அவள் பின்னறையைக் கீழே போட்டுவிட்டுக் கீம் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்டாள்.

ரூ “ அது உண்மையா? நீ உண்மையில் திருமணஞ் செய்யப் போகிறாயா? ” என்று தெத்தித் தெத்திப் பேசினார்.

அவன் சிரித்துக்கொண்டு “நான் உங்களை ஏமாற்றிவிட்டேன். நான் இங்கே வரும்போது அந்த எண்ணம் என் மனத்தில் தோன்றியது. எப்படியிருந்தாலும் நான் திருமணஞ் செய்தால் மரணம் எங்களைப் பிரிக்கும்வரை நானும் என் மனைவியும் உங்களைப் போல் ஒருவரை ஒருவர் நேசிப்போம் ” என்றான்.

இது ரூவின் இதயத்தை உறுத்தியது. அவர் ஒரு பிள்ளையிடமிருந்து இவ்விதமான நல்ல, ஆனால் பயங்கரமான எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் கேட்டறியார். அவன் இவற்றைத் தன் கசப்பான அனுபவத்திலிருந்து பெற்றிருக்கலாம்.

ரூவின் மனைவி புன்னகையுடன் அரிசியை மறுபடியும் துப்பரவாக்கத் தொடங்கினாள். “அற்பப் பயலே ! உனக்கு எங்களைப்பற்றி என்ன தெரியும் ? ”

“ஏராளமாகத் தெரியும். உங்களை வெறுமனே கவனித்து அறிந்துகொண்டேன். ”

“நீ மனத்தை வாசிக்கப் பழகுகிறாயா ? ” என்று அவள் அவனைப் பரிகாசஞ் செய்தாள்.

கீம் விஷமமாகப் புன்னகை புரிந்துகொண்டு “நான் அதனைச் செய்கிறேன்” என்றான். பின்னர் அவன் ரூவைத் திரும்பிப் பார்த்து. “நான் உங்களிடம் இதனைக் கேட்க விரும்புகிறேன் - பணக்காரர்கள் எப்பொழுதும் உலோபிகளாகவும் இரக்கமற்றும் இருக்கின்றனர். அதேவேளை ஏழைகள் ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கின்றனர். இது உண்மையா ? ” என்றான்.

“ அப்படி இருக்க வேண்டியதில்லை. நான் அதனை இவ்வாறு கூறுகிறேன் - உலோபித்தனம் ஒருவரைப் பணக்காரன் ஆக்குகின்றது. அது அவனை மேலும் உலோபியாக்குகின்றது. அது ஒரு நச்சுவட்டம் என்று நினைக்கிறேன். ”

“ நான் உங்களிடம் வேறொரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன் - ஆட்கள் தீங்கு இழைக்கும்போது அதனை உணர்கிறார்களா ? ”

“சாதாரண மக்கள் அதனை உணர்கிறார்கள். ஆனால் .....”

அந்தச் சிறுவன் குறுக்கிட்டு “மாமா, அவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். கள்ளக்கடத்தற்காரர்கள், திருடர்கள், முடிச்சுமாறிகள் ஆகியோர் பெரும்பாலும் கடவுளை வழிபடுபவர்களாக இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர்கள் கடவுளின் தண்டனைக்குப் பயப்படுகிறார்கள். அதனால்தான் வழிபாட்டில் ஈடுபடுகிறார்கள். என்னுடைய சித்தி கோயிலுக்கு அடிக்கடி போகின்றாள். வடக்குப் பக்கமாகத் தொலைவில் இருக்கும் ரூயென் குவாங் மாகாணத்தில் உள்ள நீலக் கோயிலுக்குக் கூட அவள் போயிருக்கிறாள். மனித இனம் ஒரு புதுமையான இனமாக இருக்கிறது. மாமா ! அவர்கள் தப்பிப் பிழைக்க மனதார முயல்கின்றனர். அதேவேளை ஒருவரை ஒருவர் கொல்ல விரும்புகின்றனர் ” என்றான்.

ரூ திடரெனத் திரும்பி அவனைப் பார்த்து நடுங்கினார். அவன் இந்தப் பயங்கரமான கருத்துகளை எங்கேயிருந்து பெற்றான்?

அவன் ரூவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் அவருடைய விசாரமான பார்வையை உணர்ந்தவன்போல் தோற்றினான். “நான் அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளைக் கூறுகிறேன் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது. சென்ற வாரம் எனது சித்தி வெளியே சென்றிருந்தபோது நான் அம்மாவை இரகசியமாகப் பார்க்கப் போயிருந்தேன்.”

“அவர் இப்போது எங்கே வசிக்கிறார்?”

“மிகத் தொலைவில் கியப் பாற் நிலையத்தில்” என்று கீம் சொல்லிக்கொண்டு தன் இடப்பக்கச் சட்டைப் பையின் பொத்தானைக் கழற்றினான். “அம்மா எனக்குச் சற்று முன்னர் தந்த முப்பது டொங் காச இருக்கிறது. இதனைத் தயவுசெய்து வைத்திருங்கள். இல்லாவிட்டால், நான் எல்லாவற்றையும் செலவழித்து விடுவேன். அவர் எனக்கு ஒரு கேக்கும் தந்து சாப்பிடச் சொன்னார். நான் அதனை வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் எனது ஒன்று விட்ட தம்பிக்கும் தங்கைக்கும் கொடுப்பேன் என்று அவர் ஒருவேளை பயந்திருக்கக்கூடும்.”

“உன்னுடைய அம்மா உன்னை மற்றவர்களிலும் பார்க்கக் கூடுதலாக நேசிப்பது இயற்கையாகும்” என்று ரூவின் மனைவி விளக்கினாள்.

“ஆனால் நான்கூட என்னுடைய தம்பியையும் தங்கையையும் நேசிக்கிறேன்.”

ரூவின் மனைவி எழுந்து, அரிசியை ஒரு வாளிக்குள் இட்டுவிட்டு “உன்னுடைய அம்மா உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறாள். அப்படியென்றால் நீ ஏன் போய் அவருடன் இருக்கக்கூடாது?” என்றாள்.

“நான் எப்படிப் போகலாம், மாமி?” அவன் குழப்பம் அடைந்தவன் போல் காணப்பட்டான். அவன் அவரை உற்றுப் பார்த்து. “அவர் தன் கணவர் அங்கே இல்லாதபோது காசையும் கேக்கையும் தந்தார். அவருடைய கணவர் பணக்காரர்; ஆனால் மிகவும் கெட்டவர். அவர் எண்ணெய் லொறிச் சாரதியாவார். ‘சம்பாத்தியத்தைப் பொறுத்தவரை முதலாம் ஆள் எண்ணெய்

லொறிச் சாரதி. இரண்டாவது பேருந்துச் சாரதி. மூன்றாவது சாதாரண லொறிச் சாரதி. கடைசி ஆள் கார்ச் சாரதி' என்று கூறுவதுண்டு. நான் என்னுடைய அம்மாவைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தபோது மிகவும் கவனமாக நடந்துகொண்டேன். தம்பதியினர் அதாவது அவரும் என்னுடைய அம்மாவும் தம் முடைய முதல் திருமணங்களின் மூலம் பெற்ற குழந்தைகளுடன் தொடர்பு எதுவும் வைத்துக்கொள்வதில்லை என்று உடன் பட்டனர். இது எவ்வளவு கொடூரமானது ! நான் யாசகஞ் செய்வதற்கு அல்ல தாயைப் பார்க்கவே அங்கே போனேன். அப்படியிருந்தாலும் அங்கே சென்றபோதெல்லாம் அவன் என்னைக் கடுகடுப்பாகப் பார்ப்பான்" என்றான்.

“இந்த முறை அதிருஷ்டவசமாக அவனுடைய மகளாகிய ஹோவாவைச் சந்தித்தேன். பத்தொன்பது வயதுடைய அவள் கல்லூரியில் இரசாயனவியல் படிக்கிறாள். அவள் தனித்தே வசிக்கிறாள். அவள் சுவெற்றர் பின்னிச் சம்பாதிக்கிறாள். அவள் 'தம்பி, நீயும் நானும் ஒரே ஓடத்தில் இருக்கிறோம். அதனால் தான் நான் உன்னில் கவனம் செலுத்துகிறேன். நான் பட்டப் படிப்புப் படிக்கிறேன். அதனைப் படித்து முடித்ததும் ஒரு வேலையில் சேர்ந்தபின்னர் நான் பெறும் மிதமான சம்பளத்தைக் கொண்டு உனக்கு உதவி செய்வேன்' என்று கூறினாள்.”

அவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சற்று நிறுத்திவிட்டுப் பின்னர் கதவை நோக்கி நிதானமாகக் கூறினான். “மாமி, அது வசதி கருதி நடைபெற்ற ஒரு திருமணம். ஆகவே அவர்களைக் குறை கூறக்கூடாது. என்னுடைய தந்தையார். அந்த மாயக்காரியைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தபோது என்னுடைய அம்மா மனமுடைந்தார். அவர் வீட்டை விட்டு வெளியேறி இந்தச் சாரதியைச் சந்தித்தார். இது ஒரு பெரிய கதை ! மாமி, சில ஆட்கள்தான் பணத்தை வெறுத்து ஒதுக்கத் துணிவார்கள்.” அவன் இவ்வாறு கூறிவிட்டு வெளியே போக எழுந்தான்.

ஞ அதிர்ச்சியடைந்தார். அவர் வெளியே சென்று அவனை வழியனுப்பினார். அவர் அவனுக்கு எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கும் என்று அதிசயப்பட்டார். அவர் அவன் மனித இனம் பற்றி யதார்த்தமாகக் கூறிய விஷயங்கள், அவன் கயநலத்திற்கொண்டுள்ள வெறுப்பு, அவன் தன் மனைவியிடம் ஒப்படைத்துள்ள பணம் என்பனபற்றிச் சிந்தித்தார்.

கீம் ரூவிடம் பிரியாவிடை பெறப் போகும்போது அவருடைய சைக்கிளைப் பார்த்தான். அவன் குனிந்து அதன் மிதியைச் சுழற்றிவிட்டு மேலே பார்த்தான். “ பற் சில்லுத் தேய்ந்துபோய் விட்டது. உங்களுக்குத் தேவையானால், வீதியில் விற்கப்படும் போலிப் பொருள்களைப் போலன்றிப் புதிய, அசல் பற் சில்லை வாங்கக்கூடிய இடத்தைக் காட்டுகின்றேன். இந்த வியாபாரிகள் மாறுவேடத்தில் இருக்கும் திருடர்கள். ஆனால், எமது அம்மா எனக்கு வாங்கித் தந்த இந்தச் சீருடையில் என்னைப் பார்த்தால் அவர்கள் பயந்துபோவார்கள்.” அவன் புன்னகை புரிந்து விட்டுத் தன்னுடைய மிகப் பெரிய முழுக்காற்சட்டையை உயர்த்திக் கொண்டு சென்றான்.

ஆடை ஒருவருடைய நடத்தையையும் நடப்பையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அனுபவமுள்ள, முதிர்ச்சி அடைந்த ஆளுமையை எடுத்துக்காட்டுவதற்கான வழிவகையாகிய அந்தப் பெரிய படைச் சீருடையை அணிந்த கீம் அந்த வேடத்தைத் தரித்தான். அவன் எப்படிப்பட்ட ஆளாக அமையப் போகிறான்?

ரூ அந்தச் சிறுவனின் நிலையையும் அவனுடைய நிச்சய மில்லாத எதிர்காலத்தையும் பற்றிச் சஞ்சலம் அடைந்தார். ஒரு நாள் பிற்பகல் அவர் தனது அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பி வந்து சைக்கிளை உள்ளே கொண்டு வருமுன்பாக அவருடைய மனைவி “கீம் ஓடி விட்டான்!” என்றாள்.

ரூ அவசரம் அவசரமாகச் சைக்கிளைச் சுவரில் சார்த்தி விட்டு “அவன் எப்போது ஓடிப் போனான்?” என்று திகைப்புடன் கேட்டார்.

“அவன் இன்று நண்பகல் இங்கே வந்து, என்னிடம் ஒப்படைத்த முப்பது டொங் காசைத் தருமாறு கேட்டான். போகும் இடத்தைக் கூறுமாறு நான் வற்புறுத்தியபோது தான் லாவோ காயில் உள்ள அப்பற்றைற்றுச் சுரங்கத்துக்குச் செல்வதாக மாத்திரம் கூறினான்.”

ரூ துவண்டு கதிரைக்குள் விழுந்தார். “அவன் இவ்வளவு சடுதியாக ஏன் சென்றான்?”

“அவனுடைய சித்தி கொடியவள். அவனுடைய அயலவர்கள் சொன்னவற்றை என்னால் நம்பமுடியாமல் இருக்கின்றது.” அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரியத் தொடர்ந்து கூறினாள். “முந்தநாள் அவன் ஒரு சின்னத்தின் கைப்பிடியை உடைத்தானாம். அவள் அதனை அவன் கண்ணுக்குள் எறிந்தாளாம். இதனால் கண் குருடாகப் பார்த்ததாம். பின்னர், அயலவர்கள் குற்றங்கண்டபோது அவள் அவனைக் கட்டிலின் காலில் கட்டி அவனை அடிக்குமாறு கணவனை வற்புறுத்தினாளாம். ஆண்டவனே! கீழ்ப்படிதலுள்ள, நல்லொழுக்கமுள்ள அப்படிப்பட்ட ஒரு பிள்ளைக்கு அவள் எவ்வளவு கொடுமை செய்கிறாள்?”

ஞ அவளைச் சாந்தப்படுத்த முயன்றார். “அவள் ஓடிப் போவாள் என்று எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“அவள் அப்படிச் சொன்னாள். அவள் தான் முன்பே வெளியேற உத்தேசித்து இருந்ததாகவும் ஆனால் தன் தம்பியையும் தங்கையையும் விட்டுப் பிரிய மனம் இருக்கவில்லை எனவும் கூறினாள். அவனுடைய சித்தி இப்போது அடிக்கடி நோய்வாய்ப்படுகிறாளாம். இதனால் இரு குழந்தைகளையும் கவனிக்க ஒருவரும் இல்லாதபடியால் அவர்கள் கஷ்டப்படப் போகிறார்கள்.”

ஞ தன்னுடைய உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றார். “அப்படிச் செய்யாதே என்று நீ ஏன் கூறவில்லை?”

ஞவின் மனைவி திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, அடைத்த குரலில் “நான் எவ்வளவோ முயன்றேன். ஆனால் அவன் தான் அதனைப் பற்றி ஏற்கெனவே திரும்ப ஆலோசித்ததாகக் கூறினான். நான் அவனுக்குச் சாப்பாடு தயாரித்துக் கொடுத்தேன். அதோடு அவனிடம் மேலும் இருபது டொங் காசும் கொடுத்தேன். அவன் எனக்கு நன்றி தெரிவித்தான். அவன் உங்களிடம் இதனைப்பற்றிக் கூறும்படி சொல்லி விட்டு புகைவண்டி நிலையத்துக்கு நடந்து சென்றான்” என்றாள்.

ஞ நுசப்தமாக இருந்தார். அவருடைய கையிலிருந்து விலையுயர்ந்த பொருள் ஒன்று நழுவினது போல் அவர் காணப்பட்டார். அவர் தன் இதயத்தில் ஆழமாக ஒரு வேதனை இருப்பதை உணர்ந்தார். அதற்கு இந்தச் சோக சம்பவமே காரணம். அவனுக்கு உதவி செய்வதற்கு அவருக்கு வழியில்லை. அவர் அந்தச் சிறுவனின் துன்பங்களைப் போக்குவதற்கும் இவற்றைப் பற்றி அவனுடைய பெற்றோருக்கு உணர்த்துவதற்கும் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. ஞ வாழ்க்கையின் உண்மைகளை வெளிப்படுத்தக் கூடிய ஆள் அல்ல. அவனுடைய பரிதாபமான வாழ்க்கை பற்றிய சிந்தனைகளில் ஆழ்ந்திருந்தமையால் அவர் பல நாட்களாக நித்திரை கொள்ளவில்லை. அவரையும் அவருடைய மனைவியையும் போன்ற அரசாங்க அலுவலர்கள் செலவைச் சமாளிப்பது கஷ்டம். ஆனால் அவர்கள் உண்மையில் ஒருவரை ஒருவர் நேசித்தனர். அவர்களுடைய மூன்று பிள்ளைகளும் குடும்பத்தின் மோசமான பொருளாதார நிலையில் பங்கு கொள்ள வேண்டி இருந்தாலும் அவர்கள் பெற்றோருடைய அன்பைப் பெற்றார்கள். இதனால் பிள்ளைகள் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள்.

கீம் போய் விட்டான் ! ஆனால் எங்கே சென்றான் ? இப்போது சமூகத்தில் காணப்படும் தீய ஒழுக்கங்களில் அவன் ஈடுபடுவானா ? கீம் உண்மையில் கரவில்லாத ஒரு சிறுவன். பலமின்றிய இயல்புள்ளவர்கள் அவற்றிலிருந்து விலகி இருத்தல் இலகுவான தல்ல. அவனுக்கும் அவனைப் போல கஷ்டப்படும் வேறு ஆட்களுக்கும் ஞ என்ன செய்யலாம் ? அவர் அவர்களின் துன்பங்கள் பற்றிச் சஞ்சலம் அடைந்து அவர்களிடம் இரக்கம் கொள்ளலாம். உண்மையில் அவர் சிந்தனையில் தானா பெருந்தன்மை உள்ளவர் ? அவர் செயலில் அவ்வாறு இல்லையா ?

சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் ஞ கவலையுடன் மெதுவாகச் சொன்னார். “நான் முன்னர் உனக்குச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஆனால் பயத்தினால் சொல்லவில்லை ..... நாங்கள் அவனைச் சுவீகாரம் செய்திருந்தால், அல்லது அவனைக் கிராமத்துக்கு அனுப்பியிருந்தால் கூட நன்றாக இருந்திருக்கும்.”

அவருடைய மனைவி திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அவர் யன்னலினூடாகப் பார்த்து மெதுவாகக் கண் சிமிட்டிக் கொண்டு “நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்களோ, இல்லையோ என்று எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் இப்போது சொன்ன அதே விஷயத்தை அவனிடம் கூறினேன். எனினும் அவன் ‘நீங்கள் என்னிடம் காட்டும் அன்புக்காக நான் உங்கள் இருவருக்கும் நன்றி தெரிவிக்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் குறிப்பிட்ட விஷயம் சரிவர மாட்டாது. அந்த மாயக்காரி இதனை அறிந்தால் உங்களுக்குப் பிரச்சினை ஏற்படும். அண்மையில் அவள் எங்கள் அயலவர்கள் எல்லோரும் எனக்குத் தஞ்சம் அளிப்பதாகவும் தனக்கு எதிராக என்னைத் தூண்டுவதாகவும் கூறி அவர்களைத் தகாத வார்த்தைகளினால் ஏசினாள்’ என்றான்” என்று கூறினாள்.

ரூ தன் கைகளைக் கதிரையின் கைகளில் அடித்து வெகுண்டு எழுந்து, உரத்த குரலில் கூறினார். “அவள் அப்படிச் செய்து கொள்ளட்டும் பார்ப்போம்! பிள்ளைகளை நேசிப்பதும் காப்பாற்றுவதும் என் கடமை. அவள் தன் கணவனின் சொந்தப் பிள்ளையைத் திட்டச் சட்டம் இடம் கொடுக்கமாட்டாது. நான் இனிமேலும் பேசாமல் இருக்கமாட்டேன். இதனைப் பற்றிச் செய்தித்தாள்களுக்கு எழுதுவேன்.”

ரூவின் மனைவி துக்கத்துடன் “அவள் கொடியவள்” என்றாள்.

ரூ தான் கொடுமைக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து இருந்தார். அவர் தன் கட்டுரையில் கண்டிக்க இருக்கும் துர்க்குணமுள்ள பெண்ணைத் தன் கண்களால் பார்ப்பதற்காக இறைச்சிக் கடைக்குச் சென்றார். அவர் சுறுசுறுப்பான ஒரு வாயாடிப் பெண்ணை அங்கே கண்டார். அவள் முப்பத்தைந்து வயதுடையவளாக இருந்தாள். அவள் இறைச்சியை வெட்டி, நிறுத்து, கலவரமடைந்து மேலேயும் கீழேயும் பார்த்துக் கொண்டு இறைச்சித் துண்டுகளை ஒருமிக்கக் கோத்தாள். இயந்திரத் துப்பாக்கியிலிருந்து வருவதுபோல அவளுடைய மெல்லிய உதடுள்ள வாயிலிருந்து கிறீச்சிடும் வார்த்தைகள் வெளியே வந்தன. ரூ எதிர்பார்த்தபடியே அவை ஒரு பலமான உடலிலிருந்து வருவதற்குப் பதிலாகக் காய்ந்த மீன் போன்ற உடலிலிருந்து வந்தமை ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அவளுடைய மார்பின்மீது ஒரு தங்க அட்டிகை தொங்க விடப்பட்டிருந்தது. அவளுடைய நீண்ட கன்ன எலும்புகள் காரணமாக அவள் மேலும் மெல்லியவளாகத் தோற்றினாள். அவளுடைய மெல்லிய கோடுள்ள, மிகவும் கருமையான கட்டுபுருவங்கள் மஞ்சள் காமாலை பீடித்த தோற்றத்தை அளித்தன. இவற்றைத் தவிர, கீமின் தந்தையாரை முன்னர் வசீகரித்த அழகை இப்போது காண முடியவில்லை. அவள் கடுமையான நுரையீரல் நோயின் பயனாகப் படிப்படியாக மெலிவடைவதையே இவை எல்லாம் எடுத்துக் காட்டின. ரூ இந்தப் பெண்ணிடம் இரக்கங் கொண்டார். அவள் வறுமை நிலை, நோய் ஆகிவற்றின் விளைவாக இப்படி நடத்துகொள்கிறாள் என்று கருதிய அவர் அந்தக் கட்டுரையை எழுதாமல் விடுவதற்கான நியாயத்தைப் புரிந்து கொண்டார்.

பின்னர் பீப்பாய் போன்ற ஒரு பெண் அவரை முழங்கையால் ஒரு பக்கமாகத் தள்ளிவிட்டு, கடையின் பிற்பக்கத்துக்குச் சென்று பன்றி இறைச்சி நிறைந்த கூடை ஒன்றைக் கையில் கொண்டு வந்தாள். அவள் அந்தச் சித்தியைப் பார்த்து இளித்துக்கொண்டு “நல்லது. அந்தக் காவாலிப் பையன் ஓடி விட்டானா?” என்றாள். சித்தி மேசையில் இருக்கும் பன்றியின் தலையில் குத்தாசியினால் குத்திக்கொண்டு முகத்தை நெளித்து “இப்போது எனக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது” என்றாள்.

“அவன் எதனையும் எடுத்துக் கொண்டு போனானா?”

“இல்லை. அப்படி இருந்தால் அவனைச் சிக்கலில் மாட்டி யிருப்பேன்.”

ரூ அந்தப் பெண்ணிடம் அனுதாபம் காட்டாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினார். அவர் முக்கியமாக உள்ளூர் அதிகாரிகளிடம் அவளைப் பற்றி மேலும் அறியச் சென்றபோது, அவள் கணவனின் சொந்த மகனிடம் கொடுரமாக நடந்து கொள்வதோடு வேலை செய்யும் இடத்தில் வஞ்சகமான செயல்களில் ஈடுபடுவதாகவும் கேள்விப்பட்டார். ரூ கட்டுரையை இயன்றவரை விரைவாக எழுதி முடித்தார். இரு வாரங்களுக்குப் பின்னர் அது நகரின் செய்தித்தாளில் “கணவனின் சொந்த மகனை

நிந்திப்பதை உடனடியாக நிறுத்திவிடு” என்னும் ஆத்திரமூட்டும் தலைப்பில் வெளிவந்தது. அதில் பெயர்களோ முகவரிகளோ வெளியிடப்படவில்லை. அதில் “உருப்படி விமர்சகர்” எனக் கையொப்பம் இடப்பட்டிருந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் ரூ தன் வீட்டில் அமர்ந்து இருந்தபோது முற்றத்தில் யாரோ சத்தமிடுவதைக் கேட்டார். அவர் கீழே பார்த்து அந்த ஆளை உடனடியாக அடையாளங் கண்டார். அதே பெண். அவள் தன்னுடைய உண்மையான தூர்க்குண ஆளுமையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு நின்றாள். அந்தச் சிறுவன் எவ்வளவு காலமாக எவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டான் என்பதை ரூ மறுபடியும் உணர்ந்தார்.

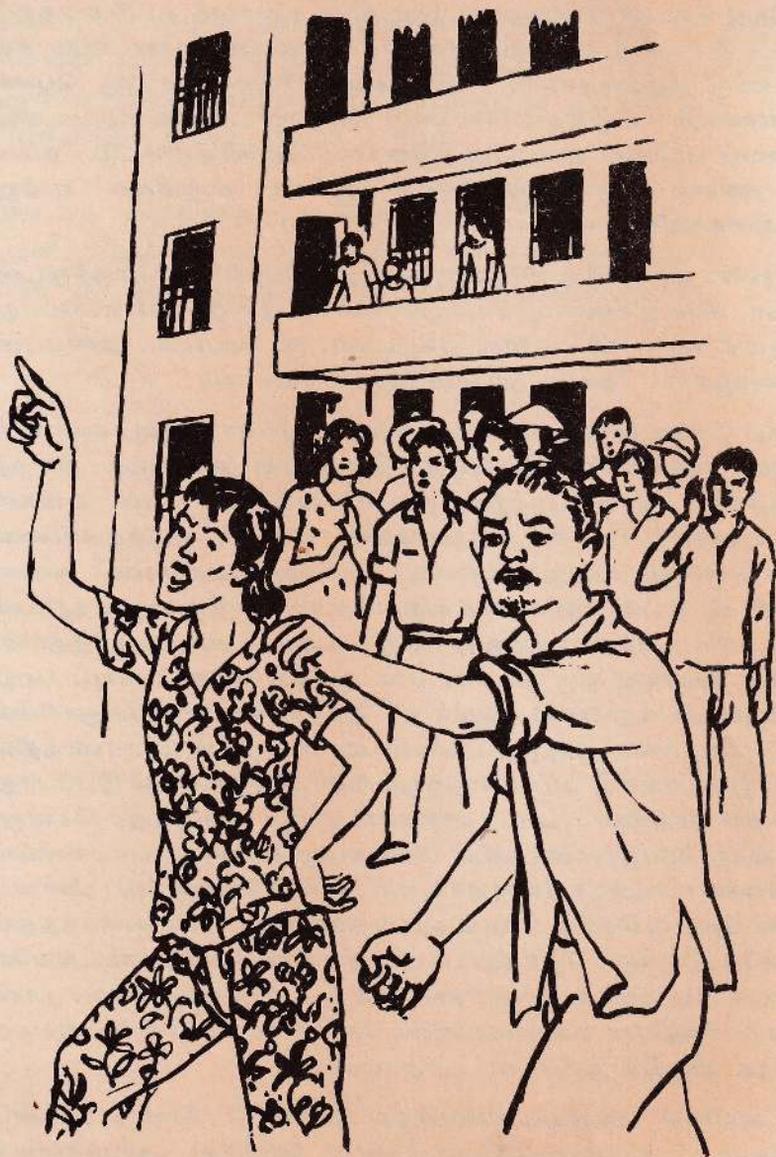
அவள் கால்களைத் தள்ளியும் கைகளை இடுப்பிலும் வைத்துக் கொண்டு தகாத வார்த்தைகளால் வசைமாரி பொழிந்தாள். “என்னை அவதூறுபடுத்த யார் முயன்றாலும் அவர் அழியட்டும்! என்னுடைய சிறிய பையனை எனக்கு எதிராக யார் தூண்டினாலும் அவர் சாகட்டும்! மிருகமே! கொலைகாரனே! நீ எனக்கும் அந்தச் சிறுவனுக்கும் செய்த அநியாயத்துக்கு ஆண்டவன் தண்டனை அளிக்கட்டும்! அவன் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது கூட நான் அவனைப் பராமரித்தேன். நான் என்னுடைய குழந்தைக்கு ஒரு கரண்டி உணவு கொடுக்கும் போது அவனுக்கு இரண்டு கரண்டி உணவு கொடுத்தேன். அவன் நன்றியறிதல் அற்றவன். அவன் என்னுடைய தங்க மோதிரத்தையும் ஐந்நூறு டொங் பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டான் .....

அந்த வசைமாரி ரூவுக்கு எதிராக வேண்டும் என்று வெறுப்பை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்தது. அது எவ்வளவு நேரம் தொடரும் என்று ஒருவருக்கும் தெரியாது. அப்போது அங்கே ஒருவர் வந்தார். அவர் அவளுடைய கணவர் போல் தோற்றினார். அவர் அடர்த்தியான தாடியுள்ள பருத்த மனிதராக இருந்தார். அவருடைய கண்கள் சாந்தமான முகத்தில் அவற்றின் குழிகளில் ஆழமாக இருந்தன. அவர் தயக்கத்துடன் அவளை அணுகி, தாழ்ந்த, தெளிவில்லாத குரலில் எதனையோ கூறினார். அவள்

திரும்பி அவரை நோக்கி “அவர்கள் என்மீது அகத்தமான வர்ணமையை ஊற்றியுள்ளனர். ஆகவே நான் தான் அதனைத் துடைக்க வேண்டும். என்னுடைய விவகாரங்களில் தலையிடாதே. அது உன்னுடைய வேலையல்ல. இந்தப் பெண் மற்றவரின் கணவனைப் பறித்து அவரது சொந்த மகனைக் கொடுமைப்படுத்துகிறாளாம். இப்படிக்கூறியவர் எவராகிலும் இங்கு வந்து அதனை எனக்குச் சொல்லட்டும். இல்லாவிட்டால் அவர் தன் தலையை மலகூடத்துக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டு சொல்ல விரும்புவதைச் சொல்லட்டும்” என்று கத்தினாள். அந்தக் கட்டடத்தில் சடுதியாகச் சத்தம் கேட்டது. வீடுகளில் உள்ள நடைபாதைகளில் சனங்கள் கோமாளியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்துப் பரிகசித்துக் கொண்டு இருந்தனர். ரூவின் மனைவி திரும்பிப் பார்த்து “இவளுடைய வாயிலிருந்து எப்போதும் தீய வார்த்தைகளே வருகின்றன. வினை விதைத்தால் வினை அறுப்பதற்கு இவளுக்குப் பயமில்லையா?” என்று கோபமாகக் கூறினாள்.

ஒருவர் விதைத்ததுபோல் அறுக்க வேண்டும்! மனித வாழ்வில் இதனைப் போன்ற ஒரு கர்ம விதி இருப்பது உண்மையா? மானிடத் தலைவிதியைத் தெய்வீகச் சக்தியினால் கட்டுப்படுத்தலாம் என்பதை ரூ நம்பவில்லை. எனினும் அவர் சில நாட்களுக்குப் பின்னர் அவதானித்த சம்பவம் அவரைச் சற்றுப் பிரமிக்கச் செய்தது.

வாரத்தின் அந்தக் கடைசி நாள் பிற்பகலில் ரூ அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது அந்தக் கட்டடத்துக்குப் பின்னால் ஒரு அம்புலன்க வண்டி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அங்கே உரத்த குரல்கள் கேட்டன. சிறிது நேரத்துக்குப் பின்னர் அம்புலன்க புறப்பட்டுச் சென்றது. கீமின் சித்தி படிக்கட்டில் ஏறும்போது அவருக்குச் சடுதியாக மார்பு வலி ஏற்பட்டது என்று அவர் அயலவர்களிடமிருந்து அறிந்து கொண்டார். அவளை முதன்முறையாகக் கண்டபோது அவளுக்கு இந்த நோய் இருக்கக்கூடுமென அவர் சந்தேகித்த போதிலும் இந்தச் செய்தி அவரைத் திகைப்படையச் செய்தது. அன்று தொடக்கம் அவர்கள் வீட்டில் அவளைப் பற்றிப் பேசாமல் இருந்தனர்.

காலம் விசேஷ சம்பவங்கள் நடைபெறாமல் அமைதியாகக் கழிந்து கொண்டு இருந்தது. ஒரு நாள் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டபோது ரூ எழுந்து சென்றார். பரிதாபகரமான சிறிய கீம் இரண்டு குழந்தைகளை - ஒரு ஆண் பிள்ளையும் ஒரு பெண் பிள்ளையும் - பிடித்துக் கொண்டு நின்றான். அவன் கதவடியில் ரூவைப் பார்த்து அவருக்கு வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு, "தம்பி ஷி, தங்கை ஒன் ! மாமாவுக்கு 'ஹலோ' கூறுங்கள்" என்று குழந்தைகளிடம் கூறினான்.

ரூவின் மனைவி உள்ளேயிருந்து ஒடிப் போய், சந்தோஷத்துடன் "நீயா, கீம்? இவ்வளவு காலமும் எங்கே இருந்தாய்? எப்போது திரும்பி வந்தாய்?" என்று கேட்டாள். ரூ அவளை அன்புடன் அழைத்தார். "தம்பி, தயவுசெய்து உள்ளே வா."

கீம் மேலே பார்த்தான். அவனுடைய பிரகாசமான, கண்ணீர் மல்கிய கண்களில் இப்போது இரக்கமும் கவனமும் நிறைந்திருந்தன. "நான் நேற்றுத் திரும்பி வந்தேன். நான் உங்கள் இருவரையும் பார்க்க வந்துள்ளேன். பின்னர் மருத்துவமனையில் இருக்கும் எனது சித்தியைப் பார்க்கப் போவேன்." ரூவின் மனைவி "இப்போது எங்கே வசிக்கிறாய்?" என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டார். அந்தச் சிறுவன் மறுபடியும் மேலே பார்த்தான். "நான் முன்னர் ஒரு தடவை என் அக்கா ஹோவாவைப் பற்றி உங்களிடம் கூறினேன். அவர் ஓர் இரசாயனவியல் கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பை முடித்த பின்னர் லாவோ காய் மாகாணத்தில் காம் டூவொங்கில் அப்பற்றைற்றுத் தொழிற்சாலையில் இப்போது வேலை செய்கிறார். அவர் என்னை அங்கே அழைத்துச் சென்று, சுரங்கத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளுக்கான பாடசாலையில் என்னைப் படிக்கச் சேர்த்தார். பாடசாலை வேளைக்குப் பின்னர் நான் வேலை செய்து பணம் சம்பாதிக்கிறேன். நான் வளர்ந்ததும் அங்கே இருக்கும் தொழிற் பாடசாலைக்குச் செல்வேன். அங்கே இரக்க சுபாவம் உள்ளவர்கள் இன்னும் இருக்கிறார்கள். நான் எனது சித்தியின் சுகவீனம்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு இங்கே அவசரமாகத் திரும்பி வந்தேன். பரிதாபம்! "

"அவளை மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு சென்ற பின்னர் ஒருவரும் குழந்தைகளுக்கு உணவு அளித்து அவர்களைக் கவனிக்கவில்லை. என்னுடைய தந்தையார் இப்போது கவலையாக, களைப்புற்றுக் காணப்படுகிறார். எதனையும் செய்யக்கூடிய

மனவுறுதி அவரிடம் இல்லை. அதேவேளை எனது சித்தி மருத்துவமனையில் இருக்கிறாள். நான் அவளிடம் பரிதாபப் படுகிறேன். ஒருவரும் அவளைப் பார்க்க வரவில்லை. அவள் எப்போதும் மற்றவர்களை வருந்தத்தக்க விதத்தில் நடத்துவாள். அவள்கூடச் சந்தோஷமின்றி இருக்கிறாள் என நினைக்கிறேன். அவள் குணம் அடைவாளா என்று ஒருத்தருக்கும் இப்போது நிச்சயமாகத் தெரியாது.”

கீம் சித்தியின் வீட்டிலிருந்து வெளியேறியமை அவளைப் பழி வாங்கும் நோக்கத்துடன் செய்யப்பட்ட செயலாகக் கருதலாம். இது கதைகளில் அல்லது உண்மையான வாழ்வில் நியாயமான செயலாகும். எனினும், கீம் தன் சித்திக்கு ஏற்பட்ட சடுதியான வருத்தத்தில் பங்குகொள்ளத் திரும்பி வந்துள்ளான். கீம் முழு மனதுடனேயே திரும்பி வந்தான். அவன் தன் கொடிய சித்திக்கு ஏற்பட்டுள்ள துரதிருஷ்டத்தில் திருப்தி அடையவோ, பெருமிதம் அடையவோ இல்லை. அவன் அலட்சியமாக நடக்கவும் இல்லை. அவனுடைய போக்கும் வார்த்தைகளும் அவனுடைய உறவினர்களிடம் அவன் கொண்டுள்ள கரவில்லாத, ஆனால் தரும சிந்தனையும் துணிவும் உள்ள அன்பையும் பாசத்தையும் பிரதி பலித்தன. அவன் திடமான ஒரு மொட்டு. அவன் எங்கள் புதிய வாழ்வில் இயற்கையாக வளர்ந்து பேணப்படத்தக்க மனித இரக்க கபாவத்தின் ஓர் அடையாளம்.

கீமும் அவனுடைய தம்பியும் தங்கையும் அங்கிருந்து சென்ற பின்னர் ரூ கதிரையில் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தார். அவர் அதிக நேரம் சிந்தித்துக்கொண்டு இருந்தார். அவருடைய இதயத்தில் அன்பும் கனிவும் நிறைந்திருந்தன. அவர் அந்தச் சிறுவனை நேசித்தார். அவர் அவளிடம் உறுதியான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். வாழ்க்கை கவலையின்றியதாக இருக்க வேண்டியதில்லை. ஆயினும், அது உண்மையில் மற்றவர்களிடம் கருணை காட்டும் கீம் போன்ற அசாதாரணமான பாத்திரங்களை உருவாக்கலாம். ரூ தன் கதிரையில் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு, மரணத்தை உண்டாக்கத்தக்க நோயிலிருந்து அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்றுவதற்கு எதனையும் செய்யவேண்டும் என்ற மனப்பூர்வமான அவா தன்னிடம் உருவாவதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார்.

மொழிபெயர்ப்பு : ந. வாசீசுமூர்த்தி

ஒவியம் : பாம் கொங் தாங்

விடயதானிகள்

காதற் கடிதங்கள்

ஆசிரியர் : கேற் வோக்கர் (அவுஸ்திரேலியா)
மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி
ஒவியர் : ஜொநாதன் நிக்ஸ்

விலோ மரத்தின் இலைகள் உதிர்கின்றன

ஆசிரியர் : லொங் சின்ஹுவா (சீனா)
மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி
ஒவியர் : சூ லா

பசிபிடித்த செத்தோப்பஸ்

ஆசிரியர் : சத்தியஜித் ராய் (இந்தியா)
மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி
ஒவியர் : சுபீர் ராய்

ஈரா பூந்தோட்டக்காரி ஆகிறாள்

ஆசிரியர் : ரொயெற்றி மக்னிஸ் (இந்தோனேசியா)
மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி
ஒவியர் : சலீம் எம்.

கடைசிப் பயணச் சீட்டு

ஆசிரியர் : மினூ கறிம்சாடே (ஈரான்)
மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி
ஒவியர் : பரீபா அபிளாற்றூன்

உள்ளூர்ப் பிரதிநிதி

ஆசிரியர் : முகம்மது அலி மஜொத் (மலேசியா)
மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி
ஒவியர் : பஸ்ருல் ஆர்ஹான் ரசாலி

சிறிய செவிகளைக் கொண்ட பெண் செம்மறியாடு

ஆசிரியர் : சென்டையின் தமிழ்க் கறென் (மொங்கோலியா)

மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியர் : டி. போல்ட்பாற்றர்

வானில் ஒரு பட்டம்

ஆசிரியர் : சையத் பற்றா அலி அன்வேரி (பாகிஸ்தான்)

மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியர் : அத்தர் ஜமால்

இம்பொங் செலா

ஆசிரியர் : எபிபானியோ ஜீ. மற்றியூற் (பிலிப்பீன்ஸ்)

மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியர் : அல்பேட் ஈ. கமொஸ்

கீம் - துணிச்சல்மிக்க சிறுவன்

ஆசிரியர் : மா வன் காங் (வியெற்றீனாம்)

மொழிபெயர்ப்பாளர் : ந. வாகீசமூர்த்தி

ஒவியர் : பாம் கொங் தாங்

பங்குபற்றும் நாடுகள் தயார்செய்த பாடப்பொருளை மாற்றியமைத்தும் பதிப்புப் பணியில் ஒத்துழைத்தும் உதவிய செல்வி கியோக்கோ மற்குவோக்கா, திரு. ரீ. எம். ஹொப்மான் ஆகியோருக்கும் வடிவமைப்புப் பணியில் உதவிய திரு. கெய் மோறிக்கும் விசேட நன்றி உரியது.

அட்டை வடிவமைப்பு : கெய் மோறி

முன் அட்டைப் படம் : அத்தர் ஜமால் (பாகிஸ்தான்)

பின் அட்டைப் படம் : சலீம் எம். (இந்தோனேசியா)

